

April 1978
127. årgang, Nummer 4

DEN *danske*
STJERNE

Det øverste Præsidentskab: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney.
De tolv Råd: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Delbert L. Stapley, LeGrand Richards, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight.
Rådgivende komité: Gordon B. Hickley, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, Marion D. Hanks, James A. Cullimore, Robert D. Hales. **Redaktør af kirken magaziner:** Dean L. Larsen.
International Magazines redaktion: Larry A. Hiller, Carol Larsen, Roger Gylling.
Den danske Stjernes redaktion: Jørgen Ljungstrøm, Translations Services, Vodroffsvej 7, DK-1900 København V.
Korrespondenter: Københavns Stav: —. Den danske Mission: —.

INDHOLDSFORTEGNELSE

Rapport fra den 147. oktober generalkonference	1
Grundlaget for retskaffenhed. Spencer W. Kimball	3
Herrens metode. Thomas S. Monson	8
Ægteskabets berigelse. James E. Faust	12
Det var et mirakel. Mark E. Petersen	16
Det tragiske kredsløb. Marion G. Romney	20
Opretholdelse af kirkens ledere. N. Eldon Tanner	24
Velsignelserne ved retskaffenhed. Delbert L. Stapley	26
Det, der hører Gud og menneske til. LeGrand Richards	31
Vi har været der hele tiden. Paul H. Dunn	35
Et særligt øjeblik i kirkens historie. W. Grant Bangerter	38
Offer på missionærvis. Adney Y. Komatsu	41
Et budskab til den opvoksende generation. Ezra Taft Benson	44
Præstedømmets ti velsignelser. Bruce R. McConkie	49
Om at se de fem ti-taller. Marion D. Hanks	53
Tillid til Herren. Marion G. Romney	59
Adlydelse af den rette stemme. N. Eldon Tanner	63
Tilgivelsens kraft. Spencer W. Kimball	69
Evangeliets lys. N. Eldon Tanner	74

(Forts. på bagsiden)

Abonnement:

Tegnes gennem wards/grensrepræsentanten: 12 numre dkr. 48.00.
Nævnte priser er incl. moms og porto.
Betalning over giro 3120988 til Distributions Centret, Smedevangen 9, 3540 Lyngø.
United States and Canada: \$ 8.00 (surface mail).

Rapport fra den 147. oktober generalkonference

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Konferencen den 1. og 2. oktober 1977 i Tabernaklet på Temple Square i Salt Lake City, Utah

*„Og se, dette er et møster for alle dem, der bliver ordineret til dette præstedømme, og hvis mission det er at rejse ud
Dette er et møster for dem, at de skal tale, som de bliver drevet dertil af den Helligånd.*

Og hvad de taler, drevet af den Helligånd, skal anses som hellig skrift, skal være Herrens sind, skal være Herrens ord, Herrens røst og Guds kraft til saliggørelse.» (L. + P. 68:2-4)

Således talte Herren til profeten Joseph Smith i november 1831 — og i dette løftes ånd talte præsident Spencer W. Kimball og andre af kirkens generalautoriteter ved den 147. halvårslige generalkonference i kirken, holdt i oktober sidste år i kirkens hovedkvarter i Salt Lake City.

Fra hele verden kom de 11 område — generalautoriteter, som er bosat uden for USA, 158 regionalrepræsentanter og lokale stavs- og wardsledere, såvel som tusinder af medlemmer fra lande og øer spredt over hele jorden.

Møder blev holdt lørdag den 1. oktober og søndag den 2. oktober. Præsident Spencer W. Kimball præsiderede, mens alle møder blev ledet af medlemmer af Det øverste Præsidentskab — præsident Spencer W. Kimball, præsident N. Eldon Tanner, førsterådgiver, og præsident Marion G. Romney, andenrådgiver.

28 af de ialt 63 generalautoriteter talte.

De vigtigste administrative handlinger under konferencen var opretholdelse af generalautoriteter og hovedledere i kirken, iberegnet tre nye medlemmer af De halvfjerds første Kvorum — ældste Hugh W. Pinnock fra Utah, medlem af kirkens melkise-dekske præstedømmes hovedkomité; ældste F. Enzo Busche fra Tyskland, regionalrepræsentant, og ældste Yoshihiko Kikuchi fra Japan, stavspræsident. (Se andetsteds i Stjernen, hvor der er en liste over opretholdelse af kirkens ledere og biografiske oplysninger om nye generalautoriteter)

Konferencemøderne blev afholdt i Tabernaklet på Temple Square; yderligere siddepladser var skaffet i Assembly Hall og det nærliggende Salt Palace. Møderne holdtes lørdag kl. 7,00 (velfærdsmøde), kl. 10,00, kl. 14,00 og kl. 19,00 (almindeligt præstedømmemøde, der blev internt transmitteret til mødelokaler over det meste af verden); samt søndag kl. 10,00 og kl. 14,00.

Derudover blev der holdt et heldags seminar for regionalrepræsentanter om fredagen. Den 30. september i kirkens kontorbygning, hvor præsident Kimball udstedte en inspirerende kaldelse for genaktivisering af „passive” medlemmer og han fremhævede atter vigtigheden af at missionere.

Kirkens nye aktivitetskomité blev

præsenteret og der blev givet vigtige bekendtgørelser om et ændret sportsprogram, om seminar- og institutprogrammet, om aktivisering af „passive” unge og voksne medlemmer, og om lederprincipper. (Se rapporten herom andetsteds i dette nummer af Stjernen.)

Redaktionen.

Grundlaget for retskaffenhed

PRÆSIDENT SPENCER W. KIMBALL

Evangeliets love og programmer er vores sikreste rettesnor til opnåelse af lykke

Mine elskede brødre og søstre, det er en glæde igen at være sammen med jer til endnu en generalkonference.

Familiehjemmeaften

Med hensyn til vore familiehjemmeaftener, så opfylder en hjemmeaften med familien eller en aften ude et eller andet interessant sted kun til dels behovet for en familiehjemmeaften. Noget meget væsentligt er belæringen af børnene om den livsstil, der er så uhyre vigtig. Blot at gå til en forestilling eller til et selskab sammen, eller at tage på fisketur, tilfredsstiller kun det halve behov, men at blive hjemme og belære børnene om evangeliet, skrifterne og kærlighed til hinanden og kærlighed til deres forældre, er af yderste vigtighed.

Vi har anbefalet, at alle børnene så

vidt muligt har deres egne skrifter og lærer at bruge dem.

Patriarkalske velsignelser

Vi lever i en god tid, i patriarkernes tid, og det er vores store håb, at alle og enhver, også de unge voksne, vil få mulighed for at få en patriarkalsk velsignelse, som bliver officielt arkiveret af kirken.

Jeg har stor tillid til patriarkerne og til deres velsignelser. Når patriarken er en trofast sidste dages hellig, holder sig nær til Herren og studerer skrifterne, så vil de løfter, som han giver under sin særlige bemyndigelse og kaldelse, blive opfyldt, hvis modtageren af velsignelsen er trofast og oprigtig.

Selvfulgelig er det enhver fars ret og hans pligt som patriark for sin egen familie at give sine børn en fars velsignelse, og det er vort håb, at enhver far vil give en hellig velsignelse til ethvert af sine børn, især når de forlader hjemmet for enten at studere eller rejse på mission eller for at blive gift — og en sådan velsignelse bør indføres i den pågældendes private dagbog.

Optegnelser

Må jeg sige et par ord om personlige dagbøger og optegnelser: Vi opfordrer alle og enhver i kirken til at føre en dagbog lige fra de helt unge år, hele livet igennem.

Bare alle familier, når de nu holder deres hjemmeaftener, ville oplære

deres børn fra de er små til at føre en dagbog over de vigtigere begivenheder i deres liv, og helt bestemt når de begynder at forlade hjemmet for at studere eller rejse på mission.

Oprydning

Vi er overmåde glade for reaktionen på vores opfordring til at anlægge nyttehaver. Det er sundhedsfremmende, både at arbejde med at skabe en høst — og at spise den. Det er dejligt at se så mange haver overalt i landet, og der kommer rapporter ind fra talløse familier og enlige, der både har sparet meget og har haft fornøjelse ved at dyrke grøntsager. Vi håber, at dette vil blive noget permanent for vore medlemmer, og at de selv vil dyrke meget af det, som de sætter på bordet.

Udover at passe vore nyttehaver håber vi, at folk vil sætte deres stakitter og hække i god stand og rydde op i skellene og rive gamle, faldefærdige bygninger ned, så vore huse og haver kan vise sig fra den bedste side.

Wards — og grenskor

Vi er taknemmelige for, at mange af vore biskopper og grenspræsidenter har oprettet aldeles udmærkede kor til deres gudstjenester. Det er vidunderligt, og vi påskønner det.

Uddannelse

Kirken har lige fra begyndelsen oprettholdt princippet: „Guds herlighed er intelligens“. (93:36) Vi opfordrer derfor vore medlemmer til at studere og berede sig til at yde tjeneste både med deres forstand og deres hænder. Nogle egner sig godt for højere, boglig uddannelse og andre egner sig bedre for praktisk arbejde. Vi mener, at vore medlemmer bør have den form for uddannelse, som de egner sig bedst til i overensstemmelse med deres interesse og evner. Hvad enten

det er inden for kunst, videnskab eller liberale erhverv, universitetsuddannelse eller oplæring i praktiske fag, så priser vi det og opmuntrer til det.

Vandalisme og tyveri

Vores tro er blevet sat på en streng prøve, når vi har hørt om den ryggesløse stjælen i nogle af vore samfund, når der bliver stjålet varer for millionbeløb af butikstyre.

I den sidste ende er det det store publikum — os allesammen — som må betale. Hvorfor vil noget menneske, hvad enten det er en mand, en kvinde eller et barn, stjæle fra de venlige handlende og fra folk i almindelighed og deres naboer? Det er ubegribeligt.

Og kæmpebeløb går til på grund af en stadig voksende vandalisme.

Vi kan simpelthen ikke forstå det menneske, som ødelægger og tilintetgør bare for fornøjelsens skyld. Vi må da have mere stolthed i livet, end at vi tilfredsstilles ved at ødelægge værdier. Er det muligt, at nogen af os i den grad mangler respekt for os selv?

Brødre og søstre, vi håber, at vi allesammen vil leve mådeholdent (sådan som det blev drøftet i vores velfærdsmøde), og inden for rammerne af vore indtægter, og at vi vil betale vores gæld trofast og ærligt.

Det var Herren, som gav os befalingen: „Du må ikke stjæle!“ (2. Mosebog 20:15)

Mange steder i verden er der mennesker, som finder fornøjelse i at ødelægge. Disse mennesker er sadister. Kejser Nero i Rom var det — han siges at have brændt Rom af, blot for at glæde sig over ilden og derefter skyde skylden for branden på de kristne. Han siges at have elsket det gamle Roms arenaforestillinger med alle deres sadistiske aktiviteter, og vi spekulerer på, hvad det er, der skaber et sådant menneske. Og hvorfor

ituskærer folk bildæk, knalder vinduer, prygler tilfældige og uskyldige mennesker, sætter ild på og kaster bomber?

Herren besvarer dette spørgsmål:

„Hvis I følger mine anordninger og holder mine bud og handler efter dem, . . .

Jeg vil give fred i landet, så I kan lægge Eder til hvile, uden at nogen skræmmer op; . . .

Jeg vil vandre iblandt Eder og være Eders Gud, og I skal være mit folk.”
(3. Mosebog 26:3, 6, 12)

Eftergiveness, tolerance

Den voksende eftergiveness og tolerance i det moderne samfund bekymrer os meget. Vor himmelske Fader er sandelig utilfreds med den voksende udbredelse af sådanne afskyelige former for synd som hor og utugt, homoseksualitet, lesbisk samkvem, svangerskabsafbrydelse, pornografi, fødselskontrol, alkoholisme, grusomhed i form af prygling af ægtefæller og misrøgt af børn, uærlighed, vandalisme, vold og kriminalitet i almindelighed, og med den synd, det er at leve sammen uden for ægteskabet, hvilket altsammen forekommer i vore samfund.

Vi appellerer til alle kirkens medlemmer overalt i verden om at forny deres indsats for at styrke hjemmet og ære og respektere deres forældre og opbygge større forståelse og bedre kommunikation mellem forældre og børn.

Så vigtigt det end er at opbygge stærkere hjem, er det ikke nok i kampen mod den stigende eftergiveness og tolerance. Vi opfordrer derfor kirkens medlemmer til som borgere at lade deres stemmer høre, at slutte sig sammen med andre — i deres eget nabolag og deres egen kommune og overalt — til utrætteligt at bekæmpe pornografi og den almindelige tiltagende eftergiveness

og tolerance. Lad os ivrigt modvirke den chokerende udvikling, der opmuntrer til de gamle synder fra Sodoma og Gomorra, og som tilsmuder såvel det menneskelige legeme som Guds tempel.

Til vore elskede brødre og søstre overalt, såvel som til alle verdens mennesker, som elsker Herren og ønsker at leve i harmoni med Jesu Kristi evangelium, siger vi, at intet folk kan forblive stærkt og lykkeligt, som godkender disse løse moralstandarder.

Men selv om vi ikke kan tolerere synd og kirken irttesætter dem, som begår synd, må vi dog hjælpe overtræderen ved i kærlighed og forståelse at hjælpe ham eller hende tilbage til fuldt fællesskab i kirken. Lad os hjælpe hver enkelt til velsignelserne ved varig omvendelse, gennem resolut tagen afstand fra fejl.

Jeg har lejlighedsvis talt om behovet for mange hjælpepilder i tilværelsen til opfyldelse af vore behov. Jeg har sagt: „Nogle forrådskamre er beregnet til opmagasinerung af vand. Nogle til at opbevare føde, sådan som vi gør det i vores familie-velfærdsprogram, og som Josef gjorde det i Ægypten under de syv fede år. Vi bør også have et forråds-kammer af kundskab til imødegåelse af kommende behov; forråd af mod til at overvinde den megen frygt, som bringer usikkerhed ind i vor tilværelse; forråd af fysisk styrke til at hjælpe os til at klare de lejlighedsvis byrder af arbejde og sygdom; forråd af godhed og forråd af modstandskraft; forråd af tro.

Ja, især forråd af tro, så vi, når verden presser sig ind på os, kan stå fast og stærkt, når fristelserne i en verden i opløsning, som bliver mere og mere eftergivende og ond, i højere og højere grad vil trække på vores energi, udtømme vores åndelige livskraft og søge at trække os nedad. Vi

har brug for et forråd af tro, der kan løfte de unge og senere voksne over de kedelige, de vanskelige, de frygtelige øjeblikke; over skuffelser; desillusioneringer og onde år, mangler, forvirring og frustration.

Og hvem skal opbygge disse forråd? Er det mon ikke derfor, at Gud gav ethvert barn to forældre?

„Det er disse forældre, som undfangede dem og fødte dem, som forventes (af Herren) at lægge grundlaget for deres børn og at opbygge lader og tanke og beholdere og forrådskamre.” (fra „Faith Precedes the Miracle”, Salt Lake City, Utah, pp. 110-111)

Bedrageri ved menneskers sammensværgelser

Vi må gøre os klart, at et af Satans mest virkningsfulde våben til at ødelægge livets renhed for os, er når vi bedrages ved sammensværgelser.

Mens uærlige mennesker producerer og sælger alkoholiske drikke over hele verden i millioner af liter og med millioner i fortjeneste, opfyldes Herrens ord; det sker i vore dage ved fattigdom, opløste ægteskaber, ødelagt helbred, industriel virksomhed gennem svækket effektivitet, lavere produktivitet og fravær på grund af sygdom; og dødsulykker på verdens lande — og motorveje, for en stor del forårsaget af ønsket om at overskride fartbegrænsningen.

Med vor tids „nye moral”, som sex-overfladiskhed somme tider kaldes, bør vi være klare over Herrens bekymring over umoral og det alvorlige i sex-synder af alle slags.

Vi er i dette århundrede kommet langt i materiel udvikling, men antikkens synder påvirker i stadig større grad menneskenes hjertet i dag. Kan vi ikke lære af andres erfaringer? Er det nødvendigt, at også vi besudler vore legemer, fordærver vore sjæle og høster tilintetgørelse, sådan som

folkeslag og nationer har gjort før os? Gud lader sig ikke spotte. Hans love er uundgåelige. Virkelig omvendelse belønnes med tilgivelse, men synd bringer dødens brod.

Vi hører hver eneste dag mere og mere om synder i form af hor, homoseksualitet og lesbisk samkvem. Homoseksualitet er en afskyelig synd, men på grund af dens hyppige forekomst og behovet for at advare de ubesmittede og behovet for at hjælpe dem, der allerede er involveret deri, må den bringes frem i fuldt lys.

Det er tidernes synd. Den fandtes, mens israelitterne vandrede i ørkenen, både før og efter. Den blev tolereret af grækerne. Den fandtes i det faldne Rom. Oldtidsbyerne Sodoma og Gomorra er symboler på ussel syndighed, og denne specielt omtalte perversitet antydes i historien om Lots gæster.

Der ytres i dag stærke krav om at legalisere sådanne forhold ved hjælp af lovgivningen. Nogle ønsker også at legalisere prostitution. Man har legaliseret svangerskabsafbrydelse, idet man søger at afkriminalisere denne afskyelige synd.

Vi betænker os ikke på at fortælle verden, at helbredelsen for disse onder ikke opnås ved at overgive sig til dem.

„Men lad os fremhæve, at spørgsmål om ret eller forkert, retskaffenhed og synd, ikke er afhængig af menneskets vurderinger, overleveringer og indstilling. Social godkendelse forandrer ikke en handlings status, gør ikke det forkerte rigtigt. Skulle alle mennesker i verden acceptere homoseksualitet . . . ville det stadig være en alvorlig synd” *Tilgivelsens Mirakel, København 1975)*

Når vi tænker tilbage på det, der skete i Ninevé, Babylon, Sodoma og Gomorra, må vi spekulere på, om historien vil gentage sig. Hvad med

verden i dag? Glemmer vi i vore højt udviklede nationer de høje og hellige principper, der kan redde nationerne? Jeg kommer til at tænke på general Douglas MacArthur, som ved japanernes overgivelse sagde:

„Militær sammenslutning, magtbalance, De forenede Nationer — er altsammen mislykkedes. Vi har haft vores sidste chance. Hvis vi ikke nu udarbejder et eller andet større og mere retfærdigt system, vil Harmagedon være over os. Problemet er fortrinsvis teologisk og kræver . . . forbedring af den menneskelige karakter. Det må begynde med ånden, hvis vi skal redde kødet.” (Douglas MacArthur, „Last Chance” i *Time*, sept. 10, 1945)

Indbyder vi ikke til endelig tilintetgørelse, når vi vanhelliger alt, hvad der er helligt, lige ned til den almindelige og uærbødige benyttelse af Guddommens navne i dagligsproget og ved at gøre hans hellige dag, sabbaten til arbejdsdag, til indkøbsdag og en dag, hvor man søger fornøjelser”?

Hvordan kan vi så håbe på at undgå Guds vrede og på at få fred og retskaffenhed? Svaret kommer med tordenstyrke fra Sinai-bjerget og forbliver det samme.

Lad os gå til Sinai:

„Du må ikke have andre guder end mig.”

„Du må ikke misbruge Herren din Guds navn, . . .”

„Kom hviledagen i hu, så du holder den helligZ!”

„Ær din fader og din moder, . . .”

„Du må ikke slå ihjel!”

„Du må ikke bedrive hor!”

„Du må ikke stjæle!”

„Du må ikke sige falsk vidnesbyrd.”

„Du må ikke begære.”

(2. Mosebog 20:3. 7-8. 12-17.)

Og nu i det Herrens år 1977 findes der iblandt os disse samme synder og overtrædelser, der har styrtet kejser-riger, og vi ser dem blive mere og mere almindelige i alle lande. Skal vi, som Belsazzar så blæst og høste hvirvelvinde? Skal vi tillade, at hjemmet smuldrer og ægteskabet latterliggøres? Skal vi vedblive at forbande Gud, hade vore fjender og besmitte vore legemer i hor og sensuelle forlystelser? Og når Herrens tålmodighed med os er udtømt, skal vi så stå rystende, mens ødelæggelse kommer over os? Eller skal vi klogt se skriften på væggen og tage ved lære af fortidens sørgelige erfaringer og vende tilbage til Herren og tjene ham?

Jeg vidner, at Jesus er Kristus, og at dette er hans program; han er denne verdens Gud, og jeg ved, at vi kan nå vore mål og opbygge varig fred alene på grundlag af retskaffenhed.

Og må han hjælpe os til at stræbe efter at leve i henhold til hans love og til at opnå lykke på jorden, beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

Herrens metode

ÆLDSTE THOMAS S. MONSON

De tolv Råd

Kirkens velfærdsplan er „inspireret af den almægtige Gud” og giver livet „en ny og dybere mening”

Ret ofte synger vi salmen „Kom, lytter til profetens røst, hør ordet sendt fra Gud” (nr. 138) I dag har vi lyttet til en profets stemme, nemlig Spencer W. Kimball, der har talt Guds ord.

Ydmygt og med en bøn i hjertet søger jeg guddommelig hjælp, når jeg nu taler til jer fra „The Crossroads of the West”

Salt Lake City er et Mekka for turister fra alle dele af verden. Tusinder trænges på de smukke skibakker i Alta, Brighton, Park City og Snowbird hver eneste vinter. Om sommeren gæster tusinder af andre bjergdalene i nationalparkerne i Bryce og Zion. En attraktion på alle årstider er Temple Square med dets historiske tabernakel, højtragende tempel med de 6 spir, og det smukke besøgscenter, der byder alle og enhver hjertelig velkommen.

En smule borte fra alfarvej, uden for den travle trafik, findes en anden

berømt plads. Her betjener ældre og handicappede arbejdere hinanden på en stilfærdig måde, der er motiveret af kristen kærlighed, efter Mesterens guddommelige plan. Jeg taler om Welfare Square, der somme tider også kaldes Biskoppernes Forråds-hus. På dette centrale sted og talrige andre steder rundt om i verden henkoges frugt og grøntsager, tilberedes fødevarer, som mærkes, opbevares og distribueres til mennesker, der er i nød. Der ses ingen tegn på offentlig arbejdsløshedsunderstøttelse eller nogen form for betaling i kontanter, idet den eneste form for betalingsmiddel her er en ordresedel, underskrevet af en ordineret biskop.

Journalister er målløse over denne enestående velfærdsplan og skriver beundrende om et folk, der er retfærdigt stolte over deres uafhængighed ved selv at sørge for deres mindre heldigt stillede borgere. De tre almindeligst stillede spørgsmål fra behageligt forbavsede besøgende er disse: (1) „Hvordan virker den plan?” (2) „Hvordan finansieres den?” (3) „Hvad er det, der motiverer hver arbejder til en så uselvvisk indsats?”

Igennem årene har det været min behagelige opgave at besvare disse i oprigtighed stillede spørgsmål. Til spørgsmålet: „Hvordan virker den plan egentlig?” fortæller jeg gerne, at jeg i perioden fra 1950 til 55 havde det privilegium at præsidere som biskop over 1000 medlemmer, der boede midt i Salt Lake City. I menigheden var der 86 enker og omkring 40

familier, der måtte betegnes som værdigt trængende, som på forskellige tidspunkter og i forskellig grad havde brug for velfærdshjælp. Hvert år måtte jeg, ligesom tusinder af andre biskopper, udfærdige et budget med angivelse af det omtrentlige behov i form af fødevarer og nødvendighedsartikler for vore trængende medlemmer for det kommende år. Alle disse budgetter blev omhyggeligt vurderet og sammentalt, hvorefter kirkens forskellige enheder fik til opgave at fremskaffe de nødvendige varer.

I én kirkelig enhed ville medlemmerne så producere kød, i en anden appelsiner, i en tredje grøntsager eller korn — eller andre forskellige nødvendighedsartikler, så forrådshuset kunne fyldes og de gamle og trængende tilfredsstilles. Herren beredte vejen og metoden, da han erklærede: „Forrådshuset skal vedligeholdes gennem kirkens frivillige gaver, og der skal fyldes for enker og faderløse og ligeledes for de fattige.” (L. + P. 83:6) Og derpå denne påmindelse: „Dog skal det ske på min egen måde.” (L. + P. 104:16)

I et nabolag, hvor jeg boede og virkede, drev vi et hønseri som kirkeprojekt. For det meste var det et effektivt drevet projekt, der forsynede forrådshuset med tusinder af friske æg og hundredvis af ovnklart fjerkræ. Men ved nogle enkelte lejligheder gav oplevelsen ved at være frivillige by-landmænd ikke blot vabler i hænderne men også frustration for både hjerte og sind. For eksempel vil jeg aldrig glemme en gang, da vi havde samlet menighedens drenge i Det aronske Præstedømme for virkelig at give hønseriet en skønhedsbehandling, en rigtig ansigtsløftning. Vore ivrige og energiske unge gik i hurtigt tempo i gang med at luge ukrudt op, rive det sammen i store bunker og brænde det sammen med

grene og affald. I lyset af brændende bål spiste vi vore pølser og lykønskede os til et vel udført job. Hønseriet så nu ordentligt og godt ud. Der var bare ét stort, ja, katastrofalt problem. Larmen og ilden og røgen havde i den grad forstyrret de sarte og temperamentsfulde 5000 stk. æglæggende høns, at de fleste af dem begyndte at fælde og helt holdt op med at lægge æg. Derefter fandt vi os i en smule ukrudt, så vi til gengæld kunne producere flere æg.

Intet medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, som har været med til at konservere ærter, gjort sukkerroer klar, kørt med hø eller skovlet kul med et sådant formål, glemmer eller fortryder nogen sinde den oplevelse, det er at hjælpe andre, der er i nød. Trofaste mænd og kvinder hjælper med til at drive dette storslåede, inspirerede program. Ja, denne plan ville aldrig lykkes ved indsats alene, for det køres i virkeligheden på tro og på Herrens egen måde. At dele det vi har med andre, er ikke noget nyt for vor generation. Vi behøver bare at slå op på beretningen, der findes i 1. Kongebog i den hellige Bibel for påny at påskønne det princip, at når vi følger Herrens råd, når vi sørger for dem, der er i nød, så vil resultatet være til fordel for alle. Vi læser dér, at en meget alvorlig tørke ramte landet. Hungersnød blev resultatet. Elisa (Elijah), profeten, modtog fra Herren, hvad der for ham må have syntes at være en forbavsende instruktion: „Begiv dig til Zarepta, som hører til Zidon, og tag bolig der; se, jeg har pålagt en enke der at sørge for føde til dig.” Da han fandt enken der, erklærede Elias (Elijah): „Hent mig lidt vand i et kar, for at jeg kan drikke!”

Og da hun gik bort for at hente det, råbte han efter hende: „Tag også et stykke brød med til mig!” Hendes svar beskrev hendes fort-

vivlede situation, idet hun forklarede: at hun var ved at tilberede et sidste, sølle måltid for sin søn og sig selv, og at de derefter måtte dø.

Hvor måtte Elias (Elijahs) svar have lydt usandsynligt for hende: „Frygt ikke! Gå hjem og gør, som du siger; men lav først et lille brød deraf til mig og bring mig det; siden kan du lave noget til dig selv og din søn!

Thi så siger Herren, Israels Gud: Melkrukken skal ikke blive tom, og olien i dunken skal ikke slippe op, før den Herre sender regn over jorden!

Da gik hun og gjorde som Elias sagde; og både hun og han og hendes søn havde noget at spise en tid lang.

Melkrukken blev ikke tom, og olien i dunken slap ikke op, efter det ord Herren havde talet ved Elias.” (1. Kongebog 17:9-11, 13-16) Det er den slags tro, som hele tiden har motiveret og inspireret Herrens velfærdsplan.

Som svar på det andet spørgsmål: „Hvordan finansieres jeres velfærdsplan?” er det kun nødvendigt at beskrive principperne i fasteofferet.

Profeten Esajas beskrev den sande faste således: „at bryde dit brød til de sultne, bringe hjemløse stakler i hus, at du klæder den nøgne du ser, ej nægter at hjælpe dine landsmænd. Som morgenrøden bryder dit lys da frem, da læges hastigt dit sår, foran dig vandrer din retfærd, Herrens herlighed slutter toget.

Da svarer Herren, når du kalder; på dit råb er hans svar: Her er jeg!

Herren skal altid lede dig, mætte din sjæl, hvor der er goldt, og give dig nye kræfter; du bliver som en vandrig have, som rindende væld, hvor vandet aldrig svigter.” (Esajas 58:7-9, 11)

Ledet af dette princip og efter en plan, der er udarbejdet og belært om

af inspirerede Guds profeter, faster sidste dages hellige én dag hver måned og giver gavmildt til et fasteofferfond hvad der svarer til værdien af de måltider, de undlader at indtage og sædvanligvis mange gange mere end det. Sådanne hellige offergaver finansierer driften af forrådshusene, dækker de fattiges behov for kontanter og betaler for lægebehandling af de syge, som ikke selv kan betale.

Mange steder indsamles fasteofferne hver måned af drenge, der er diakoner, når de besøger de enkelte familiers hjem, gerne tidligt søndag morgen. Jeg husker en morgen, da drengene i den menighed, som jeg præsiderede over, havde samlet sig med sønnen stadig siddende i øjnene, en smule forpjuskede at se til og mildt kværulerende over, at skulle så tidligt op for at udføre deres tjenestegerning. Der blev ikke svaret igen med et eneste kritisk ord for deres misstemning, men i ugen derefter tog vi drengene med på en tur til Welfare Square. Her så de med egne øjne en dame, der var lam, passe omstillingsbordet, en gammel mand, der fyldte lagerhylder op, kvinder, der arrangerede tøj, der skulle fordeles — og endog en blind mand, der klæbede etiketter på dåser. Her var tale om mennesker, der tjente til livets ophold ved at arbejde. Disse drenge blev ganske stille, da de blev vidne til, hvordan deres indsats med at indsamle det hellige fasteoffer hver måned, hjalp de trængende og gav arbejde til dem, der ellers ville gå ledige.

Fra den velsignede dag var der aldrig mere brug for at opmuntre vore drenge. Fastesøndag var de der klokken 7, klædt i deres bedste søndagstøj, ivrige efter at udføre deres gerning som medlemmer af Det aronske Præstedømme. De nøjedes ikke lænere med at udlevere og indsamle fastofferkuverter. De hjalp med til at

skaffe mad til de sultne og husly for de hjemløse — altsammen på Herrens egen måde. De smilede mere, deres gang var mere ivrig og deres modvilje var tæmmet. Måske marcherede de nu til takten af en anden trommeslager; måske forstod de nu bedre de klassiske ord: „Hvad I har gjort imod en af disse mine mindste brødre dér, har I gjort imod mig.” (Matt. 25:40)

Til det tredje og sidste spørgsmål: „Hvad er det, der motiverer hver arbejder til en så uselvisk indsats?” gives dette enkle svar: Et personligt vidnesbyrd om Herren Jesu Kristi evangelium, ja et dybtfølt ønske om at elske Herren af hele sit hjerte, sind og sjæl, og sin næste som sig selv. Det er det, der motiverede en personlig, nu afdød ven, som handlede med frugt og grøntsager, til en gang at ringe til mig, da jeg var biskop, og sige: „Jeg sender en lastvogn med bivogn til forrådshuset med citroner og appelsiner til dem, der ellers ikke kan få nogen. Lad bestyreren vide, at vognen kommer — og det skal ikke koste jer noget. Men biskop, lad ingen vide, hvem der har sendt varerne.” Sjældent har jeg set en sådan glæde og påskønnelse, som denne gavmilde gerning frembragte. Og aldrig har jeg tvivlet på den evige belønning, som den unavngivne velgører nu har fået. Sådanne velgerninger hører ikke til sjældenhederne; de forekommer ret ofte.

Lige under den stærkt trafikerede motorvej, der omkranser Salt Lake City, bor en treds-årig mand, der på grund af en ondartet sygdom aldrig har haft en dag uden smerte eller mange dage uden at føle sig ensom. En vinterdag, da jeg besøgte ham, varede det særligt længe, før han besvarede dørklokkens ringen. Jeg gik ind i hans velordnede hjem. Temperaturen var overalt, undtagen i

et enkelt værelse, så langt nede som bare 5 grader, altså hundekoldt. Grunden: Der var ikke penge nok til at opvarme de andre værelser. Væggene trængte til at tapetseres, lofterne til at forsænkes, spisekammeret til at fyldes.

Bekymret efter besøget hos min ven fik jeg en biskop alarmeret, og der skete et mirakel i form af udvist kærlighed. Wardets medlemmer blev organiseret, og en arbejdskampagne sat i gang. En måned senere ringede min ven til mig og spurgte, om jeg ville komme og se, hvad der var sket for ham. Det gjorde jeg, og det var virkelig et mirakel. Gangstiens fliser, der lå vind og skævt på grund af nogle store poppeltræers rødder, var blevet omlagt, verandaen var erstattet af en ny, og der var sat en ny hoveddør ind med skinnende håndtag. Lofterne var blevet sænket, væggene tapetseret, træværket malet og spisekammeret fyldt op. Hjemmet var ikke længere koldt og uindbydende. Det syntes nu at byde én hjerteligt velkommen. Og Lou gemte lige til allersidst det, han var allermest stolt og glad for: et yndigt uldent sengetæppe med hans skotske families våbenmærke lå på sengen. Det var med stor kærlighed blevet fremstillet af kvinderne i hjælpeforeningen. Inden jeg gik derfra, fik jeg at vide, at Unge Voksne hver uge ville bringe ham en gang varm middagsmad og arrangere en familieaften med ham. Varme havde erstattet kulden; reparationsarbejde havde fjernet årenes slid, men endnu vigtigere, håb havde splittet fortvivlelsen, og nu herskede kærligheden uindskrænket.

Alle, der var med i dette bevægende drama fra hverdagslivet, havde fundet en ny og personlig påskønnelse af Mesterens belønning: „Saligere er det at give end at modtage.” (Ap. Gern. 20:35)

Til alle inden for mine ords rækkevidde erklærer jeg, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges velfærdsplan er inspireret af den almægtige Gud. Ja, Herren Jesus Kristus er dens arkitekt. Til jer sender jeg en dybtfølt og oprigtig indbydelse: Kom

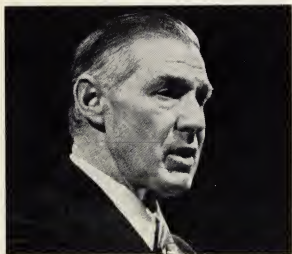
til Salt Lake City og besøg Welfare Square. Jeres øjne vil lyse en smule klarere, jeres hjerter vil slå en smule hurtigere, og livet selv vil antage en dybere mening. Måtte I få lov at opleve dette, beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

Ægteskabets berigelse

ÆLDSTE JAMES E. FAUST

De halvfjerds første kvorums præsidentskab

Ægteskabet er en fælles søgen efter det gode, det smukke og det guddommelige

For nogle år siden blev jeg opset af en kvinde, som ønskede at blive skilt fra sin mand af grunde, som efter min mening, var retfærdige. Efter at skilsmissem var i orden, så jeg hende ikke igen i mange år. Et tilfældigt møde med hende på gaden var meget forbavsende. Hendes engang så smukke ansigt bar tydeligt præg af års ensomhed og skuffelse.

Efter at have sagt nogle få venlige ord, skyndte hun sig at sige, at livet ikke havde givet hende noget, og at hun var træt af at skulle klare alle

vanskeligheder alene. Og derefter kom der en højst forbløffende afsløring, som jeg med hendes tilladelse skal fortælle. Hun sagde: „Selv om det var et vanskeligt ægteskab, så ville jeg, hvis jeg kunne gøre det om igen, med den viden, jeg nu har, ikke have søgt skilsmisse. Dette er værre.”

Statistisk set er det vanskeligt at undgå skilsmisser, for her i USA er der nu omkring 50 skilsmisser for hver hundrede bryllupper (i hht. „World Almanac” 1976) Med mindre den øjeblikkelige stigning i antallet af skilsmisser bremses, vil der i begyndelsen af 1980-erne forekomme 70 skilsmisser for hvert 100 indgåede ægteskaber. Skilsmisser kan kun retfærdiggøres i de allersjældneste tilfælde, for ofte vil skilsmissem rive folks liv i stykker og flænge famililykken. Ofte vil parterne i en skilsmissesag tabe mere end de vinder.

De voldsomme sjælelige påvirkninger, man gennemgår i en skilsmissesag, kender og forstår kun de færreste, men der burde sandelig vises meget mere forståelse for og sympati med dem, der gennemgår en sådan tragedie, og hvis tilværelse ikke kan

laves om. De, der bliver skilt, må ikke miste håbet, de vil stadig kunne opnå lykke i tilværelsen ved at glemme sig selv i tjenesten over for andre.

Hvorfor er den ægteskabelige lykke så sart og skrøbelig for så mange, når andre kan være umådelig lykkelige? Hvorfor skal så mange uskyldige mennesker lide hjertesorg og lidelser, som følge af ulykkelige ægteskaber?

Hvilke berigende elementer mangler i så mange ægteskaber, der alle begyndte med så megen lykke og så mange store forventninger?

Jeg har i lang tid spekuleret over disse vanskelige spørgsmål. Efter at have tilbragt det meste af livet med at behandle menneskelige problemer, er jeg ret godt bekendt med problemerne ved ulykkelige ægteskaber, skilsmisser og opløste familiebånd. Jeg kan også tale med om stor lykke, for takket være min egen Ruth har jeg i ægteskabet opnået en rig menneskelig tilværelse.

Der findes ikke noget enkelt, let svar på de udfordrende og indviklede spørgsmål om, hvordan man opnår lykke i ægteskabet. Der gives også mange forklaringer på, hvorfor ægteskaber ender i skilsmisse. Blandt dem nævnes alvorlige problemer som selvished, umodenhed, manglende evne til at forpligte sig, utilstrækkelig kommunikation, utroskab. Og alle de andre selvfølgelig og velkendte grunde.

Efter min erfaring er der endnu en grund, der ikke synes så selvfølgelig, men som går forud for og følger med alle de andre. Det er manglen på stadig fornyelse i ægteskabet. Det er den ekstra ting, der gør ægteskabet værdifuldt, specielt og helt vidunderligt, når tilværelsen forekommer ensformig, besværlig og kedelig.

Og så vil I måske tænke: „Hvordan kan et ægteskab bestandigt fornyes?“ Adam, der talte om Eva,

sagde: „Det er ben af mine ben og kød af mit kød.“ (1. Mosebog 2:23)

Vi opbygger vore ægteskaber på et uendeligt venskab, på stadig tillid, oprigtighed og ved at støtte og hjælpe hinanden i vore vanskeligheder.

Der er nogle få enkle, relevante spørgsmål, som ethvert menneske, hvadenten man er gift eller påtænker ægteskab, burde stille sig selv i forsoget på at blive „ét kød“. Det er disse:

For det første: Er jeg i stand til at tænke på mit ægteskabs og min ægtefælles interesse, før jeg tænker på mine egne ønsker?

For det andet: Hvor oprigtigt har jeg forpligtet mig over for min ægtefælle, bortset fra eventuelle andre interesser?

For det tredje: Er min ægtefælle min bedste ven?

For det fjerde: Har jeg respekt for min partners værdighed som et værdifuldt menneske af betydning?

For det femte: Skændes vi om penge? Penge synes ikke i sig selv at gøre et par lykkeligt, eller mangel på penge nødvendigvis at gøre de pågældende ulykkelige, men penge er ofte et symbol på selvished.

For det sjette: Findes der et åndeligt, helligt bånd, der binder os sammen?

Jeg anbefaler alle at læse den fortrinlige artikel af præsident Kimball, „Ægteskab og skilsmisse“, hvori han minder os om at der er „ikke nogen magt, der kan ødelægge et ægteskab, undtagen den magt, der findes hos enten den ene eller begge ægtefæller selv“ („Marriage and Divorce“, Salt Lake City, Utah, p. 17)

Forholdet ægtefolk imellem kan beriges ved bedre kommunikation. En udmærket metode er at bede sammen. Det vil løse mange af uoverensstemmelserne, hvis sådanne findes, mellem parrene, før de falder i søvn. Jeg har ikke i sinde at overvurdere forskellige opfattelser, men

de er noget virkeligt og gør det hele mere interessant. Vore uoverensstemmelser er de små portioner salt, der kan forny ægteskabet og få det til at forekomme sødere. Vi kommunikerer på tusinder af måder, som f.eks. med et smil, et kærtegn, en let berøring og med at huske hver dag at sige „Jeg elsker dig“, og for manden at sige: „Hvor ser du sød ud.“ Nogle andre ord, som er vigtige at sige er: „Det er jeg ked af.“ Og at lytte er en glimrende form for kommunikation.

Fuldstændig tillid til hinanden er en af de allervigtigste berigende faktorer i ægteskabet. Intet ødelægger marven i den gensidige tillid, der er nødvendig for at opretholde et positivt forhold til hinanden, som utroskab. Der findes aldrig nogen retfærdiggørelse for hor. Men til trods for en sådan ødelæggende oplevelse reddes lejlighedsvis ægteskab og familier bevares. For at gøre det muligt, må den sårede part være i stand til at yde ubetinget kærlighed i så rigelig grad, at vedkommende kan tilgive og glemme. Det kræver, at den syndige part desperat ønsker at omvende sig og virkelig forsage det onde.

Vores loyalitet over for vores evige partner bør ikke bare være fysisk men lige så meget mental og åndelig. Da der ikke findes nogen harmløs flirt og ingen plads til jalousi efter ægteskabets indgåelse, er det bedst at undgå muligheden for det onde ved at afholde sig fra enhver problematisk kontakt med et menneske man ikke er gift med.

Dyd er den stærke lim, der holder det hele sammen. Herren sagde: „Du skal elske din hustru af hele dit hjerte og holde dig til hende og ingen anden.“ (42:22)

Af alt det, der kan velsigne og berige et ægteskab, er der én ting, der mere end nogen anden vil kunne hjælpe en mand og en kvinde til at knytte sig til

hinanden på en meget virkelig, hellig og åndelig måde. Det er bevarelsen af det guddommelige i ægteskabet. Shakespeare siger i „*Henrik den Femte*“: „Gud, den bedste skaber af alle ægteskaber, forene jeres hjerter til ét.“ (Femte akts anden scene) Gud er også den bedste hjælp til at bevare et ægteskab.

Der er mange detaljer, som beriger et ægteskab, men de synes alle at sidde på det samme aks. Hvis man lever nær Gud, vil man have den hellige Guddom med sig og det er selve kernen til stor lykke i ægteskabet. Åndelig enhed er ankeret. Små utætheder i ægteskabets helliggørende dimension får ofte ægteskaber til at blive flade bildæk.

Skilsmisser bliver mere og mere almindelige, fordi partnerne i mange tilfælde mangler den berigelse, der kommer af den helliggørende velsignelse, som er resultatet af at holde Guds befalinger. Det er en mangel på åndelig næring.

I de næsten 20 år jeg virkede som biskop og stavspræsident, lærte jeg, at en fortrinlig garanti mod skilsmisse er betaling af tiende. Betaling af tiende synes at styrke bevarelsen af opladede åndelige batterier, som kan klare situationen i sådanne tilfælde, hvor den åndelige generator har ligget stille eller ikke virker.

Der findes ingen storslået eller majestætisk musik, der bestandigt frembringer en stor kærligheds harmoni. Den mest fuldkomne musik er en sammensmeltning af to stemmer til én åndelig solo. Ægteskabet er den metode, som Gud har skabt til opfyldelse af de største menneskelige behov, baseret på gensidig respekt, modenhed, usevskighed, sømmelighed, forpligtelse og ærlighed. Lykke i et ægteskab og fader- og moderskab kan tusindfold overstige en hvilken som helst anden lykke.

Ægteskabets sjæl bliver i høj grad beriget, og den åndelige udvikling stærkt øget, når et par bliver forældre. Fader- og moderskabet bør give den største af alle lykkefølelser. Mænd udvikles, fordi de som fædre må varetage familiens behov. Kvinder blomstrer op, fordi de som mødre må glemme sig selv. Vi forstår bedst den fulde betydning af kærlighed, når vi bliver forældre.

Vore hjem burde være blandt de mest værdsatte af alle jordiske tilflugtssteder.

Med hensyn til berigelse af ægteskabet er de store ting de små ting. Det er en vedvarende påskønnelse af hinanden og en gennemtænkt demonstration af taknemmelighed. Det er det at opmuntre og hjælpe hinanden til udvikling. Ægteskabet er en fælles søgen efter det gode, det smukke og det guddommelige.

Frelseren har sagt: „Se, jeg står for døren og banker! om nogen hører min

røst og åbner døren, da vil jeg gå ind til ham og holde nadver med ham, og han med mig.” (Johs. Åbenb. 3:20)

Må Guds tilstedeværelse virke berigende og velsignende i alle ægteskaber og hjem, og især hans helliges, som en del af hans evige plan, beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

Grantville Pioneer kirkebygning. Bygget i 1861 af soltørrede mursten. Nu fungerer denne ét-værelsesbygning som pioner-museum.

Pine Valley (1868). Denne kirkebygning, der blev bygget for pionererne som boede i Pine Valley i Utah, mens de huggede træ til Salt Lake Tabernaklets orgelpiber og til templet i St. George, er optaget i The National Register of Historic Places (fredet i klasse A).

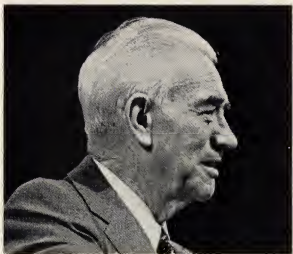

Det var et mirakel

ÆLDSTE MARK E. PETERSEN

De tolv Råd

Mormons Bog er en åbenbaring, en inspireret oversættelse, Guds og ikke noget menneskes værk. Den er sand fra første til sidste side.

Jeg står her i dag for at vidne om profeten Joseph Smiths guddommelige kaldelse og for at erklære min tro på det mirakel, hvorved Mormons Bog blev oversat og udgivet.

Joseph Smith gjorde mere for denne verdens menneskers frelse end nogen anden, der nogen sinde har levet med undtagelse alene af vor Herre og Frelser — vor Forløser Jesus Kristus, Guds guddommelige Søn.

Joseph blev det redskab, hvorved Guds sande kirke og rige blev genoprettet på jorden. Han frembragte Mormons Bog, der blev oversat formedelst Guds kraft. Han blev midlet til at få den udgivet i sin egen tid i to verdensdele. Han sendte det evige, nu gengivne evangelium, ud til jordens fire ender.

Han modtog adskillige åbenbaringer fra Herren, som er blevet offentliggjort i Lære og Pagter, Den kostelige

Perle og vor kirkes historie. Han samlede tusinder af sidste dages hellige fra andre verdensdele for at opbygge en stor by ved Nauvoo i staten Illinois med værksteder og frugtbare jorde, kirker, skoler og et universitet. Han planlagde de sidste dages helliges emigration mod vest og bosættelsen ved den store Saltsø, en opgave, der senere blev gennemført af hans retmæssige efterfølger, præsident Brigham Young.

Han levede stort, og han døde stort, en martyr for Kristi sag. Og ligesom de fleste af Herrens salvede i gamle dage, beseglede han sin mission og sit vidnesbyrd med sit eget blod. (Se L. + P. 153:3)

Han efterlod sig et navn og en berømmelse, som aldrig vil dø, og som årene går, og kirken fortsætter med at bringe evangeliet ud til alle nationer, slægter, tungemål og folk, vil hans navn blive endnu større, mere æret og velsignet af millioner af trofaste, som kommer til kundskab om, hvor virkelig storslået hans kaldelse var. Han var forudordineret i Himlen til den kolossale gerning i de sidste dage. Han udfyldte sin kaldelse med ære og inspiration, et lys for alle, som følger ham, og han herliggjorde altid Gud i Himlen, som han arbejdede for.

Men storslået som denne mægtige profet var, begyndte han dog beskedent. Han voksede op som bonde-dreng uden megen skolegang. Som ung boede han i den vestligste del af staten New York, der den gang

lå lige på grænsen af De forenede Stater mod vest.

Familien ryddede skov for at påbegynde deres landbrug. De var ydmyge mennesker. De kendte til fattigdom og hårdt arbejde, men ved stor flid og Himlens velsignelser levede de en nyttig tilværelse.

Joseph Smiths gerning var forudsagt af profeten Esajas, som omtalte hans beskedne herkomst og hans manglende skolegang. Ja, Esajas kaldte ham en ulærd mand. Det er betydningsfuldt med hensyn til denne profeti, for det er blevet et uforligneligt kendetegn.

I begyndelsen af sit 29. kapitel beskriver Esajas en nation, som pludselig ville blive tiltetgjort, men som vil tale i vor tid, bogstaveligt fra graven ved en bogs hjælp.

Han tidsbestemmer også begivenheden, idet han siger, at det vil ske, før Palæstina genvinder sin frugtbarhed. Palæstina er nu den frugtbare mark, som han forudså, og bogen er blevet udgivet.

Denne bogs oprindelse skulle blive usædvanlig af forskellige grunde, blandt andet, at den ville involvere både en ulærd mand og en lærd. Joseph Smith var den ulærde mand, for ulærd var han på det tidspunkt i sit liv. (Oliver Cowdery, som nedskrev oversættelsen efter Joseph Smiths diktat, var skolelærer af profession, „en lærd mand.” O.a.) Og så bemærkelsesværdig ville indflydelsen af bogens udgivelse blive, at selv døve ville høre bogens ord, de blinde ville se dem, og de fattige blandt Jordens mennesker ville fryde sig i Israels Hellige.

Vi bærer vidnesbyrd om, at Esajas profeti er blevet opfyldt, og at bogen nu kan fås. Det er Mormons Bog.

Hvordan blev den til?

En fordums nation, som boede i Amerika blev virkelig helt og plud-

seligt tiltetgjort, sådan som Esajas havde forudsagt. Den talte sine indbyggere i millioner. Disse mennesker havde engang været et retskaffet folk og havde profeter, som indgravede deres historie på metalplader. Før deres endelige tiltetgørelse, gravede en af deres profeter disse optegnelser ned i en stenkasse, for at de kunne blive opbevaret. Senere blev denne bog fundet, oversat og udgivet i vor tid, således at det gamle folk bogstaveligt talte fra jorden, sådan som Esajas sagde, at det ville ske.

Hvordan kom denne bog frem?

Den 22. september 1823 nær ved landsbyen Palmyra i staten New York, næsten oppe ved grænsen til Canada, åbenbarede en engel stedet, hvor den lå begravet, til en 18-årig dreng ved navn Joseph Smith jr., på det tidspunkt endnu en ulærd landbrugsarbejder, men nu af Gud kaldet til at være hans profet i vor tid.

Bogen var af metal og så ud til at være af guld. Den bestod af metal-sider så tynde som almindeligt blik. Siderne målte omkring 7x8 tommer (18x21 cm.), de var holdt sammen i ryggen af metalringe, så siderne let kunne vendes. Bogen var omkring 6 tommer tyk (15 cm.). Alle siderne var dækket på begge sider med tegninskriptioner, der tilsyneladende var gamle men meget smukke. Bogen lå i en stenboks, der i århundreder havde beskyttet den mod elementernes påvirkning.

Jeg gør et ophold her for at spørge, om der på det tidspunkt kendtes nogen parallel til en sådan optegnelse, som Joseph Smith kunne have efterlignet? Svaret er nej. Der fandtes ingen. Men hvad så i dag, nu i 1977? Svaret er ja — et rungende ja!

For eksempel har arkæologer fundet indgravede guld- og sølvoptegnelser fra kong Sargon II af Syrien,

dateret tilbage til omkring 750 f.Kr., nedgravet i en stenkasse. Det samme gælder for kong Darius' guldplader — det var ham, som satte Daniel i løvekulen. Begge sæt antikke optegnelser er blevet oversat og udgivet.

Et andet lignende sæt metalplader, bundet sammen som en bog, er blevet fundet i Korea og kan ses i Seouls museum, og endnu en anden er fundet i Italien. Så I kan se, at det ikke var ualmindeligt, at gamle optegnelser blev opbevaret på den måde.

Mange stenkasser er blevet fundet, specielt i Mexico og Mellemamerika. Nogle er små, smukt indgraverede og indeholder smykker. Andre er store nok til at tjene som fødevarerbeholdere. Brugen af stenkasser var almindelig i gammel tid.

Men lad os et øjeblik se på selve oversættelsen af disse optegnelser. Joseph Smith sagde, at han udførte den ved Guds gave og kraft og ved benyttelsen af Urim og Thummim. Så ulærd han var på det tidspunkt, kunne han ikke have gjort det på nogen anden måde.

Fjender dukkede op. De søgte ikke alene at ødelægge profeten Joseph selv men også hans værk. De forsøgte på alle måder at nedvurdere det, han gjorde, at bagvaske og tilsmudse hans uskyldige navn og at nedvurdere hans værk. De ville ikke acceptere tanken om, at han skulle være profet. De troede ikke på åbenbaring i vor tid. De ville kun prøve på at nedværdige ham og nedrakke og bagtale ham.

Og så var det, de prøvede at borttage det guddommelige stempel på hans oversættelse af Mormons Bog. De besluttede sig til at „menneskeliggøre” hans værk ved at sige, at han selv havde skrevet bogen, eller at han havde stjålet den fra Salomon Spaulding, eller at Sidney Rigdon havde skrevet den, til trods for, at

den blev udgivet, længe før Joseph Smith overhovedet havde hørt om Sidney Rigdon.

I deres anstrengelser for at „menneskeliggøre” hans arbejde med oversættelsen tilskrev de ham ufrivilligt en kundskab og evner, som han slet ikke havde, idet de sagde, at han plagierede dele af Bibelen og bogstavelig talt tog hele kapitler ud af den for at skrive sin Mormons Bog — hvilket altsammen naturligtvis var urigtigt og tåbeligt.

Joseph Smith erklærede, at han kun skrev under Guds gave og kraft. Oliver Cowdery, hans sekretær, sagde det samme og tilføjede: „Jeg skrev med min egen pen hele Mormons Bog (med undtagelse af nogle få sider), sådan som den kom fra profetens (Joseph Smith) læber, da han oversatte den ved Guds gave og kraft.” (*Journal og Reuben Miller*, 21. Okt. 1848)

Martin Harris, der også var sekretær, bar det samme vidnesbyrd. Og Emma Smith, profetens elskede hustru, som bogstaveligt levede i og med og gennem denne oversættelsesperiode, og somme tider assisterede som sekretær, bar dette vidnesbyrd:

„Jeg er overbevist om, at ingen mand kunne have dikteret skrivelserne i manuskriptet, medmindre han var inspireret. For når jeg virkede som sekretær for ham, dikterede Joseph til mig time efter time. Og når han vendte tilbage efter måltiderne eller efter andre afbrydelser, begyndte han straks, der hvor vi var blevet afbrudt, uden så meget som at gennemse manuskriptet eller få nogen del deraf læst op . . . Det ville have været utænkeligt, at nogen lærd mand kunne gøre det, og for en så . . . ulærd som ham, var det ganske enkelt umuligt.” (*Saints' Herald*, 1879, 26:290)

Hvordan kan så kritikere sige, at Joseph Smith i sin ungdom var så

lærd, at han kunne eller bevidst ville tage stykker fra Bibelen og med stor dygtighed lade dem optræde, som om de var en del af Mormons Bogs manuskript?

Hans mor sagde, at på det tidspunkt havde han ikke engang læst hele Bibelen endnu. Så hvordan kunne han udvælge bestemte stykker og bearbejde dem til Mormons Bog så rigtigt og så dygtigt?

Når han så tidligt i sit liv endnu ikke havde læst hele Bibelen, kan han ikke have haft tilstrækkelig kundskab til at udføre et sådant redaktionsjob, selv om han havde været i stand til at skrive og redigere, og disse evner ejede han slet ikke, så ung han var.

Mormons Bog er et litterært og religiøst mesterværk og ligger langt over selv de største håb og evner hos nogen bondeknøs. Den er en vor tids åbenbaring fra første til sidste blad. Den er Gud-given.

Læs for eksempel nogle af Frelserens smukke prædikener i den bog. Læg mærke til at Herren citerer de bibelske profeter. Skal vi tro, at den ulærde Joseph Smith havde den dristighed eller evne til at omskrive Frelserens prædikener og indsætte King James-Bibelens udlægning i dem med tanke på at forbedre det, som Jesus havde sagt?

Skal vi tro de kritikers besnærende argumenter, som siger, at Joseph mente, at han kunne gøre det bedre end profeten Mormon? Havde han den kundskab eller den klogskab, der måtte være nødvendig for at afgøre, om kong James' oversættelse var dygtigere end profeten Mormon til udarbejdelsen af tekster i den hellige skrift? Er der overhovedet nogen fornuft i at tænke sådan?

Mormon var en moden og inspireret profet. Joseph var bare en ulærd bondeknøs. Kunne Joseph forbedre Mormons arbejde?

Denne unge mand var trofast mod sin

opgave. Han forsøgte ikke at bearbejde Mormons værk, Jesu prædikener, Abinadis vidunderlige forsvarelse eller Malakias' eller Esajas' skrivelser. Han var udelukkende oversætter, ikke redaktør eller tilrettelægger; han var heller ikke en tyv, der plagierede nogen andens værk.

Hele arbejdet med oversættelsen var et mirakel. Bogen er „et stort og forunderligt værk“, som Esajas udtrykte det. (Se Esajas 29:14, King James udgaven)

Men, spørger kritikeren, hvordan skal vi forklare ligheden mellem visse stykker i Mormons Bog og Bibelen? Det er ganske enkelt. Da jeg for nogle år siden boede i England, besøgte jeg British Museum i London og studerede historien om King James-udgaven af Bibelen. Jeg fandt ud af, at dens oversættere fastede og bad om inspiration til udførelse af deres arbejde. Jeg er overbevist om, at de fik den.

Ligheden mellem de to bøger er kun et vidnesbyrd om nøjagtigheden af King James-udgaven. Begge bøger drog fordel af Guds inspiration. Herrens hånd var med i Mormons Bog, helt og fuldstændigt, men den var det også i King James-udgaven af Bibelen i meget udstrakt grad. Mormons Bog bekræfter det. Jeg er taknemmelig over, at vi accepterer King James-udgaven som denne kirkes officielle Bibel.

Fra første til sidste side er Mormons Bog en åbenbaring, en inspireret oversættelse, Guds og ikke noget menneskes værk. Den er sand fra første til sidste side.

Mens Joseph Smith oversatte den, talte Gud gennem ham, og det, som således blev sagt, nedskrev Oliver Cowdery; og han bekræftede, at det altsammen var et mirakel, udført ved Guds kraft, og han var et tilstedeværende fysisk vidne til det hele.

Op således kom der fra Joseph

Smiths beskedne barndom dette nye bind hellig skrift, en ny åbenbaring fra Gud, endnu et vidne om verdens Frelsers guddommelighed.

Så lad os huske, og lad vore kritikere ikke glemme, at det var Esajas, som sagde, at Joseph Smith ville frembringe den bog som en ulærd mand, og at det ville være et mirakel, „*et stort og forunderligt værk*“. Og således er det.

Om det bærer jeg ydmygt men højtideligt vidnesbyrd i Herren Jesu Kristi hellige navn. Amen.

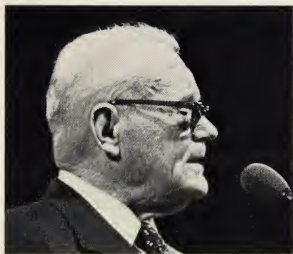
Grantsville First Ward (1886) Fem år efter at have bygget deres første kirkebygning, opførte Grantsvillepionererne en meget større murstensbygning af større arkitektonisk skønhed. Den bliver nu restaureret til brug som offentlige kontorer og aktivitetsscenter.

Det tragiske kredsløb

PRÆSIDENT MARION G. ROMNEY

Anden rådgiver i Det øverste Præsidentskab

Herren har ikke blot påny åbenbaret advarsler om ødelæggelse, men også åbenbaret de midler, hvorved den kan undgås.

At jordens befolkning i dag befinder sig i stor forvirring er ikke nogen hemmelighed. At kaos truer vort samfund er almindeligt kendt. Hvis menneskenes og nationernes kurs ikke forandres, vil det ende med en syndflodsagtig katastrofe. Gud har forudsagt det, og historien bærer vidnesbyrd derom.

I 6000 år er civilisationer gået frem, har blomstret, er gået i opløsning og forsvundet, et evigt kredsløb af begivenheder.

Civilisationer har blomstret, så længe disse love blev efterlevet. Civilisationer forsvinder, når disse love fuldstændigt tilsidesættes.

Lige fra Adams tid og i hver eneste evangelieuddeling siden da har Herren advaret jordens indbyggere om, at deres fortsatte overtrædelse af retskaffenhedens love, som han har åbenbaret, ville bringe deres tilintetgørelse med sig.

Al historie, hellig og verdslig, vidner om denne forudsigelses nøjagtighed. I begyndelsen underviste Herren Adam og Eva i retskaffenhedens love, ved hvilke de kunne leve i fred og have fremgang. Og de underviste selv deres børn om disse love.

„Og Satan kom iblandt dem og sagde: . . . Tro det ikke, og de troede det ikke, og de elskede Satan mere end Gud. Og fra den tid af begyndte menneskene at blive kødelige, sanselige og djævelske.“ (Moses 5/13)

I århundreder blev Adams efterkommerne gentagne gange kaldt til omvendelse af profeterne. Kun Enoks folk lyttede og lystrede.

Til de overlevende „profeterede Noa . . . hvad der hører Gud til, således som det var i begyndelsen. Og Herren sagde til Noa: Min Ånd skal ikke for evigt trættes med mennesket, thi han skal vide, at alt kød skal dø; dog skal hans dage være et hundrede og tyve år, og om menneskene ikke omvender sig, vil jeg sende vandflod over dem . . . Noa kaldte på menneskenes børn, at de skulle omvende sig, men de lyttede ikke . . . Hver mand var stor i sit hjertes tankers påfund, der bestandigt kun var onde.” (Moses 8:16-17, 20-22)

Men Noa fortsatte med at prædike og sagde: „Tro og omvend jer fra jeres synder og lad jer døbe i Jesu Kristi, Guds Søns navn, . . . og I skal få den Helligånd, . . . og hvis I ikke gør dette, vil vandfloden komme over jer. Alligevel hørte de ikke efter . . . Og Gud så til jorden, og se den var fordærvet . . .

Og Gud sagde til Noa: Jeg har besluttet at gøre ende på alt kød, thi jorden er fuld af voldshandlinger, og se, jeg vil udrydde alt kød jorden.” (Moses 8:24, 29-30)

Og det var det, han gjorde. Noa og hans familie var de eneste overlevende.

Folk i Sodom og Gomorra gennemgik et lignende kredsløb. De var advarede men hørte ikke efter. For deres ugudelighed „lod Herren svovl og ild regne over (dem) . . . og han ødelagde disse byer og hele Jordan-egnen og alle byernes indbyggere og landets afgrøde” (1. Mosebog 19:24-25)

Jerusalem blev ødelagt og dens indbyggere spredt ud over hele jorden på grund af deres afvisning af Guds bud om et retskaffent levned.

Jesus advarede dem, kaldte dem til omvendelse og sagde: „Derfor sender jeg til jer profeter og vise og skriftkloge; nogle af dem vil I dræbe og korsfæste, og nogle af dem vil I

piske i jeres synagoger og jage fra by til by, for at alt det retfærdige blod, som er udgydt på jorden, skal komme over jer, lige fra den retfærdige Abels blod og til blodet af Zakarias, Barakias' søn, som I slog ihjel mellem templet og alteret.

Sandelig siger jeg Eder: alt det skal komme over denne slægt.”

Da Jesus kunne forudse deres tilintetgørelse sagde han bedrøvet: „Jerusalem, Jerusalem! du, som ihjelslår profeterne og stener dem, der er sendt til dig! hvor ofte har jeg ikke villet samle dine børn, som hønen samler kyllingerne under sine vinger! Og I ville ikke.

Se, jeres hus bliver forladt og overladt til jeg selv!” (Matt. 23:34-38)

I Amerika blev to store civilisationer, Jarediternes og Nephiternes, fuldstændig udryddet på grund af deres afvisning af de retskaffenhedsbud, som Gud åbenbarede for dem.

I begge tilfælde pegede Herren gennem sine profeter på deres ugudelighed, advarede dem og forudsagde deres tilintetgørelse, hvis de ikke ville omvende sig. Det gjorde de ikke. Og som følge deraf blev de helt tilintetgjorte.

I dag nærmer vi os afslutningen af et lignende kredsløb. Vi er blevet advaret om, at vi er ved at modnes i ugudelighed, og at vi vil blive tilintetgjort, hvis vi ikke omvender os.

I november 1831 sagde Herren gennem sin profet i vore dage, Joseph Smith jr.:

„Hør, O, I min kirkes folk . . . sandelig siger jeg: Hør, I folk, som er langt borte, og I, som bor på øerne i havet, lyt alle. Thi sandelig, Herrens røst lyder til alle mennesker, og ingen skal kunne undfly. Der findes intet øje, som ikke skal se, ej heller øre, som ikke skal høre, ej heller hjerte, som ikke skal gennembores. De genstridige skal rammes af megen sorg, thi deres uretfærdighed skal

forkyndes fra hustagene, og deres hemmelige gerninger skal åbenbares. Og en advarsels røst skal gå ud til alle mennesker gennem mine disciples mund, som jeg har udvalgt: i disse sidste dage." (L. + P. 1:1-4)

Må jeg minde jer om, at Israels ældster er nogle af disse discipule.

„de er afveget fra mine forordninger og har brudt min evige pagt. De søger ikke Herren for at indføre hans retfærdighed, men enhver vandrer på sin egen vej og efter sin egen guds billede, hvis billede er i verdens lignelse, og hvis væsen er en afguds væsen, som bliver gammelt og skal forgå i Babylon, ja, Babylon den store, der skal falde. Derfor har jeg, Herren, kaldt min tjener Joseph Smith jr." — og nu giver han sin opskrift på afbødelse af det, han så komme — „Og talt til ham fra himlen og givet ham befalinger, da jeg vidste ulykker skulle ramme jordens indbyggere.

„De skal gå ud, og ingen skal kunne hindre dem! thi jeg, Herren, har befalet dem at gå . . .

Derfor lyder nu Herrens røst over hele jorden, så alle, som vil, kan høre: Bered jer, bered jer for det, som skal komme! thi Herren er nær."

Se, her blev der talt om Forløserens komme for anden gang.

„Og Herrens vrede er optændt! thi på himlen kredser hans sværd, og det skal slå ned på jordens indbyggere. Og Herrens arm skal åbenbares. Og dagen kommer, da de, der ikke vil høre Herrens røst eller hans tjeneres røst, ej heller give agt på profeternes eller apostlenes ord, skal udryddes af folket." (L. + P. 1:5, 11-14)

Efter at have erklæret dette, udtalte Herren således om årsagerne til de vanskeligheder, som jordens indbyggere befinder sig i i dag. Dette var hans diagnose:

„de er afveget fra mine forordninger og har brudt min evige pagt. De søger ikke Herren for at indføre hans retfærdighed, men enhver vandrer på sin egen vej og efter sin egen guds billede, hvis billede er i verdens lignelse, og hvis væsen er en afguds væsen, som bliver gammelt og skal forgå i Babylon, ja, Babylon den store, der skal falde. Derfor har jeg, Herren, kaldt min tjener Joseph Smith jr." — og nu giver han sin opskrift på afbødelse af det, han så komme — „Og talt til ham fra himlen og givet ham befalinger, da jeg vidste ulykker skulle ramme jordens indbyggere.

Jeg har også givet andre befaling om at forkynde dette for verden." (L. + P. 1:15-18)

Blandt det, som han forkyndte til verden, var visse overhængende ødelæggelser. Han sagde for eksempel:

„en ødelæggende plage skal komme over jordens indbyggere, og *dersom menneskene ikke omvender sig*, skal plager udgydes over dem, indtil jorden bliver tom og dens indbyggere udryddet og tilintetgjort ved min tilkommelses herlige åbenbarelse." Det var Herren, der talte.

„Se, jeg siger dette, ligesom jeg også forudsagde Jerusalem's ødelæggelse for folket; og mit ord skal også denne gang gå i opfyldelse, som det hidtil er blevet opfyldt." (L. + P. 5:19-20, fremhævelse tilføjet) Senere kaldte han på profeten Joseph Smith og sagde blandt andet: „Lyt til Jesu Kristi røst, jeres Forløser . . .

I er blevet kaldet til at bringe mine udvalgte indsamling i stand . . . for at berede deres hjerter og være forberedt i alle ting til den dag, da trængsel og ødelæggelse skal sendes over de ugudelige. Thi timen er nær, og dagen kommer snart, da jorden er moden, og alle hovmodige skal være som halm, og jeg vil op-

brænde dem, siger Hærskarernes Herre, så der ikke mere vil være ugudelighed på jorden. Thi timen er nær, og det, der blev talt af mine apostle, må opfyldes. For hvad de talte, de skal ske. Thi jeg vil åbenbare mig fra himlen i magt og med stor herlighed sammen med alle dens hærskarere og bo i retfærdighed hos menneskene på jorden et tusind år, og de ugudelige skal ikke bestå . . . Men se, jeg siger jer, at førend den store dag kommer, skal solen formørkes, og månen forvandles til blod, og stjernerne skal falde fra himlen, og der skal ske store tegn i himlen ovenpå og på jorden nedentil. Og der skal være gråd og jammer blandt menneskene. En heftig haglstorm skal blive sendt ned for at ødelægge jordens afgrøde. Og for verdens ugudeligheds skyld skal jeg hævne mig på de ugudelige, fordi de ikke vil omvende sig; thi min vredes skål er fuld, og mit blod skal ikke rense dem, om de ikke vil høre mig. Derfor vil jeg, Gud Herren, udsende fluer over jorden, som skal angribe dens beboere og æde deres kød og forårsage, at der skal kravle maddiker på dem. Og deres tunge skal forstumme, så de ikke kan tale med mig. Deres kød skal falde fra benene og deres øjne af hulerne.” (L&P 29:1, 7-11, 14-19)

Og nu, mine kære brødre og søstre, jeg er helt klar over, at disse forudsigelser ikke lyder rare, men ikke desto mindre taler de sandheden. De kommer fra den sande og levende Gud, som sagde:

„Se, jeg siger dig dette, ligesom jeg også forudsagde Jerusalems ødelæggelse for folket; og mit ord skal også denne gang gå i opfyldelse, som det hidtil er blevet opfyldt.” (L. + P. 5:20)

Der er kun én måde, hvorpå disse truende ødelæggelser kan undgås, og den måde er omvendelse.

I ved, og jeg ved, at jordens indbyg-

gere er dybt begravet i synd og ugudelighed, og at de synker dybere deri hver eneste dag.

Men — og dette er det vidunderlige budskab — Herren gav ikke blot advarsler. Han åbenbarede de samme enkle sandheder, som han fortalte Adam og Eva i begyndelsen. Samlet udgør disse belæringer de principper, læresætninger og ordinanser, som er Jesu Kristi evangelium, der begynder med kundskab om og tro på Gud vor evige Fader i Himlen og Jesus Kristus, hans enbårne Søn i kødet, vor Frelser og Forløser. De omfatter sandheden om, at jordens indbyggere, Guds afkom, befinder sig i dødeligheden med det formål at blive prøvet, for at vise, at de vil holde Guds befalinger.

Disse befalinger er ikke vilkårlige bud fra en hævnerrig tyrann. De fremsætter blot de love og ordinanser, der — efter loven om årsag og virkning — frembringer fred, succes og lykke. Afvisning af og ulydighed mod dem har hidtil altid bragt og vil vedblive med at bringe fiasko og katastrofe som en naturlig konsekvens.

Afslutningen af det tragiske kredsløb med de føromtalt katastrofer kan afværges, hvis jordens indbyggere vil omvende sig, tro og have fast tro på Gud som vor himmelske Fader, på hans Søn, Jesus Kristus som vor Forløser, og vil rette sig efter deres belæringer. En god begyndelse vil det være at adlyde de befalinger, som Gud gav Israel gennem Moses — de befalinger, som præsident Kimball allerede har citeret fra denne talerstol i dag. Herren udtalte dem, og de er stadig sande:

„Jeg er Herren din Gud . . .

Du må ikke have andre guder end mig . . .

Du må ikke misbruge Herren din Guds navn . . .

Kom hviledagen i hu, så du holder den hellig!

Ær din fader og din moder . . .
Du må ikke slå ihjel!
Du må ikke bedrive hor!
Du må ikke stjæle!
Du må ikke sige falsk vidnesbyrd
imod din næste!
Du må ikke begære . . .”
(2. Mosebog 20:2-3, 7-8, 12-17)
Hvis jordens indbyggere vil adlyde
disse befalinger, og desuden af et
ærligt hjerte stræbe efter at rette sig
efter Jesu ord om at „elske Herren
din Gud af hele dit hjerte, af hele din
sjæl og af hele dit sind” og „elske
din næste som dig selv” (Matt.
22:37, 39) så kan de forudsagte
katastrofer forebygges. Men kun på
den måde kan afslutningen af den
onde cirkel i vor tid afværges.
At det vil gå sådan, siger jeg ikke.
Men jeg ved, og jeg siger, at sådan
som der var et Zion på Enoks tid,

som fulgte Guds love og blev frelst,
således skal der være et Zion i denne
sidste uddeling, hvor alle, som efter-
lever Guds åbenbarede love, vil blive
frelst.

Om alt dette, som Gud har talt, bærer
jeg mit højtidelige vidnesbyrd i Jesu
Kristi navn. Amen.

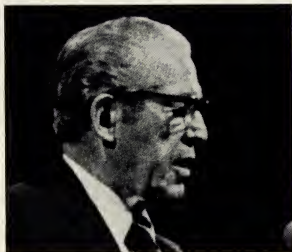
Præsident Spencer W. Kimball
kommer ind i tabernaklet fulgt af sine
rådgivere, præsident N. Eldon Tanner
og præsident Marion G. Romney.

Greenwich skolebygning (1879). Som
det var tilfældet i mange småbyer,
byggede Greenwich en lille bygning,
der skulle tjene både som skole og
kirke. Den afhængige Greenwich
gren blev opløst i 1889.

Lørdagens eftermiddagsmøde den 1. oktober 1977

Opretholdelse af kirkens ledere

PRÆSIDENT N. ELDON TANNER
Førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab

Det foreslås, at vi opretholder
præsident Spencer W. Kimball som
profet, seer og åbenbarer og præsi-
dent for Jesu Kristi Kirke af Sidste
Dages hellige. Alle, der kan godkende
dette, bedes vise det. Modsat ved det
samme tegn.

Nathan Eldon Tanner som førsteråd-
giver i Det øverste Præsidentskab og
Marion G. Romney som andenråd-
giver i Det øverste Præsidentskab.
Alle der kan godkende det, bedes
vise det. Hvis nogen er imod, det
samme tegn.

Det foreslås at vi som præsident for De tolv Apostles Råd opretholder ældste Ezra Taft Benson. Alle, der kan godkende det, bedes vise det. Hvis nogen er imod, det samme tegn. Som De tolv Apostles Kvorum: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Delbert L. Stapley, LeGrand Richards, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry og David B. Haight. Vil de, der kan godkende dette, vise det. Hvis nogen er imod, vis det ved det samme tegn.

Som kirkens patriark, Eldred G. Smith. Alle der stemmer for bedes vise det. Hvis nogen er imod, det samme tegn.

Rådgiverne i Det øverste Præsidentskab, De tolv Apostle og som medlemmer af dette kvorum: Franklin D. Richards, James E. Faust, J. Thomas Fyans, A. Theodore Tuttle, Neal A. Maxwell, Marion D. Hanks og Paul H. Dunn. Alle der stemmer for, bedes vise det. Imod, samme tegn.

Som yderligere medlemmer af De halvfjerds' første Kvorum: Alma Sonne, Sterling W. Sill, Henry D. Taylor, Theodore M. Burton, Bernard P. Brockbank, James A. Cullimore, Joseph Anderson, William H. Bennett, John H. Vandenberg, Robert L. Simpson, O. Leslie Stone, William Grant Bangerter, Robert D. Hales, Adney Y. Komatsu, Joseph B. Wirthlin, S. Dilworth Young, Hartman Rector jr., Loren C. Dunn, Rec D. Pinegar, Gene R. Cooke, Charles A. Didier, William R. Bradford, George P. Lee, Carlos E. Asay, M. Russell Ballard jr., John H. Groberg, Jacob de Jager, Vaughn J. Featherstone, Dean L. Larsen, Royden G. Derrick, Robert E. Wells, G. Homer Durham, James M. Paramore, Richard G. Scott, Hugh W. Pinnock, F. Enzio Busche og Yoshihiko Kikuchi. Alle

der er for, bedes vise det. Imod, det samme tegn.

Som det præsiderende biskopråd: Victor L. Brown, præsiderende biskop; H. Burke Peterson som førsterrådgiver; og J. Richard Clarke som andenrådgiver. Alle der stemmer for, bedes vise det. Hvis nogen er imod, det samme tegn.

Som regionalrepræsentanter: Alle regionalrepræsentanter, således som de nu er konstitueret.

Hjælpeforeningen: Barbara Bradshaw Smith, præsident; Janath Russell Cannon, førsterrådgiver; og Marian Richards Boyer, andenrådgiver; med alle medlemmer af bestyrelsen som nu konstitueret.

Søndagsskolen: Russell M. Nelson, præsident; B. Lloyd Poelman, førsterrådgiver; Joe J. Christensen, andenrådgiver; med alle medlemmer af bestyrelsen som nu konstitueret.

De Unge Mænd: Neil D. Schaerrer, præsident; Graham W. Doxey, førsterrådgiver og Quinn G. McKay, andenrådgiver; med alle medlemmer af bestyrelsen som nu konstitueret.

De Unge Piger: Ruth Hardy Funk, præsident; Hortense H. Child, førsterrådgiver; Ardeth G. Kapp, andenrådgiver; med alle medlemmer af komitéen som nu konstitueret.

Primary: Naomi Maxfield Shumway, præsident; Colleen Bushman Lemmon, førsterrådgiver; Dorthea Lou Christiansen Murdock, andenrådgiver; med alle medlemmer af bestyrelsen som nu konstitueret.

Kirkens bestyrelse for undervisning: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney, Ezra Taft Benson, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Neal A. Maxwell, Marion D. Hanks, Victor L. Brown og Barbara B. Smith.

Alle, der er for, bedes vise det. Hvis nogen er imod, det samme tegn.

Kirkens finanskomité: Wilford G.

Edling, Harold H. Bennett, Weston E. Hamilton, David M. Kennedy og Warren E. Puch.

Tabernakelkoret: Oakley S. Evans, præsident; Jerold D. Ottley, dirigent; Donald H. Ripplinger, med-dirigent; Alexander Schreiner, chef-tabernakelorganist; og Robert Cundick, Roy M. Darley og John Longhurst, tabernakelorganister.

Alle, der er for, bedes vise det. Hvis nogen er imod, det samme tegn.

Det ser ud til, præsident Kimball, at afstemningen har været enstemmig til fordel for disse ledere og generalautoriteter, og vi vil bede de

nye medlemmer af De halvfjerds' første Kvorum indtage deres pladser sammen med brødrene.

Stemme fra galleriet: Præsident Tanner? Præsident Tanner?

Præsident Tanner: Ja?

Stemme fra galleriet: Lagde De mærke til min negative stemme?

Præsident Tanner: Nej. Må jeg se den.

Stemme fra galleriet: Heroppe.

Præsident Tanner: Nåh, deroppe. Jeg er ked af det, jeg kunne ikke se op i det galleri. Vi vil bede Dem mødes med ældste Hinckley umiddelbart efter dette møde.

Velsignelserne ved retscaffen lydighed

ÆLDSTE DELBERT L. STAPLEY

De tolv's Råd

Forslag til hvordan man lærer lydighed — for at vi kan opnå virkelig glæde og lykke i dette liv og herefter

Mine brødre og søstre og venner. Et mål som de fleste af os har fælles i dette liv, er at opnå virkelig glæde og vedvarende lykke. Der findes kun én måde at nå det, og det er ved at være lydige mod alle Guds befalinger.

Som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har vi frivilligt indgået hellige pagter, lovet at adlyde Herrens befalinger. Villig, retscaffen lydighed fører til celestialt liv. I virkeligheden er der ingen evig fremgang uden den. Og alligevel synes adlydelse af Guds befalinger at være en af menneskenes vanskeligste udfordringer.

Nogle mennesker adlyder ikke, fordi de føler, at deres handlefrihed vil blive underkuet, hvis de betragter sig som underlagt kirkens autoriteter eller indgår bindende ordinanser. Andre vælger bevidst en tilværelse, „som strider mod salighedens beskaffenhed.” (Alma 41:11) Og andre, der lider under et udisciplineret liv, fortsætter i deres svagheder og retfærdiggør deres måde at leve

på ved at trække på skuldrene og sige: „Sådan er jeg nu en gang.”

Ved ulydighed mod Gud og hans udvalgte tjenere ignoreres den kendsgerning, at vi alle er børn af vor evige Fader, som har skænket os evnen til at blive ligesom han og hans Søn, Jesus Kristus — fuldkomne, herliggjorte, hellige personer. Ofte glemmer vi, at lydighed er noget, man må lære. Selv Jesus Kristus, Guds enbårne Søn, lærte fuldkommen lydighed, der kvalificerede ham til at tjene som vores Lovgiver og Herre. I brevet til Hebræerne læser vi:

„Skøt han var Søn, lærte han lydighed af det, han led, og da han havde nået fuldendelsen, blev han ophav til evig frelse for alle, som er lydige mod ham.” (Hebr. 5:8-9)

Vi træder nu i de samme fodspor, som han gik i. Den sti er blevet tydeligt afmærket for enhver af os med tegn og advarsler til at lede os på vej og forebygge, at vi farer vild. Men som Jesus må vi lære lydighed. Det er formålet med vores tilværelse her på jorden. Hvis dette ikke lykkes for os, vil vi ikke finde den sande lykke, der fører til ophøjelse. Herren har beredt adskillige måder for os, hvorved vi kan lære lydighed, så vi kan vise os værdige til og for tjene hans godkendelse og velsignelser og evig herlighed med ham i de kommende verdener.

For det første er vi ikke blevet overladt til at vandre alene. Herren har tydeligt åbenbaret sin vilje med hensyn til sine børn og vist os sin forløsningsplan. Hans love er udførligt nedskrevet i kirkens standardværker, som er Bibelen, Mormons Bog, Lære og Pagter og Den kostelige Perle.

Profeten Joseph Smith forkyndte:

„Vi kan ikke holde alle budene uden først at kende dem, og vi kan ikke vente at kende alt eller mere, end vi nu kender, dersom vi ikke retter os

efter og holder de bud, vi allerede har modtaget.”

(Joseph Smiths Lærdomme, s. 307)

Med hensyn til skriftstudium, sagde profeten også: „Den, der læser dem oftest, vil elske dem mest.”

(Joseph Smiths Lærdomme, s. 64)

Skrifterne indeholder Herrens løfter til sine lydige børn. Hvor Gud Herren befaler, der lover han også store belønninger til dem, som adlyder. Vi læser fra Bibelen:

„Men dersom du adlyder Herren din Guds røst og handler efter alle hans bud, som jeg i dag pålægger dig, så vil Herren din Gud sætte dig højt over alle folk på jorden; . . . Herren skal gøre dig til sit hellige folk, som han tilsvor dig, når du holder Herren din Guds bud og vandrer på hans veje.” (5. Mosebog 28:1, 9)

Og nu et citat fra Mormons Bog:

„Og se, alt, hvad han fordrer af jer, er, at I skal holde hans bud, og han har lovet jer, at dersom I vil holde hans bud, skal det gå jer vel i landet; og han går aldrig fra det, han har sagt; dersom I derfor holder hans bud, velsigner han jer og gør jer lykkelige.”

Se nu, for det første har han skabt jer og skænket jer livet, for hvilket I står i gæld til ham. Og for det andet fordrer han, at I skal gøre, som han har befaleet jer, for hvilket han uopholdeligt velsigner jer, dersom I gør det, og således har han belønnet jer. Og I står stadig i gæld til ham, og det vil I blive ved med at gøre i al evighed.” (Mosiah 2:22-24)

Og dernæst fra Lære og Pagter:

„Thi om I vil, at jeg skal give jer en plads i den celestiale verden, må I berede jer ved at gøre det, jeg har befaleet jer og fordret af jer” (L. + P. 78-7)

„Jeg, Herren, er forpligtet, når I gør, hvad jeg siger, men når I ikke

gør, hvad jeg siger, har I intet løfte.” (L. + P.82:10)

Og endelig fra Den kostelige Perle:

„Og vi vil prøve dem hermed for at se, om de vil gøre alt, hvad Herren, deres Gud, vil befale dem.

Og de, der består deres første prøvestand, skal gives mere, og de der ikke består deres første prøvestand, skal ikke få herlighed i samme rige som de, der består deres første prøvestand; og de der består deres anden prøvestand, skal tildeles herlighed over deres hoveder i al evighed.” (Abraham 3:25-26)

Disse skriftcitater viser tydeligt, at der er lovet store velsignelser til dem, som adlyder.

En anden måde, vi kan lære lydighed, er at følge de levende profeters råd og også andre udpegede kirkeledere. Vi er heldige at leve i en tid, da en levende profet er på jorden til at råde og lede os. Vor himmelske Fader kommunikerer sin vilje gennem sin profet, og Gud vil ikke tillade sin profet at lede sit folk på afveje. Betydningen af Guds profets ord er tydeligt blevet fremhævet over for kirken:

„Derfor skal du, min kirke, give agt på alle de ord og befalinger, han giver dig, eftersom han modtager dem, så længe han vandrer i hellighed for mig. Thi I skal tage imod hans ord i al tålmodighed og med tro, *som om det var fra min egen mund.*” (L. + P. 21:4-5, fremhævelse tilføjet)

Derefter følger dette løfte til os, når vi retter os efter Herrens formaninger:

„Thi når I gør dette, skal helvedes porte ikke få overhånd over jer, ja, Gud Herren vil sprede mørkets magter for jer og lade himlen bæve til jeres gode og til sit navns ære.” (L. + P.21:6)

Herren har også givet os lokale myndigheder — stavs- og distriktspræsidenter, biskopper og grenspræsidenter. I et brev fra Det øverste Præsidentskab, dateret den 29.

januar 1973, blev kirkens medlemmer advaret:

„Herren har organiseret sin kirke således, at hvert medlem — mand, kvinde og barn — har en åndelig vejleder og også en timelig rådgiver, der kender dem på forhånd, og kender til de omstændigheder og forhold, hvorfra deres problemer kommer, og som, på grund af deres ordinerings berettiget til, fra vor himmelske Fader, at få den nødvendige dømmekraft og inspiration, der sætter dem i stand til at give sådanne råd, som de, der er i vanskeligheder, behøver. Vi henviser her til biskoppen eller grenspræsidenten. Hvis biskoppen eller grenspræsidenten har brug for hjælp, kan han gå til stavs- eller missionspræsidenten. Disse brødre kan for deres vedkommende søge råd fra en af generalautoriteterne, om dette skulle findes nødvendigt.”

Hvis et spørgsmål ikke kan løses tilfredsstillende ved de første skridt af denne proces, bør vi være lydige og støtte dem, som præsiderer over os, indtil der modtages yderligere rådgivning. For det tredje lærer vi lydighed ved at disciplinere os under alle forhold. 'En proces, hvorved vi lærer at disciplinere os selv, er omvendelse, for det „er den måde, hvorpå man ophæver følgerne af en tidligere manglende lydighed i sin tilværelse” (fra Spencer W. Kimball: *Tilgivelsens Mirakel*)

Vi må forstå, at jordelivet er givet os som en prøvestand, hvor alle fysiske ønsker skal beherskes. I åndevedenden er det langt vanskeligere at omvende sig fra synder, der involverer fysiske vaner og handlinger. Amuleks ord i Mormons Bog fremhæver det princip: „Thi se” sagde han, „nu er tiden og frelsens dag for jer; . . . Dette liv er tiden, da menneskene skulle berede sig til at møde Gud; . . . Dersom vi ikke benytter vor

tid i dette liv, da kommer der efter denne livets dag . . . en mørk nat, hvori intet arbejde kan udrettes . . . Den samme ånd, som er i besiddelse af jeres legeme, når I går ud af dette liv, den samme ånd vil have magt til at tage jeres legeme i besiddelse i den evige verden.” (Alma 34:31-34)

Det er helt klart, at enten disciplinerer vi os her, eller vi må betale prisen for vor udisciplinerede livsførelse i den kommende verden. Og endelig kan vi lære lydighed, sådan som Frelseren gjorde det, gennem de lidelser, vi gennemgår. Når vi ser på helliges tilværelse både i tidligere og denne uddeling, opdager vi, at deres liv lutredes gennem sorger, vanskeligheder, forfølgelse og personlige lidelser. Job, som ikke var ukendt med sorg, sagde midt i sine trængsler: „(Gud) kender min vej og min vandel, som guld går jeg frem af hans prøve.” (Job 23:10)

I fortvivlelse over sine egne personlige lidelser blev Joseph Smith mindet om, at lidelser kan gøre helgener af jordiske mennesker, når de er „villige til at underkaste sig alt det, Herren finder tjenligt at pålægge det, ligesom et barn underkaster sig sin fader.” (Mosiah 3:19)

Engang i de kommende evigheder vil vi forstå, at vore prøvelser var beregnet på at få os til at vende os til vor himmelske Fader for at få styrke og støtte. Enhver sorg og lidelse, som vi kaldes til at bære, kan have til formål at give os erfaring, lutre os og gøre os fuldkomne.

Herren har i denne uddeling åbenbaret, at vore belønninger i evigheden er betinget af vores grad af lydighed. Hvis vi fuldtud adlyder den celestiale lov, efterlever Kristi love, vil vi blive værdige til celestial herlighed. Men for dem, som ikke fuldtud retter sig efter den celestiale lov, vil der være andre, lavere herlighedsgrader beredt, for skrifterne siger:

„De, som ikke er helliggjort gennem den lov, jeg har givet jer, nemlig Kirsti lov, skal arve et andet rige, nemlig et terrestrialt eller et telestialt rige. Thi den, der ikke kan holde et celestialt riges lov, kan heller ikke forblive i en celestial herlighed.” (L. + P. 88:21-22)

Og dette er den lovede belønning til dem, som fuldstændig adlyder det celestiale riges love og holder ud indtil enden: „Det er disse, i hvis hænder Faderen har givet alt . . . Det er disse, der er præster og konger, som har modtaget af hans fylde og af hans herlighed.” (L. + P. 76:55-56)

I lyset af disse vidunderlige løfter er det svært at forstå, hvordan nogen af vor himmelske Faders børn frivilligt vælger noget mindre end det bedste, vor Gud har at tilbyde. Måske ville det være godt for enhver af os igen at bedømme os selv for at finde ud af, hvor vi står i forhold til den grundlæggende lov for Det celestiale Rige — loven om lydighed. Resultatet bør åbenbare for os, hvilket rige vi har valgt som vores mål. For eksempel:

1. Studerer og overvejer jeg skrifterne i forsøg på at komme til at kende Guds vilje og forstå hans befalinger for hans børn?
2. Følger jeg Guds levende profets råd, eller udvælger jeg blot det, som jeg er enig i, og skyder de andre ting til side?
3. Søger jeg råd og vejledning hos min biskop eller stavspræsident om forhold, der gælder mig og min familie?
4. Stræber jeg oprigtigt efter at disciplinere mig selv, idet jeg anbringer min fysiske appetit under min viljes styrelse?
5. Gør jeg alle tænkelige anstrengelser for at omvende mig fra tidligere og nutidige fejl og rette dem ved at gøre det rette?
6. Bygger min indstilling på tro på

Gud, selv om jeg kommer ud for prøvelser, modstand og sorg? Og bærer jeg mine byrder uden altid at klage?

At holde Guds befalinger er ikke en vanskelig byrde, når vi gør det af kærlighed til ham, som i overmål har velsignet os. Frelseren har opfordret os til „Tag mit åg på jer og lær af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet; så skal I finde hvile for jeres sjæle. Thi mit åg er gavnligt, og min byrde er let.” (Matt. 11 : 29-30)

Vor villighed til at underordne os Guds befalinger er et vidnesbyrd om vores tro på ham og vores kærlighed til ham. En oprørsk indstilling kan ikke arve Det celestiale Rige.

I Lære og Pagter læser vi :

„Men se, de har ikke lært at være lydige mod det, som jeg forlangte af dem, men er fulde af al slags ondt, giver ikke de fattige og lidende af deres midler, som det sømmer sig for hellige. De er ikke forenede efter den forening, som det celestiale rige fordrer. Og Zion kan ikke blive opbygget uden efter de grundsætninger, som udgør det celestiale riges lov, ellers kan jeg ikke tage hende til mig. Mit folk må tugtes, til det har

lært lydighed, gennem lidelser, om så skulle være.” (L. + P. 105:3-6)

Ved at læse i skrifterne, rette sig efter Guds profeter og andre guddommeligt kaldede kirkeledere, ved at disciplinere vor egen tilværelse og udholde vore prøvelser i tro, vil vor karakter blive lutrer og fuldkommen-gjort.

Må vi bestandigt erindre den visdom, som flød fra profeten Joseph Smiths pen, da han skrev til de tidlige hellige i denne uddeling :

„I lydighed er der glæde og fred, ublettet, ublandet; og sådan som Gud har planlagt vores lykke . . . vil han aldrig indstifte en ordinanse eller give en befaling til sit folk, som ikke i sit væsen er beregnet at skulle fremme den lykke, som han har planlagt, og som ikke vil resultere i den størst mulige værdi og herlighed for dem, som modtager hans love og ordinanser.” (*History of the Church*, 15:135)

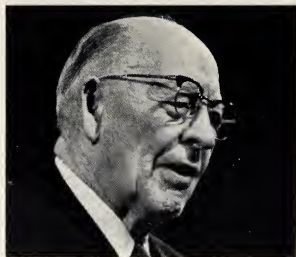
„Når Herren befaler, så gør det,” var en regel for den første profet i denne uddeling. Må det blive mottoet og reglen for enhver af os, beder jeg ydmygt om, når jeg bærer vidnesbyrd om sandheden i Jesu Kristi navn. Amen.

Det, der hører Gud og mennesker til

ÆLDSTE LeGRAND RICHARDS
De tolv Råd

En gennemgang af nogle forskelle mellem menneskelærdomme og sandheder åbenbaret af Herren gennem hans profeter

Jeg er meget glad for at hilse på jer, mine brødre og søstre, og for de få minutter, jeg skal stå foran jer i dag; jeg har valgt at tale om Paulus' ord fra det andet kapitel i det første brev til korinterne, hvor Paulus sagde, at det, der hører Gud til, forstås ved Guds Ånd, og det, der hører mennesker til, forstås ved menneskers ånd. (Se 1. Kor. 2:11)

„Men et sjæleligt menneske tager ikke imod det, der stammer fra Guds Ånd; thi det er ham en dårskab, og han kan ikke forstå det.” (1. Kor. 2:14, King Jamesudgaven siger: „Men det naturlige menneske modtager ikke det, der hører Guds Ånd til, . . .” I den danske Bibels ordforklaring oversættes ordet „sjælelig” på dette sted ved „det naturlige, af Guds Ånd uberørte menneske.”) Jeg går ud fra, at det er derfor, vi har næsten ét tusinde forskellige kirkesamfund i dette vort

store land (Amerika), fordi mennesker i deres egen visdom ikke har været i stand til at forstå det, der hører Gud til, sådan som det er blevet givet af vor Faders hellige profeter, fordi, som Paulus sagde, det for dem er dårskab.

Jeg tænker på det profeten Esajas sagde:

„Vanhellig blev jorden under dem, som bor der, thi lovene krænked de, overtrådte budet, brød den evige pagt. Derfor fortærer forbandelse jorden, og bøde må de, som bor der. Derfor svides jordens beboere bort, kun få af de dødelige levnes.” (Esajas 24:5-6)

Jeg er sikker på, at han i tankerne havde disse tusinde kirker, der følger menneskelige forskrifter, og det var det, Esajas tænkte på, da han sagde: „Og Herren sagde: Eftersom dette folk kun holder sig nær med sin mund og ærer mig med sine læber, mens hjertet er fjernet fra mig, og fordi deres frygt for mig blev tillærte menneskebud, se, derfor handler jeg fremdeles sært og sælsomt med dette folk; dets vismænds visdom forgår, de kloges klogskab glipper.”

Og nu vil jeg gerne have lov til at påpege nogle få af de forskelle, der er mellem menneskenes veje og deres lærdomme, og sandheden sådan som Herren har åbenbaret den ved sine hellige profeter. For det første henviser jeg til den måde, de tænker sig treenigheden. Da profeten Joseph fik sin åbenbaring, troede

hele den kristne verden på en Gud uden legeme, legemsdele og lidenskab. Det ville betyde, at han ingen øjne havde; han kunne ikke se. Han havde ingen mund; han kunne ikke tale. Moses vidste, at denne tro ville herske, for da han kom for at føre israeliterne ind i det forjættede land, fortalte han dem, at de ikke ville blive der længe, men at de ville blive spredt blandt nationerne, og at de ville tilbede guder, fremstillede af menneskehænder (det er menneskenes værk), guder, som hverken kunne se eller høre, spise eller lugte. (Se 5. Mosebog 4:26-28) Det er nøjagtig en sådan Gud, den hele verden tilbad på det tidspunkt, da Joseph Smith fik sin åbenbaring. Men Moses lod det ikke være ved det. Han sagde om de sidste dage (og vi befinder os i de sidste dage) at hvis vi vil søge efter Gud, vil vi bestemt finde ham. (se 5. Mosebog 4:29) Joseph Smith søgte Gud, og han fandt ham.

Engang besøgte profeten Joseph De forenede Staters præsident, og præsidenten spurgte ham, hvilken forskel der var på hans kirke og andre kirker, og profeten sagde: „Vi har den Helligånd.” Og når man har den Helligånd, arbejder man under Guds guddommelige vejledning, Gud og hans Søn, Jesu Kristi vejledning. Man er ikke afhængig af menneskers metoder, og, som Paulus påpegede det: Guds måde er dårskab for menneskene, fordi de ikke kan forstå den.

Sammenlign nu den forestilling om hvordan Gud er med profeten Josephs oplevelse. Som ung mand gik han ud i skoven for at bede som reaktion på apostlen Jakobs indbydelse: „hvis nogen af jer står tilbage i visdom, da skal han bede om at få den fra Gud, der giver alle gavmildt og uden bebrejdelser, og så vil den blive ham givet.” (Jakob 1:5) Og som svar på bønnen dalede et lys

ned fra himlen, klarere end middags-solen, og midt i det lys stod to strålende personligheder: Faderen og Sønnen. Faderen sagde til Joseph: „Denne er min elskede Søn, hør ham!” (Joseph Smith 2:17)

Og derpå spurgte verdens Frelser, hvis ret det er at dømme om ret eller forkert for alle mennesker og grupper, Joseph om, hvad han ønskede at vide, og han spurgte så, hvilken af alle kirkerne, han skulle slutte sig til. Frelseren svarede, at han ikke skulle tilslutte sig nogen af dem, for de forkyndte allesammen menneskelærdomme. Og det er årsagen til de tusinde kirker i dag — fordi de følger menneskelærdomme snarere end åbenbaringerne.

Og nu vil jeg gerne sige lidt om nogle af forskellene i vores opfattelse. De har forandret mange af ordinansen. For eksempel døber de ikke længere, sådan som Jesus blev døbt, da han henvendte sig til Johannes for at blive døbt af ham. De gik ned i vandet i Jordanfloden, og Johannes døbte ham og de kom igen op af vandet. Apostlen Paulus sagde: „Der er én Herre, én tro, én dåb.” (Efes. 4:5)

Og er det rigtigt, skulle man tro, at alle og enhver ville ønske at følge Frelserens eget eksempel; det han viste os, da han blev døbt ved ned-sænkning i vandet i Jordanfloden.

I dag bliver små børn bestænkt med vand af deres præster. Det er ikke noget, som det lille barn gør af sig selv, men noget, forældrene foranlediger. Johannes, som blev forvist til øen Patmos, så den store dag, da de døde, både små og store, skulle stå for Gud og blive dømt i henhold til det, som var skrevet i bøgerne, altså i henhold til deres gerninger. (Se Johs. Ab. 20:12) Børn kan ikke belønnes for at være blevet døbt af egen fri vilje — det var fodrædrenes idé at få dem bestænkt med vand.

Da folk bragte deres børn til Jesus, og apostlene prøvede at forhindre dem i at komme ham nær, irettesatte han dem og sagde: „Lad de små børn komme til mig; dem må I ikke hindre; thi Guds rige hører sådanne til.” (Mark. 10:14) Og så tog han dem i favn og velsignede dem; og det er mønstret for hans kirke, hvis man har forstået det, der hører Gud til, i stedet for at følge menneskeværk. Det er menneskeværk at lade børn bestænkede med en smule vand, og det er ikke dåb.

Da Jesus sendte apostlene ud i verden efter sin opstandelse, sagde han, at de skulle forkynde evangeliet til enhver nation, og „Den, som tror og bliver døbt, skal blive frelst; men den, som er vantro, skal blive fordømt.” (Mark. 16:15-16)

Børn, der bliver døbt som små, tror ikke. De kan ikke forstå. Herren forstod også det forhold. Det er derfor, han viste, hvordan man skal tage dem til sig.

I Mormons Bog læser vi profeten Mormons ord til sønnen Moroni, og jeg vil gerne læse bare nogle få af disse ord. Han sagde:

„Derfor ved jeg, at det er højtidelig gudsbespottelse, der som I døber små børn . . . Og den, som siger, at små børn behøver dåb, fornægter Kristi barmhjertighed og tilsidesætter hans forsoning og hans forløsnings kraft.” (Moroni 8:9, 20)

Jeg tror, at idéen med at bestænke små børn (barnedåb) var, at man ville vaske Adams og Evas synd bort, men apostlen Paulus fortæller os: „Thi ligesom alle dør i Adam, således skal også alle levendegøres i Kristus.” (1. Kor. 15:22) Hvis det ikke var sandt, hvordan ville han så kunne have sonet Adams synder, medmindre han fjernede den oprindelige synd, som Adam og Eva begik? Og sådan har man forandret lovene og ordinanserne.

Og i dag mener menneskene ikke, at der er brug for profeter og apostle og profetier — men at alt sådan noget er blevet afskaffet. Men Amos sagde: „Nej! den Herre Herren gør intet uden at have åbenbaret sin hemmelighed for sine tjenere, profeterne.” (Amos 3:7)

Der har aldrig været et tidspunkt, hvor Herren har haft et folk på jorden, som ikke var ledet af en profet, hvem Herren kunne fortælle om sine planer til vejledning for folket.

Og apostlen Paulus fortalte os, at Herren havde sat apostle og profeter, præster og lærere og evangelister i sin kirke for at gøre de hellige beredte til deres tjenestegerning (dvs. det store missionærprogram med at opbygge Kristi legeme (dvs. belæringerne i vore hjælpeorganisationer og hjemmelærerearbejdet og præstedømmeundervisningen og så videre) til fuldkommengørelse af de hellige, (hvilket sker gennem den tjenestegerning, de øver) „indtil vi alle når frem til at være et i troen.” (Se Efes. 4:11-13)

Vi er ikke kommet til enhed i troen, og hvis man rundt omkring i verden afskaffer de midler, som Herren har givet for at bringe os til enhed, hvordan kan vi så nogen sinde håbe på at opnå en sådan enhed? Og så fortsætter han med at sige, at de: „ikke mere skal være umyndige, der kastes og drives hid og did af alle mulige lærdomme, efter som vinden blæser, ved menneskers terningspil, når de underfundigt forleder til vildfarelse.” (Efes. 4:14)

Og det er situationen, når vi følger menneskefilosofier i stedet for hans hellige profeters ledelse.

Vi hører i dag præster i radio og fjernsyn, som siger: „Kom til Jesus og genkend ham og anerkend ham som din eneste Frelser, så vil du blive frelst.” De forstår ikke, at det kun er

ét skridt i den rigtige retning. Det er derfor, Jesus sagde:

„Ikke enhver, der siger til mig: 'Herre, Herre!' skal komme ind i Himmeriget, men den, der gør min himmelske Faders vilje.

Mange skal sige til mig på hin dag: 'Herre, Herre! har vi ikke profeteret ved dit navn, og har vi ikke udrevet onde ånder ved dit navn, og har vi ikke gjort mange undergerninger ved dit navn?' Og da vil jeg sige dem rent ud: 'Jeg har aldrig kendt jer, vig bort fra mig, I, som øver uret.'" (Matt. 7:21-23)

Med andre ord, de er afvejet fra det grundlag, han satte for sin kirke og de opgaver og det ansvar, der fulgte med medlemskabet i kirken. Hvis alt, hvad vi har at gøre, er at bekræfte vor tro på Frelseren, hvad skal man så gøre med Frelserens lignelse om talenterne? I husker den: En fik 5 talenter, en anden 2, og den tredje én. Da han noget senere kom tilbage og gjorde regnskab med disse tjenerne, og den ene, som havde fået 5 talenter, havde tjent endnu 5, og den, som havde fået 2, havde tjent endnu 2, sagde han til dem: „Vel, du gode og tro tjener, du har været tro over lidt, jeg vil sætte dig over meget; gå ind til din herres glæde." (Matt. 25:21, 23)

Den, som kun havde fået den ene talent, gik hen og gravede den ned i jorden. Han sagde:

„Herre, jeg har lært dig at kende som en hård mand, der høster, hvor du ikke såede, og samler, hvor du ikke spredte, og af frygt for dig gik jeg hen og gemte din talent i jorden; se, her har du, hvad dit er." (Matt. 25:24-25)

Og hvad sagde Mesteren så?

„Tag nu den talent fra ham og giv den til ham, der har talenter; thi enhver, som har, ham skal der gives, og han skal have overflod; men den,

der ikke har, fra ham skal endog det tages, som han har.

Og kast den unyttige tjener ud i mørket udenfor! Dér skal der være gråd og tænderskæren." (Matt. 25:28-30)

Det lyder ikke, som om vi blot kan nøjes med at anerkende. Og I husker, at apostlen Jakob sagde, at også djævlene ved, at Jesus er Frelseren, men de syndede. (Se Jakob 2:19) Og han sagde, at „tro uden gerninger er gold." (Jakob 2:20)

I husker måske, at Johannes Åbenbareren bevidnede de afsluttende scener, hvor vi skulle have en ny himmel og en ny jord, og hvor de døde, små og store, skulle stå frem for Gud. Og bøgerne skulle åbnes, og enhver blive dømt i henhold til det, som var skrevet i bøgerne, *i henhold til deres tro*. (Se Joh. Åbenb. 20:12) Og derved bliver gerninger nødvendige for medlemmerne i kirken.

Der er selvfølgelig mange andre forskelle, men der er ikke tid til at tale om flere i dag. Men jeg vil gerne nævne bare en enkelt mere. I husker, hvordan hele verden troede, at røveren på korset ville komme i Himmelen sammen med Frelseren, fordi han sagde: „I dag skal du være med mig i Paradis." (Lukas 23:43) Derfor troede denne verdens mennesker, der opfatter tingene i henhold til menneskers visdom, at han ville komme i Himlen. Men i henhold til guddommelig åbenbaring, ville han kun komme i Paradis, hvor Frelseren sørgede for, at evangeliet kunne prædiktes for ham så han kunne blive værdig til at komme sammen med de helliggjorte og de forløste af hans folk.

Jo, der er mange andre forskelle, som vi kender, og som vi studerer, så vi kan forstå, hvad Paulus mente, da han sagde, at det, der hører Gud til, forstås ved Guds Ånd, og det, der er af mennesker, forstås af menne-

skenes ånd, og at „et sjæleligt (naturligt, uberørt) menneske ikke tager imod det, der stammer fra Guds Ånd; thi det er ham en dårskab, og han kan ikke forstå det,” (1. Kor.

2:11-14) Må Herren hjælpe os alle til at forstå hans sandheder og at følge vor levende profets ledelse, beder jeg ydmygt om i Herren Jesu Kristi navn. Amen.

Vi har været der hele tiden

ÆLDSTE PAUL H. DUNN

af Præsidentskabet for De halvfjerds' første Kvorum

Livet tilbyder os ikke noget dejligere end vore kæres kærlighed og samværet med dem.

På præsidentskabet for De halvfjerds' første Kvorums vegne byder vi disse 3 nye brødre velkommen i vores kvorum.

Når jeg rejser omkring i kirken og ser de mange vanskelige opgaver og forhold, og når jeg opmærksomt lytter til denne konference og andre møder, påskønner jeg i højere grad den iver, vor præsident viser, for at vi kan komme ud til dem, som er forsvundne eller uaktive. Han gjorde i et tidligere møde opmærksom på en interessant observation, og jeg vil gerne have lov til at citere, hvad han

sagde: „Forebyggelse er langt bedre end forløsning.” Ser I forskellen? „Forebyggelse er langt bedre end løskøbelse. Vil I unge voksne, unge gifte par, unge mennesker overalt venligst lægge mærke til det?

Da mine døtre voksede op, lød det oftest stillede spørgsmål på vore mange bilture: „Hvornår er vi der, Far?” og: „hvortil længe varer det?” Jeg kan ikke lade være at tænke på, at disse spørgsmål på mange måder er ligesom dem, vi voksne stiller. Vi mener, at vi vil blive lykkeligere, når vi ankommer til et bestemt mål, når vores skole er overstået, når vi får et bedre arbejde, når vi når en bestemt indtægt, når den lille er født, når vore regninger er betalt, når vi får en ny vogn, når vi har overstået nogle opgaver, vi ikke bryder os om, når vi går på pension, eller når vi bliver løst fra alt ansvar.

Min far plejede at lære os, at livet er en rejse, ikke en lejr, og han antydede, at alt for mange er på lejrtur. Jeg vil gerne udfordre enhver af os, især de unge mennesker, og de unge gifte par, til at betragte livet som et hele og til at glæde sig over den vidunderlige rejse.

Jeg husker en bedstemor, som var blevet enke tidligt i sit liv, og flyttede ud af sit hjem. Hendes barnebarn som selv skulle giftes, hjalp hende omhyggeligt med at pakke kasser med tallerkener og falmede viskestykker. „Kan du se den symaskine derovre i hjørnet?“ spurgte bedstemor. „Din bedstefar lagde altid sin hat på den, når han kom hjem om aftenen. Jeg plejede at skælde ham ud for det. Hæng dog den hat på knagerækken, sagde jeg til ham. Hvorfor skal du altid lægge den på symaskinen og rode alting til?“

’Og en dag fik han lungebetændelse og døde, efterladende sig 4 små børn og mig til at savne ham hele resten af livet. Hvor mange gange har jeg ikke igennem alle disse år tænkt: ’Hvad ville jeg ikke give for igen at se den hat på symaskinen, lagt der med hans egen hånd!’”

Ligesom bedstemoderen i denne historie lader vi ofte bagateller sløre vores udsyn. Vi bliver fanget i ubetydeligheder eller i en masse møder, både i og uden for kirken, som ikke har noget bestemt formål eller betydning. Vi plager somme tider de mennesker, som vi elsker allermost, med beklagelser over små fejl, uoverlagtheder, rene ubetydeligheder i forhold til det store hele. I stedet for at glæde os over de alt for sjældne øjeblikke, vi er sammen med vore kære, slår vi ned på fejl, enten indbildte eller virkelige. Hvor tit siger vi ikke til vores kone eller vores mand, eller vores børn: „Hvorfor kan du ikke det?“ „Hvorfor gør du ikke det?“ eller „en dag, når jeg får tid . . .”

Vores yngste datter rejste afsted til universitetet sidste måned, og de 18 år, hvor vi dagligt havde hende omkring os, var pludselig forbi. Hvor var de blevet af? Hvilket minut, hvilken time, hvilken dag eller nat havde opslugt alle de glade, jublende opvoksningsår? Den første aften, hun

var væk, listede jeg ind i hendes værelse, så på hendes grammofon, og tænkte på alle de gange, hvor jeg mekanisk havde sagt: „Vil du ikke nok skrue ned for den musik!“ Og jeg tænkte også på, hvor ofte i den kommende tid vi vil længes efter at høre den musik. Gudskelov, at hun og hendes forældre har mange vidunderlige minder at hæge om i de kommende år.

Vores datter Janet ligger i en hospitals seng i dette øjeblik, og hun og vi ved, hvilke store øjeblikke, vi skal dele. Og du, Janet, kender vores store tro og vore følelser.

Hvorfor kommer sådanne pludselige øjeblikke med fuld klarhed, hvor vi forstår, hvor dyrebare vore kære er for os, så sjældent? Hvoraf kommer det, at vi lader os besnære til at finde fejl, såre eller skælde ud på dem, som står vort hjerte nærmest? Er det det nogen sinde værd? Som C. S. Lewis engang tilrådede: „Pas på! Det er så let at slå æg i stykker, selv om man ikke skal lave omelet.” (Fra *Richard L. Evans’ Quote Book*, SLC 1971, side 169)

Måske vi hver især har brug for at standse op i vores travle, tilfældige, åndeløse liv — selv midt imellem vore mange møder.

Jeg påskønner, at Herren har instrueret os om at der er vigtige møder, men så er der også andre møder, der ikke er godt planlagte eller passende gennemførte. Ja, selv midt mellem vore møder og vore forpligtelser er vi nødt til virkelig at se: at se den måde hans øjne bevæger sig, når han ler, se hvordan hun lægger hovedet på skrå, når lyset indfanger hendes hår, erindre hans glitrende humor. Måske vi, når vi indfanges af forholdene omkring os, og vi ikke længere kan styre udviklingen, bør træde tilbage for et øjeblik at se klart. Vi må erindre os, hvorfor vi gør alt dette — huske på, hvor meget vi elsker dem.

En ung mor var engang ved at komme for sent afsted til et møde.

Idet hun skyndte sig ud af soveværelset, standsede hendes lille 3-årige datter hende og sagde: „Moar. Mor.”

Hvortil moderen svarede: „Kan du ikke se, jeg har travlt?”

„Mor, jeg må fortælle dig noget.”

„Ikke nu,” sagde moderen, idet hun utålmodigt slog ud med hånden.

„Mor,” begyndte den lille pige igen.

„Når ja, hvad er det så?” sagde moderen.

„Jeg ville bare sige, at jeg elsker dig!”

Ja, livet går, som det bedst kan. Vi vender rundt engang, og vi er unge, vender os påny, og vi er gamle. Minutterne iler. Vi kan ikke standse dem i deres fart. Vi er 18; vi er 28; vi er 48; vi er gamle. Er der nogen sinde tid nok til at hakke på, skælde ud eller beklage sig over for dem, vi elsker mest? Vi narrer os selv, hvis vi tror, der er. Der er kun tid til, som én har udtrykt det, at mærke blomsternes duft.

Husker I Julia Ward Howe, som ved en bestemt lejlighed fortalte en senator: „Jeg har brug for hjælp til en meget vigtig person.”

„Julia, jeg har meget travlt,” sagde han, „jeg kan ikke længere beskæftige mig med enkeltpersoner.”

Hun svarede: „Det er mærkeligt, selv Gud har ikke nået det punkt endnu.” (Fra *Richard L. Evans' Quote Book*, side 165)

Vi bør først og fremmest være optaget af enkeltpersoner, af dem, vi holder af. Hvad andet betyder i virkeligheden noget? Regn ikke med, at du, ligegyldigt hvem du er, har mere travlt end Herren, som sætter sjæle over alt andet.

Forleden aften fløj jeg hjem fra en

konference langt borte. Jeg havde kun været væk i 3 dage, men som lysskæret fra flyvepladsen dukkede op, fyldtes jeg med forventning og spænding. Jeg følte det, som om jeg kunne have været en helt, der vendte hjem fra rummet — og hvad fik mig til at føle denne spænding? Jeg var på vej hjem til min familie. Behøver det at være en flyvetur bort fra hjemmet, et barn, der rejser afsted for at studere, eller en ægtemands død, så han aldrig mere vil smide sin hat et tosset sted, der skal minde os om, hvor skønne de øjeblikke er, vi tilbringer med vore kære og vore venner? Hvor korte er de øjeblikke ikke i forhold til alt andet. Er det hvad der kræves for at standse os i vores hakken på hinanden for småting, eller at vi forstår skønheden i hvert eneste minut, vi har sammen?

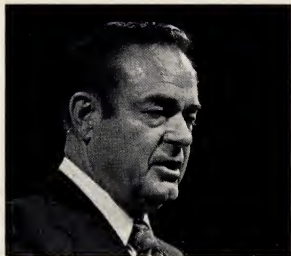
„Hvornår er vi der?” „Hvorlænge varer det?” „Far, hvor meget længere varer det?” er spørgsmål, der ofte stilles af utålmodige børn. „Hvornår ankommer jeg?” — et spørgsmål, der stilles af voksne, når de står over for livets pres. Det gælder for os allesammen, at det ikke bør tage et helt liv, før vi bliver klar over, at vi har været der hele tiden, at livet ikke tilbyder os noget dejligere end vore kæres kærlighed og det at være sammen med dem.

I husker, hvad præsident Kimball sagde: „Forebyggelse er bedre end løskøbelse.” Gud give os visdom til at fatte, at livet er én lang rejse, og må vi have sans nok til at nyde den. Jeg bærer vidnesbyrd om disse sandheder i Jesu Kristi hellige navn. Amen.

Et særligt øjeblik i kirkens historie

ÆLDSTE W. GRANT BANGERTER
De halvfjerds' første Kvorum

„Siden den 4. april 1974 er forholdene ikke længere de samme. Vi har ikke længere råd til at sygne hen i sløvhed.”

Mine kære brødre og søstre, jeg kommer med særlige hilsener fra de hellige i Brasilien og kan rapportere, at opførelsen af det nye tempel i Sao Paulo er nær ved at være afsluttet.

Jeg tænker på et særligt øjeblik i kirkens historie, som har stor indflydelse på vore vidnesbyrd og evangeliets fremgang. Jeg håber, at det er blevet retmæssigt nedskrevet af dem, der fører historien. Jeg tænker på det, der skete den 4. april 1974.

Historien begyndte egentlig den 26. september 1973. Præsident Harold B. Lee døde pludseligt den dag. Hans død kom helt uventet. Det er nødvendigt at huske på, at gennem en 25-årig periode havde medlemmer af kirken afventet det tidspunkt, da Harold B. Lee skulle blive præsident. Man havde haft al tænkelig grund til at mene, at dette ville ske engang,

dels på grund af hans forholdsvis lave alder, dels fordi han indtog en stilling i anciennitet efter Joseph Fielding Smith og David O. McKay, som begge var godt oppe i årene. Derudover havde Harold B. Lee vundet mere end almindelig agtelse. Hans ledelse af kirkens velfærds- og præstedømmeprogrammer, hans stærke væsen og sunde dømmekraft havde gjort ham til en af de apostle, der blev lyttet mest til, og en, hvis indflydelse og råd blev meget respekteret. Han var tydeligvis en åndelig personlighed, der gjorde, at kirkens medlemmer placerede ham som et af vor tids store mennesker. Han ejede en naturlig evne til at meddele sig som en naturlig ven til utallige mennesker. Det ventedes, at han, når han blev præsident, ville komme til at præsidere i 20 år eller længere.

Pludselig var han væk! — kaldt bort efter bare halvandet år. Det var første gang siden profeten Joseph Smiths død, at præsidenten døde, før hans tid måtte siges at være omme. I dyb sorg og bekymring opstod det søgende spørgsmål hos folk, meget lig hvad der skete, da Joseph Smith blev dræbt i Carthage i Illinois: „Hvad gør vi nu? Hvordan kan vi fortsætte uden profeten? Vores store leder er væk. Kan kirken overleve dette?”

Selvfølgelig vidste vi, at kirken ville overleve, men den kunne umuligt blive den samme. Vi havde aldrig ventet, at Spencer W. Kimball ville blive præsident, og vi havde ikke set

hen til ham efter den ledelse, som var så tydeligt for Harold B. Lee. Vi vidste selvfølgelig, at han på en eller anden måde ville klare sig, indtil den næste store leder ville opstå, men det ville ikke blive let for ham, og forholdene ville aldrig blive de samme. „Åh, Herre,” bad vi, „velsign præsident Kimball. Han har brug for al den hjælp, du kan give ham.” Sådan forekom indstillingen at være hos de sidste dages hellige i de dages sorg.

Vi vender nu tilbage til den 4. april 1974. I kirkens kontorbygning var der den morgen samlet alle generalautoriteterne såvel som regionalrepræsentanterne og andre ledere fra hele verden. Vi skulle endnu engang instrueres, som vi lejlighedsvis var blevet det i de sidste 7 år. Ved hver af de foregående lejligheder havde præsident Harold B. Lee givet os vejledning og ladet lederskabets trompetfanfare lyde. Nu var han der ikke længere, og vi følte dynt savnet af ham. Igen kom spørgsmålet: „Hvordan kan vi fortsætte uden vores store leder?” „Hvordan kan præsident Kimball udfylde tomrummet?” Og igen lød bønnen: „Velsign præsident Kimball.”

Det øjeblik kom, da præsident Kimball rejste sig for at tale til de samlede ledere. Han bemærkede, at heller ikke han havde ventet at skulle indtage stillingen som præsident, og at han savnede præsident Lee lige så meget som resten af os. Derpå gennemgik han meget af den instruktion, som præsident Lee havde givet de tidligere år, og vore bønner for præsident Kimball fortsatte.

Som han fortsatte sin tale, varede det imidlertid ikke ret længe, før en særlig opmærksomhed syntes at komme over forsamlingen. Vi blev klare over at der herskede forbavsende åndelighed, og vi forstod, at vi lyttede til noget usædvanligt magtfuldt, noget der var anderledes end ved de fore-

gående møder. Det var åndeligt talt, som om hårene rejste sig på vore hoveder. Vort sind bevægedes pludseligt og vi forundredes over det ophøjede budskab, som ramte vore øren. Med en ny modtagelighed forstod vi, at præsident Kimball åbnede åndelige vinduer og bad os komme og sammen med ham betragte evighedens planer. Det var, som om han trak de slør til side, der dækkede den Almægtiges formål, og indbød os til, sammen med ham, at betragte evangeliets mål og se hvordan tingene skulle administreres. Jeg tvivler på, om nogen af dem, der var tilstede den dag, nogen sinde vil glemme den begivenhed. Jeg har personligt ikke engang genlæst præsident Kimballs tale fra dengang, men indholdet af, hvad han sagde, blev så levende prentet i min bevidsthed, at jeg ville kunne gentage det meste af det fra hukommelsen.

Herrens Ånd var over præsident Kimball, og den strømmede fra ham til os som en mærkbar tilstedeværelse som en mærkbar tilstedeværelse, der på én gang var både bevægende og chokerende. Han afslørede for os et strålende udsyn. Han fortalte os om apostlenes administrering, på Frelserens tid, og om, hvordan den samme administration blev overdraget apostlene under Joseph Smith. Han demonstrerede, hvordan disse mænd var draget ud i tro og hængivenhed og blev ikklædt *stor magt*, hvormed de havde bragt evangeliet ud til jordens ender og på en måde nåede længere end vi, med denne moderne kirkes styrke, gør i øjeblikket. Han viste os, hvordan kirken ikke fuldt ud levede i den trofasthed, som Herren forventer af sit folk, og at vi, til en vis grad, havde påtaget os en ånd af selvtilfredshed og tilfredshed med tingene, som de var. Det var i det øjeblik, han fremkom med det berømte slogan: „Vi må øge vores

indsats." (We must lengthen our stride," se *Ensign*, oktober 1974, side 5.) Jeg tvivler på, at alle endnu fuldt ud forstår det direktiv. Hvis vi ville udtrykke det mere folkeligt, ville det komme til at lyde sådan: „Kom nu i gang!“ „afsted!“

Præsident Kimball fremkom med andre budskaber: „Vi *må* ud til hele verden.“ „Enhver ung mand bør rejse på mission.“ „Luk døren op til flere nationer.“ „Send missionærer fra Mexico, Sydamerika, Japan, Storbritannien og Europa.“ (Se „When the world will be converted“ i *Ensign*, oktober 1974, siderne 2-14) Dette var en ny åbenbaring, foruroligende og spændende, lagt oven på den gamle.

Jeg fik denne tanke: „Tænk engang! På et hvilket som helst tidspunkt kan præsidenten kalde enhver af os til at rejse til et fremmed land eller på anden måde udvide forkynnelsen af evangeliet.“

Jeg forstod kun svagt, at i løbet af 6 måneder ville jeg være på vej til Portugal med netop det formål.

Præsident Kimball talte under denne særlige indflydelse i en time og ti minutter. Det var et budskab, der var fuldstændig ulig alle andre taler, jeg har oplevet. Jeg forstår, at den svarede til det, der skete, da Brigham Young den 8. august 1844 talte til de hellige i Nauvoo efter profeten Joseph Smiths død. Sidney Rigdon var vendt tilbage fra Pittsburgh, hvor han var apostaseret, for at prøve at erobre kirken. Mange mennesker bevidnede imidlertid, at Herrens kraft i den grad hvilede over Brigham Young da han rejste sig, at han blev forvandlet for øjnene af dem og fik Joseph Smiths udseende og stemme. Det øjeblik blev afgørende for kirkens historie, og begivenheden den 4. april 1974 svarer dertil.

Da præsident Kimball sluttede, rejste præsident Ezra Taft Benson sig, og

med en stemme der var fuld af bevægelse, og som vandt genklang hos alle de tilstedeværende, sagde han omtrent således: „Præsident Kimball, i alle de år, disse møder er blevet holdt, har vi aldrig hørt en tale som den, vi lige har hørt. Sandelig, der er en profet i Israel.“

Op nu bekræfter jeg, at siden april 1974 har forholdene bestemt *ikke* været de samme. Dette er ikke noget forsøg på at forherlige præsident Kimball til en større præsident end de øvrige i kirkens historie, men et ønske om at påpege den fortsatte åndelige kraft, der følger Herrens profet, ligegyldigt hvem han er. Men præsident Kimball har ikke desto mindre udstyret os med et nyt perspektiv, der får os til at gøre en kæmpeindsats. Siden den dag har ingen været det mindste bekymret for, hvem der er Herrens profet.

Vi befinder os pludselig i en evangeliets nye æra. Kirkens medlemmer burde erkende det, for hvad det er. Disse år er altafgørende!

Tænk over, hvad præsident Kimball siger og gør! Med et enkelt ord har han fremkaldt nærved 10.000 nye missionærer. Han har åbnet mange nye lande, tjent i lamaniternes tid, påkaldt de hellige til at være frelsens sande budbringere, med ny fremhævelse proklameret nødvendigheden af arbejdet for de døde, og projekteret bygningen af mange nye templer. Som alle kirkens præsidenter har gjort det, har han anmodet kirken om at rense sig for alt ondt og uretfærdighed, som f.eks. umoral, skilsmisser, troløshed, apati, ligegyldighed, uærlighed, og at omvende sig og søge tilgivelse, når som helst det er nødvendigt. Han har advaret os om at berede os med fødevarer, nyttehaver og økonomisk stabilitet, og at sætte vore hjem og familier i orden. Da vi kalder os selv et Zions folk, synes præsident Kimball at

mene, at vi også burde handle som det. Både han og Herren vil blive utilfredse med os, hvis vi ikke gør det. Hvad vi hørte den 4. april 1974, og hvad vi har hørt sidenhen, lyder meget lig deklamationerne fra Moses, Malakias og Brigham Young. Jeg føler, gennem præsident Kimball, Herrens utålmodighed med ledere, som ikke gør noget; med medlemmer, som ikke vil lytte; især med en verden, som vanvittigt kaster alt over bord, også deres anker, kompas, ror, ja, endog lodsen. Vores formål er at holde budene, forkynde evangeliet, døbe til omvendelse, overdrage præstedømmet, organisere riget, og forløse de døde. I alt dette forventes det, at vi efterlader vore spor.

Siden Herren har været nådig nok til at åbne Himlene i de sidste dage ved at tale til os gennem engle, budbringere og profeter, for at vi kan modtage evigt liv, har vi ikke længere råd til at sygne hen i sløvhed. Lad os tage det alvorligt. Det vil være det værd. Siden 1974, den 4. april, har forholdene ikke længere været de samme.

Jeg beder om, at kirken vil lytte til præsident Kimball. Jeg tror, den gør det. Der er stærk vækst og forbedring. Der skal komme mere — meget, meget mere. Evangeliets storslåede historie ligger stadig i fremtiden.

O, Herre, hav tak for profeten, du sendte. I Jesu Kristi navn. Amen.

Offer på missionærvis

ÆLDSTE ADNEY Y. KOMATSU
De halvfjerds' første Kvorum

Personligt offer for andres lykke giver resultater og bringer velsignelser

Mine kære brødre og søster og venner, jeg er ydmygt taknemmelig for denne lejlighed til at dele mit

vidnesbyrd med jer om sandheden af Jesu Kristi evangelium.

I Markusevangeliet finder vi:

„Da han gik ud og gav sig på vej, kom der en løbende og faldt på knæ for ham og spurgte ham: 'Gode Mester! hvad skal jeg gøre for at arve evigt liv?'

Jesus svarede ham: 'Hvorfor kalder du mig god? ingen er god uden én, nemlig Gud. Du kender budene: du må ikke slå ihjel; du må ikke bedrive hor; du må ikke stjæle; du må ikke sige falsk vidnesbyrd; du må ikke røve; ær din fader og din moder.' Han sagde til ham: 'Mester! det har jeg holdt altsammen fra min ungdom af'

Jesus så på ham og fattede kærlighed

til ham og sagde til ham: En ting mangler du: gå bort, sælg alt det, du har, og giv det til de fattige, så skal du have en skat i Himmelen; og kom så og følg mig!

Men han blev ilde til mode over det ord og gik bedrøvet bort; thi han havde meget gods." (Mark. 10:17-22)

Offerloven er et fundamentalt princip i Jesu Kristi evangelium og bidrager til opbygning af tro, kærlighed og mange andre dyder. Mange store velsignelser er betinget af lydighed mod den evigtgældende offerlov.

Der er altid blevet krævet ofre af missionærer. Brigham Young skrev: „Sammen med flere af De tolv blev jeg sendt til England i 1839. Vi startede fra vores hjem uden pung eller taske, og de fleste af De tolv var syge; og de, som ikke var syge, da vi tog afsted, blev syge på vej til Ohio; broder Taylor blev efterladt ved vejsiden for at dø sammen med gamle Fader Coltrin, men han døde dog ikke. Jeg var ikke i stand til at gå ned til floden, ikke engang så langt som tværs over denne blok, ja ikke en gang halvt så langt. (en blok er en karré, her er altså tale om afstanden ned til næste gadehjørne. O.a.) Jeg måtte hjælpes ned til floden for at komme ombord i en båd for at sejle over til den anden side. Sådan omtrent var vores situation. Jeg havde ikke engang en overfrakke; jeg medtog et lille tæppe fra den ekstra seng derhjemme, og det tjente mig som overfrakke, mens jeg rejste til New York, hvor jeg fik foræret en grov satin-overfrakke. På den måde rejste vi til England, til et fremmed land for at rejse rundt blandt fremmede." (Fra Preston Nibley's *Missionary Experiences*, SLC 1975, side 90)

I dag er missionering noget anderledes, og ofrene er andre, men kirken opfordrer os stadig til at være missionærer og give mange flere venner,

naboer og andre ude i verden mulighed for at glæde sig over Herrens velsignelser.

Det er et privilegium at få lov til at arbejde med fuldtidsmissionærer og deres missionspræsidenter derude i marken: at høre deres vidnesbyrd, at mærke deres vidunderlige ånd og at se deres hengivenhed for deres kaldelse.

Herren har ikke begrænset muligheden for at yde missionering til blot nogle få. Den er tilstede for enhver, som ønsker at følge i Jesu fodspor. Han sagde til sine disciple: „Hvis nogen vil gå i mit spor, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig! Thi den, som vil frelse sit liv, skal miste det; men den, som mister sit liv for min skyld, skal bjærgede det." (Matt. 16:24-25)

Ordet „fornægte" antyder at ofre eller opgive sine personlige ønsker for andres lykke. Vi hører ofte, at en missionær offerer to år af sit liv i tjeneste for Herren. I begyndelsen synes han måske, at det er et offer, især når arbejdet bliver vanskeligt og skuffelserne mange; men jo hurtigere missionæren lærer at holde Herrens befalinger, at glemme sig selv, således som Frelseren opfordrede sine disciple at gøre, ofre sine egne ønsker for andres, i opbygningen af Guds rige, og at ofre sig helt for arbejdet, så vil han finde virkelig lykke i sin missionering.

Med hvert nyt offer styrkes hans vidnesbyrd, for at ofre er at adlyde og at elske sine medmennesker. Missionering er ikke let og kræver en vanskelig, personlig disciplin, der medfører megen selvpofrelse.

Fornylig blev jeg af en missionspræsident bedt om at rådgive en ung missionær, som havde vanskeligt ved at tilpasse sig livet i missionsmarken. Efter at have talt med ham et stykke tid, diskuterede vi det princip, som blev forkyndt af kong Benja-

min, den store profet i Mormons Bog, som sagde: „Thi det naturlige menneske er en fjende af Gud og har været det siden Adams fald og vil vedblive at være det i al evighed, medmindre det underkaster sig den Helligånd's ledelse, aflægger det naturlige menneske og bliver en hellig gennem forsoningen ved den Herre Kristus og bliver som et barn, underdanig, sagtmodig, ydmyg, tålmodig, fuld af kærlighed, villig til at underkaste sig alt det, Herren finder tjenligt at pålægge det, ligesom et barn underkaster sig sin fader.” (Mosiah 3:19)

Jeg forsikrede denne unge missionær, at hvis han ville rette sig efter Helligåndens tilskyndelse og underkaste sig alt det, som Herren ønskede at pålægge ham og tjene Gud i ydmyghed, tålmodighed og kærlighed til enden — ikke blot til afslutningen af hans missionstid men til livets ende — så ville Herren sandelig velsigne ham.

Den unge missionær genindviede sig til Herren og er i dag lykkelig over at søge andres lykke udvirket gennem sin indsats som missionær.

Brødre og søstre: Jeg ved uden skygge af tvivl i mit hjerte, at når vi søger Herren og hans And, vil vi blive vejledt og ledet i alt, hvad vi gør i denne kirke.

Må jeg læse teksten til en sang for jer, den er skrevet af en missionær, mens han arbejdede i Japan for nogen tid siden:

Jeg ved, der findes intet bedre end at være missionær skønt dagen går med slid og slæb og møje uden lige, for når et menneske bevidner evangeliets sandhed da føler man i hjertet: bedre ord kan ingen sige.

Jeg følte i begyndelsen, det var et vældigt offer, at rejse bort fra alt derhjemme som jeg havde kær

men nu forstår jeg klart, jeg ofrer intet af mit eget, det er et privilegium så skønt at være her.

Et fremmed sprog er altid svært at lære, som I ved, man må forandre sine vaner, skik og brug og færden men alle disse prøvelser har ført mig nær til Gud og dette vil jeg ikke bytte bort for alt i verden.

For jeg har set en mand med glade smil forsage alt og jeg har set familier ydmygt knæle ned i bøn og jeg har set de hellige gå frem og blive stærke til lykkens dag, hvor de et eget tempel får som løn.

Missionærer er vidunderlige og bringer en pragtfuld ånd med sig, fordi de er villige til at lyde befalingerne fra Herren og ofre sig med kærlighed i hjertet. Hvis I har lyst til at ligne en missionærer, eller blive ligesom de, må I adlyde, ofre og elske jeres medmennesker.

Hvilken bedre måde kan vi gøre dette på end med at være missionærer hver eneste dag af vor tilværelse og elske vore kære derhjemme, vore slægtninge, vore venner og vore naboer? Hjemmet er det bedste sted at praktisere det princip og til at udtrykke kærlighed og påskønnelse for hverandre.

Det kan gøres på mange måder, vi kan ofre noget derhjemme og vise kærlighed til vor families medlemmer, vi kan hjælpe hinanden med arbejdet i hjemmet og i familiens gøremål. Hvert enkelt medlem må ofre sig, hvis vi skal opbygge et evigt hjem. Gennem ofre og sammenhold i familien kan store ting opnås: templer kan bygges, hjemmene styrkes og der kan opbygges karakterstyrke.

Må jeg til slut citere fra apostlen

Paulus' belæring til hebræerne om Frelserens offer, hans lydighed og lidelser:

„Skønt han var Søn, lærte han lydighed af det, han led, og da han havde nået fuldendelsen, blev han ophav til evig frelse for alle, som er lydige mod ham.” (Hebr. 5:8-9)

Jeg ved, at hvis vi praktiserer principperne om offer hver dag og opgiver vore personlige ønsker til fordel for andres lykke, vil også vi blive i stand

til at modtage Helligånden og opnå evig frelse.

Jeg bærer jer mit ydmyge vidnesbyrd, at jeg ved, Gud lever, og at Jesus er Kristus, menneskehedens Frelser. Jeg ved, at Joseph Smith var kaldet og ordineret til at gengive Jesu Kristi evangelium i disse sidste dage. Og præsident Spencer W. Kimball er i dag Herrens profet og administrerer kirken som påkrævet i den ganske verden. I Jesu Kristi navn. Amen.

Et budskab til den opvoksende generation

PRÆSIDENT EZRA TAFT BENSON
De tolv Råd

Lev et moralsk rent liv; hold jer nær til jeres forældre: våg og bed altid

Med sangen „Skal vi svigte vore pagter” endnu klingende i ørerne og med disse yndige unge piger som baggrund (det var et pigekor, som sang til dette konferencemøde. O.a.) beder jeg om Himlens inspiration nu, hvor jeg skal tale til kirkens ungdom — „den opvoksende generation” som Mormons Bog kalder dem.

Jeg vil gerne tale til jer, kirkens unge mennesker, ligeud og helt ærligt. Jeg går ud fra, at I ved, at vi elsker jer. Som ledere af kirken er der ikke noget i hele verden, vi ikke ville gøre, som er godt for jer. Vi har stor tillid til jer. I er ikke bare almindelige unge mænd og unge piger. I er udvalgte ånder, mange af jer er blevet holdt tilbage i næsten 6000 år for at komme frem i denne tid, hvor fristelser, ansvar og muligheder er større end nogen sinde før.

Gud elsker jer, som han elsker ethvert af sine børn, og hans ønske og formål og herlighed er at få jer til at vende tilbage til ham, rene og ubesmittede, efter at I har bevist jer værdige til at nyde evig glæde og lykke i hans nærvær.

Jeres Fader i Himlen tænker på jer. Han har givet jer befalinger, der skal lede jer, disciplinere jer. Han har også givet jer handlefrihed — frihed til at vælge — „for at se, om I vil gøre alt, hvad (han) vil befale jer.”

(Abr. 3:25) Hans rige her på jorden er godt organiseret, og jeres ledere ønsker kun at hjælpe jer. I skal vide, at I omfattes af vores bestandige kærlighed, vores omsorg og bønner.

Satan tænker også på jer. Han har forpligtet sig til at ville ødelægge jer. Han disciplinerer jer ikke med befalinger, men istedet tilbyder han frihed til „at gøre, som I lyster” — frihed til at ryge, til at drikke, til at misbruge narkotika og gøre oprør mod Guds og hans tjeneres råd og befalinger. Satan ved, at I er unge, har nået højdepunktet af jeres fysiske vitalitet, spændt på at gøre jeres indtog i verden og opfyldt af nye følelser. Satan ved, at ungdommen er livets forår, hvor alt er nyt, og unge mennesker er mest sårbare. Ungdommen er spændingens og opvågningens tid. Det er en tid med fysisk udvikling, hvor legemet opnår den vigør og det gode helbred, hvorfor unge har tendens til at ignorere advarsler om mådehold. Ungdom er en periode af tidløshed, hvor alderens horisont forekommer for langt borte til at bemærkes. Derfor glemmer nu-generationen, at det nuværende snart vil blive det forbigangne, som man vil se tilbage på med enten sorg og fortrydelse eller med glæde og tilfredshed. Satan går ind for programmet „leg nu og betal senere.” Hans formål er at gøre alle ulykkelige, ligesom han selv er det. Herrens program er lykke nu og glæde for evigt gennem efterlevelse af evangeliet. Som en af hans tjenere tilbyder jeg — af kærlighed til Zions ungdom — disse råd for jeres lykke nu:

For det første råder jeg jer til at leve et moralsk rent liv. Profeten Alma erklærede — og sandere ord er aldrig udtalt — „ugudelighed har aldrig været lykke.” (Alma 41:10)

Man kan ikke gøre det forkerte og føle sig godt tilpas! Års lykke kan mistes i et øjeblikks tåbelige tilfreds-

stillelse af lyst til fornøjelse. Satan vil have jer til at tro, at lykke kun kommer, når I giver efter for hans fristelser, men man behøver kun at kaste et blik på de ituslæede tilværelser, som kommer af at overtræde Guds love, for at vide, hvorfor Satan kaldes løgnens far.

Tænk på dette brev fra en køn, ung pige:

„Jeg skriver dette,” siger hun, „fra det inderste af mit knuste hjerte, i håb om at det må kunne blive til advarsel for andre piger om aldrig at lade sig involvere i den bitterhed, som jeg har nået. Jeg ville give alt, hvad jeg har eller nogen sinde kan håbe at få, hvis bare jeg kunne vende tilbage til de lykkelige, sorgfrie dage, før den lille, første snert af synd kom over mit hjerte. Jeg opdagede næppe, at jeg gled ind i noget, der kunne bringe sorg og ruin ind i et menneskes liv.

Jeg ville ønske, jeg kunne få jer til at fornemme, hvilken sorg som fylder mit hjerte i dag, det tab af selvspekt og den forståelse af livets kosteligste gave, jeg har mistet, og hvor jeg fortryder! Jeg rakte for tidligt ud efter livets spænding og opdhidselse, og den er blevet til aske i mine hænder.”

Denne unge pige opdagede ulykkeligtvis, at den tungeste byrde, man kan komme til at bære i dette liv, er „syndens byrde.” (Harold B. Lee i „Stand Ye in Holy Places, i *Ensign*, juli 1973, side 122)

I kan undgå den byrde og alle de medfølgende hjertesorger, hvis blot I vil efterleve de standarder, der er sat for jer gennem Herrens tjeneres belæringer. En af de standarder, hvorpå jeres lykke er baseret, nu og i jeres fremtid, er moralsk renhed.

Verden vil fortælle jer, at denne standard er gammeldags og udlevet. Verden vil have jer til at acceptere en såkaldt *ny moral*, der ikke er andet

end umoralitet. Vores levende profet har igen og igen bekræftet, at den evigtgyldige standard for kyskhed ikke er forandret. Her er hans ord:

„Verden kan have sin norm; kirkens er anderledes . . . Verden tolererer måske sex-forbindelser før ægteskabet, men Herren og hans kirke fordømmer i vendinger, der ikke kan misforstås, et hvilket som helst kønsligt forhold uden for ægteskab, og også usømmelige og ukontrollerede forhold i ægteskabet. Og således fordømmer kirken dem, selv om mange selvbestaltede autoriteter retfærdiggør denne praksis som noget naturligt . . . Sådanne levemåder blev fordømt af de gamle profeter og fordømmes i dag af kirken.” (Spencer W. Kimball i *Faith Precedes the Miracle*, Salt Lake City 1972, side 175)

Denne standard betyder at holde sig ren på legeme og sjæl. Kirken fører ingen dobbeltmoral. Himlens moralbud for både mænd og kvinder er fuldstændig afholdenhed før ægteskabet og komplet trofasthed i ægteskabet.

For jer, unge mænd og piger, der endnu ikke er gift, er denne fælles standard for mænd og kvinder blevet tydeligt defineret af præsident Kimball:

„Blandt de mest almindelige seksuelle synder, som vore unge mennesker begår, er necking og petting. Ikke blot fører disse upassende forhold ofte til utugt, utidig svangerskab og abort — allesammen modbydelige synder — men i sig selv er de ødelæggende onder, og det er ofte svært for unge at skelne mellem hvor det ene ender, og det andet begynder. De opvækker lystfølelse og fremelsker dårlige tanker og ønsker om sex. De er kun dele af beslægtede synder og overtrædelser.” (Spencer W. Kimball: *Tilgivelsens Mirakel*, København 1975, side 66)

I kirken og Guds rige vil dyd aldrig blive gammeldags, uden hensyn til, hvad verden vil gøre eller sige. Så vi siger til jer, unge mænd og piger — bevar jeres selvrespekt. Bliv ikke involveret i intimiteter, der bringer hjertesorg og fortvivlelse. I kan ikke opbygge en lykkelig tilværelse på umoral. „Den første betingelse for lykke,” sagde præsident David O. McKay, „er en ren samvittighed.” (Gospel Ideals, Salt Lake City 1953, side 498)

Og for det andet må jeg råde jer til at holde jer nær til jeres forældre. Der er nogle ting, der først viser sig i en mere moden alder, og en af dem er visdom. I unge mennesker, I behøver alderens visdom, ligesom nogle af os ældre har brug for jeres begejstring for livet.

En ung mand, der kun nogle måneder før havde fået sin eksamen, blev ansat i et forsikringsselskab. Han var fuld af begejstring og livskraft, fast besluttet på at sælge forsikringer til alle, han traf, og også til landmændene. Han gik ind på en gård en dejlig efterårs morgen og lagde mærke til en gammel landmand, der noget ældet og krumrygget stod og så ud over sin kornmark. Sælgeren gik rask over til landmanden og sagde: „Løft hovedet, min gode mand, vi har meget at leve for!”

Den ældre mand rettede sig op, så godt han nu kunne og svarede: „Unge mand, kan De se den smukke kornmark?” agenten indrømmede at den var smuk. „Har De lagt mærke til, at nogle af stråene er bøjet nedad?”

„Jo,” sagde den unge mand, „det er rigtig nok, det er de.” Den gamle landmand sagde: „Det er dem, der er fulde af hvedekorn!”

Jeres forældre vil måske blide ældede og krumryggede af at blive for jer og jeres søskende. Men husk bare, at det er dem, der er fulde af korn.

Ja, I unge mennesker, jeres forældre kan, med deres mange år og den erfaring, som I ikke har haft, forsyne jer med visdom, kundskab og velsignelser til at hjælpe jer over livets faldgruber. I vil måske opdage, sådan som en ung mand gjorde det, at livets bedste erfaringer kommer, når I går til mor og far efter hjælp.

For nogen tid siden kom en ung mand til mit kontor og bad om en velsignelse. Han var omkring 18 år og havde nogle problemer. Det var ikke alvorlige moralske problemer, men han var noget forvirret og bekymret. Han bad om en velsignelse.

Jeg sagde til ham: „Har du nogen sinde bedt din far give dig en velsignelse? Din far er medlem af kirken, går jeg ud fra?”

Han sagde: „Jo, far er ældste, en temmelig passiv ældste.”

Da jeg spurgte: „Elsker du din far?” svarede han: „Jo, bror Benson, han er en god mand. Jeg elsker ham.” og så sagde han: „Han passer ikke sine præstedømmeplichter, som han burde. Han går ikke regelmæssigt i kirken. Jeg ved ikke, om han betaler tiende, men han er en god mand, sørger godt for sin familie, og han er en venlig mand.”

Jeg sagde til ham: „Kunne du tænke dig at tale med ham ved en passende lejlighed og spørge ham, om han vil være villig til at give dig en fars velsignelse?”

„Men,” sagde han, „jeg tror, det vil skræmme ham.”

Så sagde jeg: „Er du villig til at prøve det? Jeg vil bede for dig.”

Han sagde: „Det er i orden. På det grundlag vil jeg gøre det.”

Nogle få dage efter kom han igen. Han sagde: „Bror Benson, det er det dejligste, der er sket i vores familie.” Han kunne næsten ikke styre sine følelser, da han fortalte mig, hvad der var sket. Han sagde: „Da der bød sig en lejlighed, nævnede jeg

det for far, og han svarede: Vil du virkelig have, at jeg giver dig en velsignelse, min dreng?” Jeg sagde: „Ja, far, det vil jeg meget gerne.” Så sagde den unge mand: „Bror Benson, han gav mig én, og det er den mest vidunderlige velsignelse, man kan tænke sig. Mor sad og græd under hele velsignelsen. Da han var færdig, var der knyttet et taknemmeligheds — og kærlighedsbånd mellem os, som vi aldrig før har haft i vort hjem.”

Hold jer nær til far og mor. Når I bliver kaldt til familiebøn og hjemmefest, så hold jer ikke væk. Vær med og gør det til noget virkeligt og nærværende. Gør jeres til at I kan få en rigtig familiehed, og at der kan blive familiesammenhold. I sådanne hjem er der ingen generationskløft. Det er endnu et af Satans remedier — at skille børn og forældre, ja, hold jer til far og mor.

For det tredje tilråder jeg jer med Jesu Kristi ord: våge og bede, så I ikke falder i fristelse; thi Satan begærer jer, så han kan sigte jer som hvede. (3. Nephi 18:18)

Hvis I oprigtigt vil søge vejledning fra jeres himmelske Fader morgen og aften, vil I modtage den styrke, der kan afvise enhver fristelse; thi Satan begærer jer, så han kan sigte jer som hvede se. Præsident Heber J. Grant gav dette tidløse råd til kirkens ungdom:

„Jeg har kun liden eller slet ingen frygt for den dreng eller den pige, den unge mand eller unge kvinde, som *ærligt og samvittighedsfuldt henvender sig til Gud to gange om dagen for at få hans Andes vejledning*. Jeg er sikker på, at når fristelser kommer, så vil de have styrke til at overvinde dem ved den inspiration, der så vil blive dem givet. At anvende Herrens vejledning gennem Helligånden omgiver os med sikkerhed, og hvis vi oprigtigt og ærligt søger Herrens

Ands vejledning, kan jeg forsikre jer om, at vi vil modtage den." (*Gospel Doctrines*, Salt Lake City 1969, side 26, fremhævelser tilføjet.)

Når I beder — når I taler med jeres himmelske Fader — taler I så virkelig ud om jeres problemer med ham? Lader I ham kende jeres følelser, jeres tvivl, jeres usikkerhed, jeres glæde, jeres inderste ønsker — eller er bøn blot noget vanemæssigt, der udtrykker de samme ord og fraser? Overvejer I virkelig det, som I vil sige? Giver I jer tid til at lytte til de tilskyn- delser, som kommer fra Ånden? Svar på bønner kommer ofte som en sagte stemme og opfattes af jeres allerin- derste *følelser*. Jeg vil sige jer, at I kan komme til at kende Guds vilje med hensyn til jer, hvis I vil tage tid til at bede og til at lytte.

Ja, mine elskede unge mennesker, I vil få jeres prøvelser og fristelser, som I må igennem, men der er store øjeblikke af evigheden, som ligger forude. I har vores kærlighed og vores tillid. Vi beder om, at I må være be- redte til at overtage lederskabets tøjler. Vi siger til jer: „Stå op og lad jeres lys skinne," (L. + P. 115:5) og bliv et lys for verden, et banner for andre. I kan leve i denne verden og alligevel ikke deltage i verdens syn- der. I kan leve en glad tilværelse, et smukt liv, der er uplettet af syndens hæsighed. Det er vores tro om og tillid til jer.

Vær glade, I unge, jeres dag er ved at begynde,
For jer er timerne før natten lange;

Hvad gør det, om skyerne langt borte er mørke?

På den anden side af dem stråler evigheds lys.

I dag formørker skyer måske jeres vej fremad,
fremmede veje lokker jer til begge sider;
stormes rasen yder jer en modstand,
som gør jer stærke, så I kan modstå alt.

Hvis dybt i dit hjerte I har en vision —
— en drøm om at intet kan udslette eller mærke
løftet om en bedre dag i morgen,
vil den være et kompas og en stjerne,
I kan følge.

Glæd jer til den dag, stå op i al jeres pragt
og bær den kommende verdens banner,
så had og krig, ulykke og ødelæg- gelse,
kan give plads for retfærdighed, kærlig- heds og frihed.

(Maude Osmond Cook, *Young Men Shall See Visions* i *You Left Us With a Smile*, Salt Lake City 1972, side 59)
Jeg beder, at I — den unge og op- voksende generation — vil holde jeres legemer og tanker rene, fri for verdens besmittelser, så I vil være værdige og rene kar til at bære Guds rige i triumf som forberedelse til vor Frelsers andet komme. I Jesu Kristi navn. Amen.

Præstedømmets ti velsignelser

ÆLDSTE BRUCE R. McCONKIE

De tolv Råd

Velsignelserne begynder med vort eget medlemskab — og kan bringe os til helliggørelse

Vi er Herrens tjenere, hans repræsentanter, hans agenter. Vi er blevet begavet med kraft fra det høje. Vi bærer enten Det aronske Præstedømme, der er en forberedende, uddannende orden, eller vi bærer Det melkisedeske Præstedømme, der er den højeste og største kraft, Herren giver mennesker på jorden.

Der findes i dette større præstedømme fem embeder eller kaldelser — ældster, halvfjerds, højpræster, patriarker og apostle — og alligevel er præstedømmet det samme; og præstedømmet er større end hvert af dets embeder. Vi er et kongerige af brødre, en forsamling af ligestillede, som allesammen er berettigede til at modtage alle præstedømmets velsignelser. Der er ingen velsignelser reserveret for apostle, som ikke også er til rådighed for ældsterne i det rige; velsignelser kommer på grund af lydighed og personlig retskaffen-

hed, ikke på grund af administrative stillinger.

Jeg skal tale om disse velsignelser — om præstedømmets ti velsignelser der er til rådighed for os allesammen, alle vi, der bærer Det hellige melkisedeske Præstedømme.

1. Velsignelse: Vi er medlemmer af den eneste sande og levende kirke på jordens overflade, og vi har modtaget det evige evangeliums fylde.

„Dette højere præstedømme forvalter evangeliet.“ Det „findes i Guds kirke gennem alle slægter og er uden dages begyndelse eller års ende.“ (L. + P. 84:19, 17)

Evangeliet er planen til frelse; det er måden og midlerne, tilvejebragt af Faderen, det middel hvorved hans åndelige børn får kraft til at udvikle sig og gå fremad og blive ligesom ham. Præstedømmet er Guds kraft og myndighed uddelegeret til mennesker på jorden til at handle i alle forhold til menneskenes frelse.

Hvor Det melkisedeske Præstedømme findes, dér er kirken og Guds rige på jorden; dér er frelsens evangelium; og hvor der ikke er noget melkisedeske præstedømme, er der ingen sand kirke og ingen kraft, der kan frelse mennesker i Guds rig.

2. Velsignelse: Vi har modtaget Helligåndens gave, og vi er berettiget til at modtage Andens gaver — disse vidunderlige åndelige begavelser, der adskiller os fra verden og løfter os op over det, der hører jorden til.

Helligåndens gave er retten til bestandig ledsagelse af dette medlem

af Guddommen på betingelse af trofasthed. Det er retten til at modtage åbenbaring, at se syner, at være på bølgelængde med det uendelige.

Johannes, som bar Det aronske Præstedømme, døbte med vand til syndernes forladelse. Jesus, som var højpræst efter Melkisedeks orden, døbte med Helligånden og med ild.

Helligånden er den åbenbarer; han bærer vidnesbyrd om Faderen og Sønnen, disse hellige væsener, hvem det betyder evigt liv at kende. Det er derfor, at „dette højere præstedømme . . . holder nøglen til rigets hemmeligheder, ja, nøglen til kundskab om Gud.” (L. + P. 84:19)

De åndelige gaver er tegn, der følger dem, som tror; de er de mirakler og helbredelser, der udføres i Herren Jesu navn; hvortil hører en forunderlig strøm af sandhed, lys og åbenbaring fra Gud i Himlen til mennesket på jorden.

Vore åbenbaringer siger, at Det melkisedekske Præstedømme har „nøglen til alle åndelige velsignelser i kirken,” og at alle, som bærer denne hellige orden „har ret til at modtage himmerigets riges hemmeligheder, at se himlene åbnede, at have forbindelse med den Førstefødtes forsamling og menighed, at nyde Gud Faderens og Jesu Kristi, den nye pagts mæglers, fællesskab og nærværelse.” (L. + P. 107:18-19)

3. Velsignelse: Vi kan blive helliggjort af Anden, få urenheder og ondt brændt ud af os som ved ild, blive rene og pletfrie, og værdige til at opholde os sammen med guder og engle.

Helligånden er den helliggørende. De, som højner deres kaldelser i præstedømmet, „bliver helliggjort ved Anden til deres legemers fornyelse.” (L. + P. 84:33) De bliver født igen; de bliver nye skabninger ved Helligånden; de lever i Kristus.

Om sådanne trofaste mennesker

sagde Alma i fortiden: „De blev kaldet efter denne hellige orden” — det vil sige, de bærer Det melkisedekske Præstedømme — „og blev helliggjort, og deres klæder blev vasket hvide ved Lammets blod. Og efter at de var blevet helliggjort ved den Helligånd og havde fået deres klæder gjort hvide og var rene og uplettede for Gud, kunne de ikke se på synd uden med afsky; og der var mange, såre mange, som blev gjort rene og gik ind til Herren, deres Guds hvile.” (Alma 13:11-12)

4. Velsignelse: Vi kan være stedfortrædere for Herren Jesus Kristus, når vi bereder menneskenes frelse.

Han prædikede evangeliet; det kan vi også. Han talte med Helligåndens kraft; det kan vi også. Han virkede som missionær; det kan vi også. Han gik omkring og gjorde godt; det kan vi også. Han udførte mirakler; også det er vores privilegium, hvis vi er redelige og trofaste i alle forhold.

Vi er hans repræsentanter; vi repræsenterer ham; det forventes, at vi siger og gør det, som han ville gøre og sige, hvis han personligt virkede iblandt menneskene nu.

5. Velsignelse: Vi har magt til at blive Guds sønner, at blive adopteret ind i Herren Jesu Kristi familie, at få ham til Fader, at blive ét med ham, som han er det med sin Fader.

„Du er efter hans orden, som var uden dages begyndelse og års ende, fra al evighed til at evighed,” sagde Herren til Adam. „Se, du er ét i mig, en Guds søn, og således kan alle blive mine sønner.” (Moses 6:67-68)

Som Guds sønner har vi også magt til at udvikle os og gå fremad, indtil vi bliver „Kristi medarvinger,” indtil vi er blevet „hans Søns billede lig,” som Paulus udtrykte det i brevet til Romerne 8:17 og 29.

6. Velsignelse: Vi kan indgå i den patriarkalske orden, den evige ægteskabsorden, der sætter familieen-

heden i stand til at fortsætte for evigt i celestial herlighed.

For at komme i den højeste himmel og kunne glæde sig over fylden af det lys og den herlighed, som udgør evigt liv, må man „Indtræde i præstedømmets orden,” der bærer navnet „den nye og evige ægteskabspagt.” (L. + P. 131:2; se også 131:1-4)

7. Velsignelse: Vi har magt til at styre alt, både timeligt og åndeligt, både verdens riger og jordens elementer og uvejre og kræfter.

Med hensyn til dette siger vore skrifter: „For Gud, der har tilsværget Enok og hans sæd med en ed til sig selv; at enhver, der er blevet ordineret efter denne orden og kaldelse, skulle have magt gennem troen til at nedbryde bjerge, at opdele havene, at udtørre vande, at give floderne nye lejer. Til at slå nationerne, til at dele jorden, at bryde ethvert bånd, at stå i Guds nærvær; at gøre alting i henhold til hans vilje, i henhold til hans befaling, underlægge sig herrer og magter; og dette formedelst Guds Søns vilje, han, som var før verden blev grundlagt.” (1. Mosebog 14:30-31, Inspirerede udgave)

Jo, sandelig er Det melkisedekske Præstedømme selve den kraft, som Kristus selv vil benytte til at styre nationerne den dag, da „verdensherredømmet er . . . blevet vor Herres og hans Salvedes, og han skal være konge i evighedernes evigheder.” (Johs. Åbenb. 11:15)

8. Velsignelse: Vi har gennem præstedømmet magt til at opnå evigt liv, den største af alle Guds gaver.

Evigt liv er navnet på den slags liv, som Gud lever. Det består for det første af en fortsættelse af familielivet for evigt, og for det andet at arve fylden af Faderens herlighed.

Alle dem, som modtager Det melkisedekske Præstedømme, indgår

pagt med Herren. Hvert sådant menneske lover højtideligt:

Jeg forpligter mig til at modtage præstedømmet.

Jeg forpligter mig til at højne min kaldelse i præstedømmet.

Jeg forpligter mig til at holde befalingerne, at „leve ved hvert ord, der udgår fra Guds mund.” (L. + P. 84:44)

Herren forpligter sig på sin side til at give sådanne trofaste mennesker r., „alt, hvad min Fader har,” hvilket er evigt liv i Guds rige. (L. + P. 84:38; se også 84:33-44)

For at vise sit løftes bindende natur sværger Herren derpå med en ed, at den lovede belønning vil blive overdraget.

Denne ed, således som den forholder sig til Sønnen og Gud selv, udtales med disse ord: „Herren har svoret og angre det ej: Du er præst evindeligt på Melkisedeks vis.” (Salm. 110:4)

Og med hensyn til alle andre, som også modtager Det melkisedekske Præstedømme, siger skriften: „Og alle de, som er ordineret til dette præstedømme, er gjort i Guds Søns lignelse og adlyder bestandigt en præst.” (Hebr. 7:3; inspirerede udgave)

Det vil sige, de vil være konger og præster evindeligt; deres præstedømme vil fortsætte ud i al evighed; de vil have evigt liv.

„Det er disse, som er den Førstefødtens menighed.

Det er disse, i hvis hænder Faderen har givet alt.

Det er disse, der er præster og konger, som har modtaget af hans fylde og af hans herlighed, og er den Allershøjestes præster efter Melkisedeks orden, der var efter den enbårne Søns orden.

Derfor er de, som der står skrevet, guder, nemlig Guds sønner.

Derfor er alt deres, det være sig liv

eller død, det nærværende eller det tilkommende, alt er deres, og de er Kristi, men Kristus er Guds." (L. + P. 76:54-59)

9. Velsignelse: Vi har magt til at gøre vores kaldelse og udvælgelse sikker, således at vi mens vi endnu er her i jordelivet, har overvundet verden og været sanddrue og trofast i alle forhold, vil blive beseglet til evigt liv og modtage et ubetinget løfte om evigt liv i nærværelse af ham, som vi tilhører.

Vores åbenbaringer siger: „Det faste, profetiske ord, . . . er et menneskes bevidsthed om, at det er beseglet til evigt liv ved åbenbaringens og profetiens ånd gennem det hellige præstedømmes magt." (L. + P. 131:5)

Disse er de *10 velsignelser ved præstedømmet, Det hellige Præstedømme efter Guds Søns orden, det præstedømme, som de hellige i gamle dage opkaldte efter Melkisedek for at undgå den alt for ofte gentagelse af Guddommens navn.*

I denne forbindelse er disse ord fra den hellige skrift passende: „Og Melkisedek var en mand af tro, han kæmpede retskaffent, og da han endnu var barn, frygtede han Gud og lukkede munden på løver og slukkede ildens rasen. Og da han således var blevet godkendt af Gud, blev han ordineret til højpræst efter den pagts orden, som Gud gjorde med Enok. Og det var efter Guds Søns orden; hvilken orden kom, ikke gennem mennesker og heller ikke efter menneskets vilje; hverken ved fader eller moder; heller ikke ved dages begyndelse eller års ende; men ved Gud. Og det blev givet til menneskene ved hans egen stemme i henhold til hans vilje, til så mange, som troede på hans navn . . . Og nu var Melkisedek en præst af denne orden; derfor udvirkede han fred i Salem og blev kaldt fredens prins.

Og hans folk kæmpede retskaffent og modtog Himlen og søgte efter Enoks by, som Gud tidligere havde optaget, og adskilt fra jorden, for at holde den tilbage til de sidste dage eller til verdens ende.

Og havde sagt og svoret med en ed, at Himlene og jorden skulle komme sammen; og Guds sønner blive prøvet som ved ild.

Og denne Melkisedek, der således havde opnået retskaffenhed, blev af sit folk kaldt Himlens konge, eller med andre ord fredens konge.

Og han opløftede sin stemme, og han velsignede Abraham . . .

Og det skete, at Gud velsignede Abraham og gav ham rigdom og ære og lande til evigt eje; altsammen i henhold til den pagt, som han havde indgået, og i henhold til den velsignelse, som Melkisedek havde velsignet ham med." (1. Mosebog 14:26-29, 33-37, 40, inspirerede udgave)

I sine sidste år opfordrede profeten Joseph Smith specielt de hellige til at gøre sig umage med at leve mere retskaffent, så de kunne gøre deres kaldelse og udvælgelse sikker, indtil de hørte den himmelske stemme erklære: „Søn, du vil blive ophøjet." (Profeten Joseph Smiths Lærdomme)

Han blev selv mønsteret for hvor langt man kan gå i denne uddeling, da stemmen fra Himlen sagde til ham: „Jeg er Herren, din Gud, og vil være med dig til verdens ende og i al evighed. Thi jeg besegler sandelig din ophøjelse på dig og bereder dig en trone i min Faders rige hos Abraham, din fader." (L. + P. 132:49)

10. Velsignelse: Vi har magten til — og det er vores privilegium — at leve således, at vi når vi bliver rene i hjertet, skal se Guds ansigt, mens vi endnu opholder os som jordiske i en verden med synd og sorg.

Dette er den kronende velsignelse i

jordelivet. Den tilbydes af den Gud, som ikke har personsanseelse, til alle de trofaste i hans rige.

„Sandelig, så siger Herren: Det skal ske, at hver sjæl, der aflægger sine synder, kommer til mig, påkalder mit navn og adlyder min røst samt holder mine befalinger, skal se mit ansigt og vide, at jeg er.” (L. + P. 93:1)

„Og atter, sandelig siger jeg jer: Det er jeres ret, og jer, der er blevet kaldet til dette embede, giver jeg en forjættelse, at dersom I aflægger al misundelse og frygt og ydmyger jer for mig — thi I er ikke ydmyge nok — skal sløret sønderrives, og I skal se mig og vide, at **Jeg er** ikke med det kødelige eller naturlige, men med det åndelige sind.

Thi ingen har nogensinde set Gud i kødet, uden at han først er blevet levendegjort gennem Guds Ånd.

Ej heller kan noget naturligt menneske bestå i Guds nærhed, ej heller nogen med kødeligt sind.

I kan ikke tåle Guds nærværelse eller engles betjening. Hold derfor tålmodigt ud, indtil I er fuldkomne.” (L. + P. 67:10-13)

Og nu, mine brødre, dette er det præstedømme, som vi bærer. Det vil velsigne os, som det velsignede Melkisedek og Abraham. Den almægtige Guds præstedømme er her. De lærdomme, vi forkynder, er sande, og ved lydighed mod dem kan vi glæde os over det evige livs ord her og nu og blive arvinger til udødelig herlighed herefter.

Jeg ved, og I ved, at således som Himlene or oven over jorden, således er disse sandheder, hvormed vi taler, oven over alle verdens metoder og alle de æresbevisninger, mennesker kan overdrage.

Gud give, at vi vil holde befalingerne og blive arvinger til alt det, som en gavmild Gud lover sit folk. I Jesu Kristi navn. Amen.

Om at se de fem ti-taller

ÆLDSTE MARION D. HANKS

Præsidentskabet for De halvfjerds' første Kvorum

Råd til mænd, som engang var drenge, og til drenge, som hurtigt er ved at blive mænd

Jeg er bæret over at tale efter Bruce McConkie, som jeg har æret og beundret i mange år.

Når jeg har truffet nogle af de vidunderlige feltpræster, som repræsenterer os rundt om i verden, og som er kommet her til konferencen, er jeg blevet mindet om nogle vidunderlige erindringer. En af dem fik mig til at smile, da jeg kom til at tænke på én af vore brødre, som havde tilendebragt sin tur til Vietnam og

skulle rejse, netop som vi kom til Saigon. Han sagde: „Jeg forlader dette sted med blandede følelser — glæde og lykke.” Og, brødre, vi tænker på jer med sådanne blandede følelser, idet vi kender jeres store indsats ude i verden.

Jeg smilede igen i dag, da jeg tænkte på den eftermiddag for ikke ret længe siden ved den nationale spejderjamboree, da jeg, drivvåd kæmpende mig frem gennem regnen, så en dreng glide ned ad en pløret bakke og lige ud i en mudderpøl. Han var lige så våd og sølet, som nogen kan blive. Jeg sagde til ham: „Du ser ikke ud til at være særlig ked af regnvejret, min dreng.”

Han svarede: „Nej, sir.”

Jeg sagde: „Du ønsker ikke, at du var hjemme?”

„Nej, sir, jeg ville aldrig få lov til at gøre dette derhjemme!”

Det er om sådanne to drenge og to gode mænd, jeg gerne vil tale i aften, fordi de udgør det centrale i mine bemærkninger.

Drengene er særlige unge mænd, ligesom alle I, og mændene er udvalgte ledere i kirke og samfund. Jeg traf en af disse fædre og hans femårige søn, for blot et par dage siden. Faderen fortalte mig om en nylig samtale med sin dreng, hvori han forklarede, at der snart igen skal være valg, og at han er blevet opfordret til at lade sig opstille som kandidat til borgmester. „Skal jeg opstille som kandidat til borgmester?” spurgte han.

„Uh-uh,” svarede drengen.

„Godt,” sagde faderen, „der kommer nogle kirkeledere til vores stav næste uge, og de vil måske opfordre mig til at fortsætte som stavspræsident. Skal jeg sige ja, hvis de beder mig om det?”

„Uh-uh,” svarede drengen.

„Hvad ønsker du, jeg skal gøre?” lo faderen.

Hans søn sagde: „Jeg vil bare gerne have en almindelig far.”

Den anden historie var lige så interessant og betydningsfuld for mig. Denne familie havde en tradition for boglig uddannelse, og faderen var en smule rystet, da hans kone viste ham deres søns gymnasie karakterbog med det første 5-tal. Faderen spekulerede over problemet, og da sønnen kom hjem, kaldte han ham ind i studereværelset og præsenterede ham for karakterbogen med barsk mine og sagde: „Min søn, hvad er det, jeg ser her i din karakterbog?”

„Nå ja, far,” svarede drengen, „jeg *håber* da, at du ser de fem 10-taller!”

Vi kan allesammen forstå, at det kan være vanskeligt for en dreng at erkende, at hans far kan være en almindelig far og også foretage sig andet vigtigt arbejde. Og det kan lejlighedsvis være vanskeligt for mænd at se 10-tallerne i karakterbogen, når der også er et 5-tal. Så lad mig i aften tale en smule til de mænd, der engang var drenge og til de drenge, der hurtigt er ved at blive mænd. Mænd husker, at de var drenge, men jeg er sikker på, at drenge har vanskeligere ved at forestille sig, hvordan det er at være voksne mænd. Men I drenge vil blive mænd — men hvilken slags mænd? Det er meget vigtigt for jer og alle som I vil komme i berøring med, at I er almindelige drenge i enhver af dette udtryks allerbedste betydninger, så I kan blive almindelige mænd.

Mænd, som prøver at udføre en række vigtige ting, forstår, at intet af det, vi udretter, betyder ret meget — og at udrette noget andet ikke vil bringe megen tilfredsstillelse — hvis ikke vi har gjort alt det, som vi burde, derhjemme.

Med hensyn til de fem 10-taller og

det ene 5-tal, må vi allesammen huske, at selv om fuldkommenhed er et værdigt mål, og selv om gode karakterer er vigtige, så har de enkelte personer forskellige evner og gaver. Vi bør også huske, at vi alle er ufuldkomne, og at skolekarakterer, der repræsenterer en oprigtig og ærlig indsats, bør være acceptable. Hvad der virkelig betyder noget, er, når alt kommer til alt, hvilken slags mennesker vi er. Verdens problemer er i bund og grund allesammen menneskelige problemer, og verdens muligheder er menneskelige muligheder. De, som hjalp med til at løse problemerne og fik det meste ud af mulighederne, var dem, som forstod at prioritere, dem som havde en moden og stærk karakter.

Og der er et andet forhold, som vi må tage i betragtning, når vi taler om fædre og sønner. Mange drenge vokser op uden en far. Min egen far døde, da jeg var lille, så jeg er især opmærksom på, at mange drenge ikke har en far overhovedet, eller måske har en far, som ikke er det bedste eksempel og ikke giver den instruktion, han burde. Så udover at være gode fædre for vore egne sønner, må sande mænd også række ud efter andre drenge. Og selv drenge, der er velsignet med vidunderlige mødre, har brug for mænd, som de kan se op til, elske og følge. De har brug for mænd, der kan lære dem, hvordan man skal blive mænd, i modsat fald vil de måske, som så mange andre, lære at efterligne mænd, der er helt galt på den, som måske er fulde af perverse idéer, som tror, at manddom består af muskler eller penge, eller kriminalitet eller vold, eller kort eller erobringer. Jeg kan ikke sige, hvor mange møder eller aktiviteter, den enkelte bør gå til af dem, der er mulighed for, men det bør være vores første prioritet at bruge al den tid, det vil tage at holde vores

familie til troen og at være ven med en dreng eller pige, som behøver hjælp.

Brug jeres fantasi sammen med mig et øjeblik. Forestil jer, at jeg tegner en stjerne for enden af en tavle. Denne stjerne repræsenterer en dreng ved navn Allan. Jeg vil tegne en lille cirkel omkring stjernen, og den repræsenterer Allans gode familie, hvor der er en mor, der elsker ham meget, og en far, som taler med ham og lytter til ham og tilbringer megen tid sammen med ham.

I den anden ende af tavlen vil jeg tegne endnu en stjerne, der repræsenterer Dick. Dick er ikke så heldigt stillet. Hans familie er ikke som Allans. Hvis han skal have hjælp, må den komme fra nogen uden for hjemmet.

Tegn nu nogle stråler ud fra Allans familie som eger i et hjul, og fra den stjerne, der repræsenterer Dick. Forestil jer at I på disse linier opremser de gode kræfter, der står til rådighed for hver dreng, hvis vi allesammen gør vort arbejde godt i kirkenes programmer: Ledere i primary, søndagsskolen, Unge Mænd, Unge Piger, spejderprogrammet, seminar; medarbejdere i præstedømmekvorummer og — præsidentskaber; kvorumsvejledere, hjemmelærere. Ledere i Det melkisedekske Præstedømmes kvorummer og hjælpeforeningen vil selvfølgelig også være til hjælp for både Dick og Allan. For mens de bedste familier har brug for al den støtte og hjælp, de kan få, så har en dreng uden en far til at lede sig et endnu større behov for venner, og især sådanne, som kan hjælpe ham med at udforme en idé om, hvordan en god mand bør være.

Alle disse gode kræfter er samordnet af et stærkt biskopråd, som beder ydmygt, planlægger klogt, organiserer omhyggeligt, uddelegerer tilidsfuldt og kontrollerer effektivt, at

alt går, som det skal, og som derefter vil bruge tid til personligt at være opmærksom på, hvad unge mænd og unge piger behøver og hvad de påskønner mere end at tilbringe tiden med formelle sammenkomster, hvori også andre end biskoprådet kunne være de ledende.

Hvad sker der, når det, som vi har forestillet os, virkelig sker? Lad mig fortælle jer om en ung mand, jeg kender personligt, som fik en sådan opmærksomhed og som reagerede rigtigt.

For ikke så længe siden og ikke så forfærdelig langt borte gik en dreng ind på apoteket, fortalte apotekeren, at han hed Bob Brown, søn af fru Helen Brown, og spurgte, om der var mulighed for, at han kunne komme til at arbejde dér, så han kunne betale for den medicin, apotekeren havde leveret familien, men som de ikke var i stand til at betale for. Apotekeren havde egentlig ikke brug for nogen hjælp lige nu, men han var så imponeret over denne 17-årige drengs samvittighedsfuldhed, at han lod ham arbejde nogen tid hver lørdag.

Den første dags energiske arbejde gjorde stort indtryk på apotekeren, som ved lukketid rakte drengen en konvolut med 12 dollars, den aftalte løn. Drengen tog en en-dollar-seddel fra konvolutten og bad apotekeren veksle den. Derpå lagde Bob den anden en-dollar-seddel og 20 cents i lommen og de 80 cents i småpenge i konvolutten sammen med 10-dollar-sedlen og rakte pengene til apotekeren som afbetaling på familiens regning, idet han spurgte, om det var i orden. Apotekeren prøvede at få Bob til at beholde en større portion af pengene. „Du har brug for penge i skolen,” sagde han, „og desuden har jeg allerede bestemt mig til at sætte din løn op fra næste lørdag. Hvorfor beholder du ikke i det mindste halvdelen af pengene?”

„Nej, sir,” sagde den 17-årige. „Måske kan jeg senere beholde lidt mere, men jeg vil gerne betale de 10 dollars og 80 cents på vores regning.”

I det samme kom nogle af Bobs kammerater ind og spurgte, om han ville med i biografen. Han sagde, at det kunne han ikke, han skulle hjem. Så begyndte de at drille ham til at gå med, indtil han bestemt meddelte dem, at han ikke havde penge dertil og ikke ville gå med dem. Apotekeren, der havde overværet det hele, var lige ved at gribe ind og tilbyde Bob de nødvendige penge, da en af drengene, som i spøg havde stødt til Bob, hørte de 20 cents rasle i Bobs lomme. Drilleriet begyndte påny, fordi Bob øjensynligt havde nogle penge. Så sagde Bob roligt: „Hør nu her, fyre: jeg har ganske rigtigt nogle penge, men de er ikke mine. Det er min tiende. Se nu og skrub af, vil I ikke nok. Jeg må hjem og se, hvordan min mor har det.”

Da Bob og hans venner var gået, tog apotekeren telefonen og ringede sin lægeven op. „Doktor,” sagde han, „jeg har i årevis modtaget dine recepter og har længe beundret din dygtighed som læge. Jeg har også vidst, at du var mormonbiskop, men har aldrig virkelig interesseret mig for din religion. Men nu arbejder én af dine drenge for mig, og han er så helt anderledes, at jeg ønsker at lære om en religion, der kan opdrage en sådan dreng.”

Der blev truffet passende arrangementer, og den lille sten, som Bob Brown havde ladet falde ned i apotekerens liv, begyndte at sprede cirkler, som indtil nu ganske stille har draget apotekeren og medlemmer af hans familie samt mange andre ind i et varmt og kærligt liv som medborgere med de hellige i Guds husholdning.

På én eller anden måde har Bob i

sin tilværelse mestret principper og udviklet en karakter, der har gjort ham anderledes — end de fleste andre. Han er en almindelig dreng i enhver udvalgt betydning af det udtryk. Kan nogen tvivle om, at han vil blive en tilsvarende fin mand, en god ægtemand, en almindelig far, en omhyggelig leder, som vil komme til at hjælpe mange andre?

Kirken må og vil altid fortsætte med at lægge stor vægt på familien, fordi stærke, loyale familier er selve hjertet i samfundet. Ingen nation vil nogen sinde blive stærkere end styrken i dens hjem. Ingen institution kan gøre det, som hjemmet burde gøre.

Men vi må tage folk — drenge og piger, mænd og kvinder — hvor de er, som de er, i den ufuldkomne tilstand, der er så almindelig, i den personlige ufuldkommenhed, der er så udbredt. Vi kan ikke undslippe ansvaret for vore familier og andre, som vi kommer i berøring med, eller nogen sinde ophøre med at trække i dem og bede for dem og prøve at hjælpe dem. Hvis de træffer forkerte beslutninger, eller følger de falske programmer, som mange af deres kammerater følger, vil vi stadig elske dem og lide med dem og arbejde med dem og vente på dem, ligesom faderen i Herrens lignelse ventede på den fortabte søn, der tilsidst kom til sig selv og vendte hjem: „Men da han endnu var langt borte, så hans fader ham og ynkedes inderligt og kom løbende og faldt ham om halsen og kyssede ham.” (Luk. 15:20)

Vi vil vogte og bede, sådan som Herren selv venter med guddommelig barmhjertighed, som han erklærede ved sin profet for 2.700 år siden: „Derfor længes Herren efter at vise eder nåde, derfor står han op for at forbarme sig over Eder.” (Esajas 30:18)

Når I unge mænd (og de vidunderlige unge piger, som I en dag vil få det pri-

vilegium at ægte) accepterer jeres ansvar for at styrke familierne, som I nu lever i og opbygger et sundt forhold i de hjem, hvor I bor nu, og når vi, som er voksne, søger at hjælpe jer, er vi allesammen under hellig forpligtelse til at række ud i venskab og kærlighed efter hinanden og efter andre, unge medarbejdere, unge brødre og søstre, som ikke i deres hjem eller deres tilværelse får det, som så mange af os er velsignet med — eller kunne være velsignet med — at glæde sig over.

Lad mig nu give jer to eksempler på anvendelse af alt dette, som jeg er blevet velsignet med at opleve.

For blot nogle få dage siden, da jeg stod ved talerstolen et sted i Arizona ved et konferencemøde, kom en lille dreng vandrende hen ad gangen og op til talerstolen, måske i søgen efter sin mor i koret, måske bare for at se sig om. Han lavede ingen forstyrrelse, men han var en vidunderlig lille dreng, og jeg kunne ikke lade være med at holde en lille pause og tale med ham. Jeg spurgte om hans navn, og hvor hans mor og far var, og på det tidspunkt rejste en høj og køn ung mand sig i salen og begyndte at nærme sig forhøjningen for at hente sit barn. Da faderen tog sit barn i sine arme foran talerstolen, kyssede han ham, og jeg måtte sluge en klump i halsen. Der var ikke tale om nogen flovhed, ingen smæk, ingen hiven og sliden i ham, ingen anger. Der var blot det søde kys og et kærligt knus i de stærke arme og for alle de tilstedeværende en varm, dejlig, erindringsværdig følelse, en oplevelse mellem et lykkeligt barn og en klog, moden, almindelig far.

Og så besøgte jeg fornylig junior-søndagsskolens møde i forbindelse med en konference, som jeg havde til opgave at overvære. Da jeg kom ind i værelset, så jeg en lille pige, der græd og så meget fortabt og meget,

meget bange ud. Hendes forældre havde kun lige afleveret hende og var gået til mødet med de voksne. Øjeblikkelig var der en dejlig ung lærer, som kom hen til hende, hun knælede ved siden af pigen og lagde armen om hende og trøstede hende. Hendes snøften forandredes snart til ro, og fred kom over hende igen. Men først da begyndte anden akt af dramaet. Et andet barn dukkede op og begyndte også at græde, af angst og ensomhed, ligesom det første barn havde gjort. Den unge lærer, der endnu holdt den første pige i sine arme, rakte ud efter det andet barn og knælede ned ved siden af det og omsluttede det med sine arme. Og idet hun gjorde det, hørte jeg hende sige til det første barn: „Ellen, denne unge dame er bange og ensom, vil du hjælpe mig med at få hende til at føle sig velkommen?“

Den første lille pige, hvis tårer knapt var tørrede, nikkede, og de to små børn, der befandt sig i deres lærers

sikre havn, støttede og hjalp hinanden og var snart begge to beroligede og meget stille. Læreren trak tre stole sammen og satte sig mellem dem med en hånd blidt hvilende på deres.

Da jeg tog derfra den morgen, følte jeg, at jeg så klart, som det er mig muligt, havde set, hvordan Herren forventer, at vi skal behandle hinanden, og hvor vidunderligt det er at have nogen, som har levet en smule længere og lært at elske, at række ud for at hjælpe os, og derefter hjælpe os til at hjælpe andre.

I skrifterne findes en storslået prædiken på en enkelt linie, hvori jeg indskyder et ekstra ord: „Thi hvorledes skulle jeg kunne drage hjem til min Fader, når jeg ikke har drengen (eller pigen) med?“ (1. Mos 44:34)

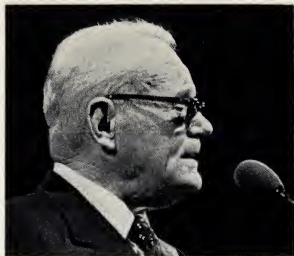
Gud velsigne, os, unge mænd og mænd, til at være det, som Gud tillader os og forventer, at vi skal være. I Jesu Kristi navn. Amen.

Tillid til Herren

PRÆSIDENT MARION G. ROMNEY
Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab

Vores historie — både i skriften og i denne tid — er fyldt med historier om mirakler, der sker, når de hellige stoler på Herren

Jeg har som tekst for mine bemærkninger valgt: „Tillid til Herren.” Jeg håber, at det jeg skal sige, vil passe til alle præstedømmebærere. Men jeg tænker især på de unge i Det aronske Præstedømme. Jeg håber, at enhver af jer i aften når dette er forbi, vil huske, at det, jeg talte om, var tillid til Herren, og at I vil have fået styrket jeres beslutning om at have tillid til ham.

Befalingen om at have tillid til Herren er ofte gentaget af Herren selv. Ti måneder før kirken blev oprettet, sagde han til Hyrum Smith, gennem dennes bror, profeten:

„Jeg er lyset, som skinner i mørket, og ved min kraft giver jeg dig disse ord . . . Forlad dig på en Ånd, der leder dig til det gode, ja, som får dig til at handle retskaffent, at vandre ydmygt og dømmet retfærdigt; thi det er min Ånd . . . som kan . . . opfylde din sjæl med glæde.” (L. + P. 11:11-13)

To år senere sagde han om biskop Newel K. Whitney:

„Han skal forlade sig på mig, og han skal ikke blive beskæmmet; og ikke eet hår fra hans hoved skal ubemærket falde til jorden.” (L. + P. 84:116)

I 1841, da William Law var bekymret for sine børns helbred, mens de boede i Nauvoo, sagde Herren:

„. . . skal min tjener William forlade sig på mig og høre op med at frygte for sin familie på grund af sygdommen, som hersker i landet. Dersom I elsker mig, så hold mine befalinger, og da skal sygdommen i landet tjene jer til ære.” (L. + P. 124:87)

Da han trøstede de mennesker, som var blevet drevet ud i ørkenen af den onde Kong Noa, forklarede Alma dem, at selv om „Herren finder det tjenligt at revse sit folk; (og skønt) han prøver deres tålmodighed og tro, dog skal . . . de, der sætter deres lid til ham, finde nåde på den yderste dag.” (Mosiah 23:21-22)

Et af skrifternes mest dramatiske vidnesbyrd om, at det kan betale sig at have tillid til Herren, var den unge Davids sejr over kæmpen Goliat. Hans urokkelige tillid satte ham i stand til at udføre denne store gerning.

I vil huske, at filisterne og Israel var i krig. „Filisterne samlede deres hær til kamp . . . ved bjerget på den ene side, israeliterne ved bjerget på den anden, med dalen imellem sig.

Da trådte en tvekæmper ved navn Goliat ud af filisternes rækker, 6 alen

og et spand høj — det er omkring 3 m 25 cm. — Han havde en kobberhjelms på hovedet, var iført en skælbrynje, hvis kobber vejede 5000 sekel” — det er omkring 82 kg. (1. Sam. 17:1, 3-5)

„Derud over bar han et skjold af messing, en svær plade af metal-skjold på sine ben og en hjelm af kobber på hovedet. I sin hånd bar han et spyd med et skaft *som en tværbom* med en spids af jern af slagtypen, der vejede over 9 kg.” (Cleon Skouzen *The Fourth Thousand Years*, SLC 1966, side 19)

Dette kæmpevæsen råbte til Sauls hære: „Vælg jer en mand og lad ham komme herved til mig! Hvis han kan tage kampen op med mig, vil vi være eders trælle, men får jeg bugt med ham og dræber ham, skal I være vore trælle og trælle for os!”

Yderligere sagde filisteren: „I dag har jeg hånet Israels slagrækker; kom med en mand, så vi kan kæmpe sammen!”

Beretningen siger, at: „Da Saul og hele Israel hørte disse filisternes ord, blev de forfærdede og grebes af rædsel.”

Denne udfordring kom Goliat med morgen og aften i 40 dage.

„Da Israels mænd så manden, flygtede de alle rædselsslagne for ham.” (1. Sam. 17:8-11, 24)

Mens dette gik for sig, kom den unge David til lejren med et budskab fra sin far til sine ældre brødre, som tjente i kong Sauls hær. Da han hørte om Goliats udfordring, spurgte David „de mænd, som stod om ham: . . . Hvem er vel denne uomskårne filister, at han vover at håne den levende Guds slagrækker?”

Da kong Saul hørte, hvad David havde sagt, sendte han bud efter ham.

„Da sagde David til Saul: 'Min herre må ikke tabe modet! Din træl vil gå hen og kæmpe med den filister!'

Saul svarede David: 'Du kan ikke gå

hen og kæmpe med den filister; thi du er en ung mand, og han har været kriger fra sin ungdom!'

Men David sagde til Saul: 'Din træl har vogtet sin faders småkvæg; og kom der en løve eller en bjørn og slæbte et dyr bort fra hjorden, løb jeg efter den og slog den og rev det ud af gabet på den; kastede den sig så over mig, greb jeg den i skægget og slog den ihjel. Både løve og bjørn har din træl dræbt, og det skal gå denne uomskårne filister som en af dem; thi han har hånet den levende Guds slagrækker!' Fremdeles sagde David: 'Herren, som har reddet mig fra løvers og bjørnes vold' — og nu kommer vi til den tillid, denne dreng havde til Herren — 'vil også redde mig fra denne filisters hånd!' Da sagde Saul til David: 'Gå! Herren være med dig!' (1. Sam. 17:26, 32, 37.)

Saul gav derpå David sin egen rustning. Men den var for tung for David, for han havde ikke været vant til at bære rustning, så han tog den af igen.

„Derpå tog han sin stav i hånden og udsøgte sig fem af de glatteste sten i flodlejret, lagde dem i sin hyrde-taske, der tjente ham som slynge-staske, tog sin slynge i hånden og gik mod filisteren. Imidlertid kom filisteren David nærmere og nærmere med skjolddrageren foran sig; og da filisteren så til og fik øje på David, ringeagtede han ham, fordi han var en ung mand, rødmossed og smuk at se til. Og filisteren sagde til David: 'Er jeg en hund, siden du kommer imod mig med et stav?' Og filisteren forbandede David ved sin gud. Derpå sagde filisteren til David: 'Kom herhen, så skal jeg give himmelens fugle og markens vilde dyr dit kød!'

David svarede filisteren: 'Du kommer imod mig med sværd og spyd og kastevåben, men jeg kommer imod

Da filisteren nu satte sig i bevægelse og gik nærmere hen imod David, løb David hurtigt hen imod slagrækken for at møde filisteren. Og David greb ned i tasken, tog en sten af den, slyngede den ud og ramte filisteren i panden, så stenen trængte ind i hans pande, og han styrtede næsegrus til jorden."

Det var en ny oplevelse for filisteren. Noget lignende var aldrig tidligere hændt ham.

dig i Hærskarers Herres, Israels slagrækkers Guds, navn, ham, du har hånet. I dag giver Herren dig i min hånd; jeg skal slå dig ned og hugge hovedet af dig og i dag give himmelens fugle og jordens vilde dyr din og filisterhærens døde kroppe, for at hele jorden kan kende, at der er en Gud i Israel, og for at hele denne forsamling kan kende, at Herren ikke giver sejr ved sværd eller spyd; thi Herren råder for kampen, og han vil give Eder i vor hånd!

„Således fik David bugt med filisteren med slynge og sten, og han slog filisteren ihjel, skønt han ikke havde sværd i hånden." (1. Sam. 17:40-50)

Og årsagen til, at David kunne klare denne opgave, var, at han stolede på Herren.

Da det skete, gik der panik i alle filisterne, og det blev den dag en stor sejr for Israels hære.

Og her er en anden illustration fra skrifterne. Det er fra Mormons Bog, det er endnu en bemærkelsesværdig demonstration af, hvordan Herren støtter dem, som sætter deres lid til ham.

Dette er den rapport, som Helaman gav sin leder, Moroni, om hans såkaldte 2000 sønner. Det var unge mænd, som var sønner af amoniterne (der var omvendte lamaniter) deres fædre havde svoret, at de ikke igen ville gå i krig, men disse drenge var ikke gamle nok til at aflægge ed, så

de var ikke bundet af den. Og de tilbød at hjælpe nephiterne imod lamaniternes invasion.

Da den nephitiske hær blev truet med overvældende flertal af lamaniterne, sagde Helaman til disse mænd: „Hvad siger I derfor, mine sønner, vil I gå til kamp mod dem?"

Og de svarede: „Se, vor Gud er med os, og han vil ikke have, at vi skal falde; lad os derfor gå frem;" . . . Og de havde aldrig kæmpet, og dog frygtede de ikke døden; men de sætte højere pris på fædrenes frihed end på deres eget liv; ja, det var blevet dem fortalt af deres mødre, at dersom de ikke tvivlede, ville Gud udfri dem. Og de fortalte mig, hvad deres mødre havde sagt og sagde: „Vi tvivler ikke på, at vore mødre vidste det."

„Og vi," . . . fortsatte Helaman i sin rapport til Moroni . . . „omringede lamaniterne og slog dem, så de blev nødt til at aflevere deres våben og at overgive sig som krigsfanger. Og da de havde overgivet sig til os, talte jeg mine unge mænd, som havde kæmpet sammen med mig, idet jeg frygtede, at mange af dem var blevet dræbt . . . Men til min store glæde var ikke een sjæl af dem faldet; og de havde kæmpet ligesom med Guds kraft; ja, aldrig havde man kendt mænd, der havde kæmpet med sådan vidunderlig styrke, . . ." (Alma 56:44, 46-48, 54-56)

Efter det senere slag, fortsatte Helaman sin rapport:

„Men min lille skare på 2.060 kæmpede med stort heltemod; ja, de stod urokkeligt mod lamaniterne . . . og de iagttog og adlød enhver befaling med omhu, og det gik dem efter deres tro . . .

To hundrede af mine to tusinde og tresindstyve unge mænd var besvmet på grund af blodtab; men alligevel var der efter Guds godhed og til vor store forundring og ligeledes til

hele vor hærs fjenders store forundring, ikke een sjæl af dem omkommet . . .

Og hele hæren var forbavset over deres redning, ja, over at de var blevet bevaret, medens et tusind af vore brødre var blevet dræbt. Og vi tilskriver det med rette Guds vidunderlige magt.

„Hvorfor?” På grund af deres store tro på det, der var blevet dem lært — nemlig at der var en retfærdig Gud og at den, der ikke tvivlede, ville blive bevaret ved hans vidunderlige magt. Det var nu deres tro, som jeg har talt om; de er unge, og deres sind er standhaftigt, og de sætter bestandigt deres lid til Gud.” (Alma 57:19, 21, 25-27)

Præsident Heber J. Grant fortæller om en anden slags belønning, der kommer af at stole på Herren. Da han var ung, hørte han sin biskop i et fastemøde, der dengang blev holdt om torsdagen tale meget indtrængende om offergaver. På det tidspunkt havde præsident Grant 50 dollars i lommen, som han havde til hensigt at indsætte i banken. Men han blev så påvirket af biskoppens appel om hjælp, at han ofrede alle de 50 dollars til biskoppen. Biskoppen tog 5 dollars og rakte ham de 45 tilbage, idet han sagde, at 5 dollars rigeligt var hans andel. Så svarede præsident Grant: „Biskop Wooley, med hvilken ret fratager du mig min ret til at stille Herren i gæld til mig? Prædikede du ikke i dag, at Herren belønner firefoldigt? Min mor er enke, og hun har brug for de 200 dollars.”

„Min dreng,” spurgte biskoppen, „Tror du, at du vil få tohundrede dollars hurtigere, hvis jeg tager disse andre 45 dollars?”

„Selvfølgelig gør jeg det,” svarede præsident Grant.

Se, her var et udtryk for tillid til Herren, som biskoppen ikke kunne

modstå. Han tog de resterende 45 dollars.

Præsident Grant bærer vidnesbyrd om, at han på vejen tilbage til arbejdet „pludselig fik en idé,” ved hjælp af hvilken han tjente 218,50 dollars. I en omtale af denne begivenhed mange år senere, sagde han: „Nogle vil sige, at det nok var sket alligevel.”

„Jeg tror ikke, det ville være sket. Jeg tror ikke, jeg ville have fået den idé. Jeg tror fuldt og fast på, at Herren åbner Himlens sluser, når vi gør vor pligt økonomisk, og udgyder velsignelser over os af åndelig karakter, som er af langt større værdi end alt det timelige. Men jeg tror også, at han vil give os velsignelser af timelig art.” (*Improvement Era* 42:457)

I missionspræsidenternes seminar i juni fortalte ældste Thomas S. Monson om Randall Ellsworth, en missionærs, store tro på og tillid til Herren, og om hvordan, med ældste Monsons ord, denne ældste „blev knust under det ødelæggende jordskælv i Guatemala og lå begravet i 12 timer. Missionæren blev fuldstændig lammet fra taljen og ned. Ingen nyrefunktion. Intet håb om nogensinde igen at kunne gå . . . Han blev fløjet til Maryland og . . . interviewet på hospitalet af en tv-journalist, som spurgte ham: „Lægerne siger, at De aldrig vil komme til at gå igen. Hvad mener De, ældste Ellsworth?” Han svarede: „Jeg vil ikke blot komme til at gå igen, men jeg har en kaldelse fra profeten om at tjene en mission i Guatemala, og jeg vil komme tilbage til Guatemala og gøre min mission færdig . . .”

Han trænede dobbelt så meget, som lægerne forlangte. Han udøvede tro. Han fik en velsignelse gennem præstedømmet, og han kom sig på mirakuløs måde. Det forbløffede lægerne og specialisterne. Han be-

gyndte at kunne stå på sine fødder. Derefter kunne han gå med krykker, og så sagde lægerne til ham: „Du kan nu vende tilbage til din mission, hvis kirken vil lade dig rejse.” Han rejste. Vi sendte ham til Guatemala. Han vendte tilbage til det land, som han var kaldet til, og til det folk, som han holdt så meget af.

Mens han var der, arbejdede han på fuld tid med en krykke i hver hånd. Hans missionspræsident så på ham og sagde: 'Ældste Ellsworth, med den tro, du har, kan jeg ikke forstå, at du ikke smider de krykker og går!'

Og ældste Ellsworth sagde: 'Hvis De har en sådan tro på mig, så . . .' og han rakte missionspræsidenten sine krykker og har aldrig brugt dem siden."

Missions Presidents' Training Seminar, June 1977.)

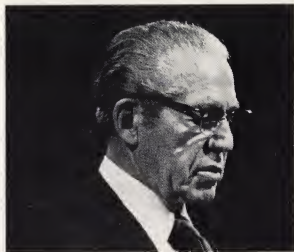
Brødre, og specielt I unge mænd. Jeg bærer jer mit vidnesbyrd, at jeg ved, at Herren belønner dem, som sætter deres lid til ham. Må vi lære det, mens vi er unge, og praktisere det hele livet, så vi kan vidne herom, sådan som disse oplevelser vidner, i Jesu Kristi navn. Amen.

Adlydelse af den rette stemme

ÆLDSTE N. ELDON TANNER

Førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab

Lydighed mod hans stemme, hvis præstedømme vi bærer, er den største glæde og velsignelse

Først vil jeg gerne fortælle jer om en anden slags klasseværelse med en enestående gruppe lærere. Eleverne var kommet fra et statsdrevet tilholdssted for ungdomskriminelle, for at blive undervist af fanger,

der afsonede livsvarigt fængsel eller mere end 25 år.

Lad mig beskrive en gruppe af deltagerne i, hvad der kendes som Juvenile Awareness Program. Der var 20 af dem, der iblandt adskillige unge på 14 år med tatoveringer på armene, og alle havde haft mindre sammenstød med loven, lige fra indbrud til butikstyveri og voldtægt. De ankom pr. bus og spankulerede stolte ind på fængslets område. Tre timer senere vandrede de generte ud — en smule rystede og ikke langt fra tårer.

Deres forandring i indstilling kom efter, at deres „lærere” havde givet dem førstehåndsuplysninger om livet i fængslet. I det frygteligste sprog, og med hyppige trusler om vold (skønt aldrig udført), blev klassemedlemmerne forandret fra rastløse,

forlegne, uinteresserede unge til et fortryllet, helt indfanget publikum. Lad mig gentage noget af den „instruktion“, der havde frembragt denne forandring.

„Jeg er 45 år, og jeg ved, at jeg aldrig igen vil komme til at se en gade,” sagde én, der var blevet dømt for mord. „Vi ville alle sammen ofre livet for at komme ud — og I fyre banker på fængslets døre for at komme ind!”

En anden sagde: „Filmens beskrivelser af fængsler fortæller aldrig om organiseret voldtægt og selvmord. Det forekommer hele tiden her, og I småfyre er friskt kød.”

En uforbederlig kidnaper fortalte drengene: „Jeg har siddet inde i 16 år, og I fyre kan ikke sidde stille et par timer. Hvis I ønsker at blive forbrydere, så må I hellere vænne jer til, at nogen hele tiden fortæller jer, hvad I skal gøre.” (Fra *Salt Lake Tribune*, juli 19, 1977, siderne 1-2)

Det er interessant at lægge mærke til, at hvad enten vi er i fængsel eller uden for, så er der altid nogle til at fortælle os, hvad vi skal gøre. Forskellen består i, hvem der fortæller os det, og hvad de fortæller os, vi skal gøre. Deri ligger forskellen mellem lykke og ulykke, evigt liv med Gud eller en mindre løn ved den endelige dom. Forskellen ligger i *lydighed* mod den rette stemme og mod det rette princip.

Overvej sammen med mig noget af det som et menneske behøver for at blive lykkelig. Da I allesammen er medlemmer af Jesu Kristi kirke og har præstedømmet, kan vi tale om jeres specielle behov, for I har allerede nogle af grundelementerne for et lykkeligt liv. I er overmåde velsignede ved at bære præstedømmet, Guds præstedømme. I ved, hvem I er, hvorfor I er her på jorden, og hvad I må gøre for at få succes og blive lykkelige og kunne glæde jer over

frøelse og ophøjelse — for at vise jer værdige ved at gøre alt det, som Gud Herren vil befale. Mange mennesker i verden i dag ville finde den lykke, de søger, hvis blot de havde den kundskab. *Værdsæt det, mine brødre!* Men ud over at vide, at han er et Guds barn, at han bærer præstedømmet — magten til at handle i Guds navn — har en mand brug for ledsagelse. Hvilken kolossal kilde til styrke ligger der ikke i at høre til præstedømmets store broderskab, hvor alle er engageret i retskaffenhedsarbejde med at fremme opbygningen af Guds rige. Men for at kunne nyde et fuldt fællesskab, må en mand efterleve reglerne. Der er visse krav, der må opfyldes, og visse regler der må efterleves.

„Vi tror, at vi må være ærlige, sandfærdige, kyske, velgørende og dydige og gøre godt mod alle. I virkeligheden kan vi sige, at vi følger Paulus' formaning: Vi tror alt, vi håber alt, vi har udholdt meget og håber at kunne udholde alt. Vi trakter efter alt, hvad der er dydigt, elskeligt, hvad der har godt lov eller er prisværdigt.” (13. Trosartikel).

Noget andet en mand behøver, er kærlighed og følgeskab af familie og venner. Også dette må *fortjenes* ved at rette sig efter og vise *lydighed* mod visse adfærdsregler. I unge mænd bør være venlige og hensynsfulde over for de piger, I vælger til venner, piger, som elsker Herren og bereder sig på at blive mødre til Guds åndelige børn. I må gøre jer værdige til dem gennem et godt, rent liv og ved at adlyde befalingerne.

Mænd, som er gifte, bør vise omtanke og være venlige mod deres hustru og børn og aldrig benytte deres præstedømme uretfærdigt. Det er nedslående at læse om hustru — og barnemishandling, som er alt for udbredt, selv i vore sidste dages hellige familier. En eller anden skrev forleden dag i et læserbrev, hvor for-

færdeligt det var, at der selv i et samfund, overvejende bestående af mormoner, hvor familielivet altid fremhæves, så ofte var beretninger om barnemishandling. Vi bør sandelig følge Frelserens eksempel med hensyn til at vise kærlighed over for vor hustru og vore børn.

En mand finder også lykke ved sit valgte arbejde. Det burde gøre os lykkelige bare at vide, at vi har frihed til at vælge hvad vi vil bestille for at tjene til livets ophold.

Når unge mennesker kommer til mig for at få råd med hensyn til at vælge et fag eller en karriere, siger jeg altid til dem, at de bør vælge noget, som de vil have glæde af at udføre, og så gøre det bedste de kan og være ærlige, troværdige og retsindede i alt, hvad de foretager sig og i det arbejde, de yder — og først søge Guds rige og hans retfærdighed, i bevidstheden om, at alt det andet vil blive givet dem i tilgift.

En forretningsmand, som talte for den frie ejendomsret og handlefrihed for den enkelte, havde dette råd at give unge forretningsfolk:

„Arbejd flittigt. Vær altid på det rette sted til rette tid. Oprethold en vis grad af ydmyghed. Udvikl et indre gå-på-mod og et stærkt ønske om at udmærke dig, snarere end bare at følge med. Forsøg at udvikle din sunde fornuft.” Jeres *lydighed* over for disse forretningsmæssige retningslinier vil bringe jer succes og *lykke*.

Alt for ofte hører vi i vor tid om uærlighed i topledelse, i virksomheder, i fagforeninger og andre steder. I alle sådanne tilfælde er der tale om overtrædelse af en morallov eller ulydighed mod loven. Alt for ofte findes ingen eller for lidt samvittigheds-skrupler. Derudover er der alt for mange, der ikke respekterer menneskeliv. Nogle kriminelle drager endog på foredragsrejser eller bliver stjer-

ner i film med stor økonomisk gevinst. Det er virkelig modbydeligt.

En historie fornylig i en avis berettede om en mand, der blev løsladt efter at have begyndt at afsone en straf for et røveri, han ikke havde begået. Han havde endelig fået held til at overbevise myndighederne om, at han havde et alibi — han havde på det pågældende tidspunkt gjort indbrud i en anden forretning 260 miles derfra!

Efterladenhed fra forældres side er skyld i megen ungdomskriminalitet. Kirken står bag to slagord, der ofte bør gentages: „Forældre, klokken er 22. Ved I, hvor jeres børn er i aften?” og „Børn, ved I, hvor jeres forældre er i aften?”

Alt for mange forældre overdrager deres ansvar til fjernsynet, der virker som babysitter og ofte gør ubodelig skade.

Denne historie er en trist kommentar til vor tid. En 15årig dreng var anklaget for koldblodigt at have myrdet en ældre nabo, og hans forsvarer slog på, at det var sket i et øjeblikks sindssyge, fordi han begik forbrydelsen under indflydelse af „ubevidst fjernsynsberuselse.” Forundersøgelsen viste, at „på grund af overdrejet og lang tids anvendelse af dette beruselsesmiddel (tv-apparatet) var der fremstket en tilstand af mental sindssyge.” Det forhold var en 'sygdom i sindet' . . . og gjorde at drengen var ude af stand til at erkende 'sin opførsels vederstyggelighed' og *ude af stand til at indrette sig under loven.*” (Refereret i *Salt Lake Tribune*, 18. august 1977, side 4)

Børn må lære at *adlyde*, og forældre må forlange lydighed af dem. Elsk jeres børn, lad dem vide, at I elsker dem: Men husk, at det ikke er nogen tjeneste I gør jeres børn, at lade dem gøre det, de ikke bør gøre. Jeg har set resultater af mange undersøgelser og ved af personlig erfaring, at

børn ønsker vejledning og kontrol i deres tilværelse, og de ønsker at leve op til de menneskers forventninger, som er ansvarlige for at lede dem i deres tilværelse.

Guds love, naturens love og landets love er indstiftede til gavn for menneskene — til deres behagelighed, glæde, sikkerhed og tilfredsstillelse — og det er op til den enkelte at lære disse love at kende og bestemme sig til, om han vil gøre sig fortjent til fordelene ved at efterleve lovene og ved at holde befalingerne. For at blive lykkelige og få succes må vi adlyde de love og de regler, der gælder for vore aktiviteter. Disse love vil fungere enten til vores glæde og tilfredsstillelse eller til vores skade og sorg, alt efter vore handlinger.

Hvor ofte hører vi ikke folk sige, at de ikke bryder sig om, at nogen skal fortælle dem, hvad de skal gøre? Især gør unge mennesker ofte oprør mod at skulle rette sig efter regler og lovgivning. Jeg har oplevet nogle sådanne komme til mig og sige, at de er trætte af altid at få besked på, „Gør så det,” og „Du skal gøre sådan.”” De siger, at de selv ønsker at bestemme, hvad de vil gøre.

Mit svar er, at de har lov til at gøre, nøjagtigt hvad de vil vælge at gøre, (så længe de ikke derved forhindrer andre i det samme) men at der er visse konsekvenser, som følger med enhver handling, og at de må være forberedt på at skulle tage disse konsekvenser.

Vi har fået at vide: „Jeg, Herren, er forpligtet, når I gør, hvad jeg siger, men når I ikke gør, hvad jeg siger, har I intet løfte.” (L&P 82:10)

Et af de 10 bud siger: „Ær din fader og din moder, for at du kan få et langt liv i det land, Herren din Gud vil give dig!” (2. Mosebog 20:12)

Et godt eksempel på dette findes i en lille historie, jeg hørte for nylig. En lille dreng spillede baseball med sine

venner, da hans mors stemme pludselig lød: „Charlie, Charlie!” Han kastede straks sit bat, tog sin trøje og begav sig hjemad.

„Lad være med at gå nu; lad os blive færdige med denne omgang!” råbte de andre.

„Jeg må afsted med det samme. Jeg sagde til mor, at jeg ville komme, når hun kaldte,” var Charlies svar,

„Lad som om du ikke har hørt det,” sagde drengene.

„Men jeg hørte det,” sagde Charlie.

„Men det kan hun ikke vide.”

„Men jeg ved det, og jeg må afsted nu.”

Og så sagde en af drengene: „Lad ham bare gå. Man kan ikke få ham til at skifte mening. Han hænger i sin mors skørter. Han er bare et pattebarn, der render, så snart hans mor kalder.”

Mens han løb, råbte Charlie tilbage:

„Jeg kalder det ikke barnligt at holde det løfte, man har givet sin mor. Jeg kalder det mandigt, og den dreng, der ikke holder sit løfte til sin mor, vil heller aldrig holde sit løfte til nogen anden.”

Mange år senere blev Charlie præsident for et stort selskab. Hans medarbejdere sagde altid: „Hans ord er hans sikkerhed,” og under en pressekonference blev han spurgt, hvor han havde sikret sig et sådant omdømme. Han svarede: „Jeg brød aldrig mit ord, da jeg var dreng, ligegyldigt hvor stor fristelsen så kunne være, og den vane har jeg bibeholdt hele mit liv.” (Tilpasset efter „*True and Faithful Moral Stories for Little Folks.*” SLC 1891, side 122)

Som præstedømmemedlemmer må vi være lige så flittige til at holde vore pagter og højne vore kaldelser. Vi har lovet at ville holde budene, og Gud kalder os bestandigt af en eller anden grund. Når hans stemme kalder, så lad os kaste bat' en eller golfkøllen eller fodbolden fra os og skynde os at

følge røsten. Han vil belønne os med succes og lykke, når vi søger hans rige først.

Hør dette eksempel: Ældste Richard G. Scott fra Halvfjerdsernes første Kvorum udgik i 1950 fra George Washington University med eksamen som teknisk ingeniør og rejste straks derefter på en 3 måneders mission til Uruguay. Han fortæller: „Profesorer og venner prøvede at overtale mig fra at acceptere en missionskaldelse, idet de sagde, at det ville hindre min karriere som ingeniør. Men kort efter min mission blev jeg valgt til det nye Naval Nuclearprogram. (Dette område var tophemmeligt, og uddannelsen foregik ved Oakridge i staten Tennessee med pionervidenskabsmænd som lærere.) Ved et møde, som jeg blev sat til at lede, opdagede jeg, at en af de professorer, som havde tilrådet mig ikke at rejse på mission, indtog en langt mindre stilling end jeg selv gjorde. Det var et magtfuldt vidnesbyrd for mig om, hvordan Herren havde velsignet mig, da jeg satte hans arbejde først.” (*Ensign*, may 1977, siderne 102-103)

Jeg ved, at det somme tider er vanskeligt at acceptere en sådan filosofi, når vi ser prominente og tilsyneladende succesrige mennesker „nå toppen” når vi ved, at de ikke er fuldt ud pålidelige eller ærlige og somme tider har brugt ufine metoder for at nå deres mål. Imidlertid vil jeg gerne minde os alle om, at de er — eller senere vil blive — bragt til døds, ofte med deres navn spredt viden om til skam for et kritisk publikum. Og jeg er sikker på, at der vil komme et tidspunkt for dem og deres ofte uskyldige familie, da de vil opdage, at denne ydmygelse ikke var deres ulydighed over for lov og orden og sund moralsk opførsel værd.

Vi kan lære af andres erfaringer, og vi kan blive sparet for megen smerte og

sorg, hvis bare vi vil anvende denne lære i vort eget liv. Vi er ikke ladt tilbage uden vejledning. Vi har evangeliet til at lede os når som helst og i alle forhold — både i åndelige og timelige ting.

Satan har svoret at ville forpurre Guds hensigter, og han bruger alle kneb for at føre os på vildveje. Hvis vi lytter til ham og retter os efter ham, kan vi miste vores dyd, selvrespekt og respekt for andre, ja selv det evige liv, foruden at måtte lide sygdom og død gennem vort eget jordiske legeme.

Hvis bare vi kunne lære at leve efter Den gyldne Regel og lade barmhjertighed og den kærlighed, som Frelseren talte om, kontrollere vore handlinger, ville vi automatisk rette os efter alle de andre befalinger. Vi ville ikke stjæle, eller dræbe, eller bære falsk vidnesbyrd, eller begå hor eller misunde andre. Vi ville ære vore forældre, holde sabbaten hellig og vise passende respekt for Herrens navn.

Men til trods for, at det er så enkelt at holde befalingerne, er der alligevel nogle, som finder fristelserne for besnærende eller som lader sig forvilde af den snedige djævel. Men lykkeligtvis er vi så heldige at vide, at for enhver, som overtræder, er der forløsning ved det vidunderlige princip, der hedder omvendelse. Herren har sagt os, hvordan vi skal omvende os, og han har lovet os tilgivelse. Han sagde: „Heraf kan I vide, om et menneske omvender sig fra sine synder: Se, han vil bekende dem og aflægge dem.” (L&P 58:43)

Han har også opmuntret os til at vi skulle tilgive alle, der overtræder. Enhver af os har brug for omvendelse, og enhver af os bør række hånden ud i kærlighed og kammeratskab til den synder, der omvender sig.

Og vi, som bærer præstedømmet, må føre an i at sætte et eksempel for

verden med hensyn til at omvende sig fra sine synder, i at tilgive andre, og i at overholde Guds befalinger. Vi må hjælpe verden med at berede sig til vor Frelasers andet komme. Lad os ikke være som folk på Noas tid eller som de ukloge jomfruer. De var ikke beredte, for de vidste ikke, hvornår syndfloden ville komme, eller hvornår brudgommen ville komme.

Vi må berede os nu, som vi læser i Mattæus: „Våg derfor, thi I ved ikke, hvad dag jeres Herre kommer . . . Derfor, vær også I rede.” (Matt. 24:42, 44)

Jeg kan ikke overdrive vigtigheden af, at hver og en af os lever på en sådan måde, at han er parat og værdig til at møde Frelseren, og hjælpe ham med hans vidunderlige og sejrige gerning. Jeg kan ikke lade være med at føle, at de ord, Herren talte til profeten Joseph Smith i en åbenbaring givet til ham den 22. juni 1834, også henvender sig til os i dag:

„Men se, de har ikke lært at være *lydige* mod det, som jeg forlangte af dem . . .

Mit folk må tugtes, til det har lært lydighed, gennem lidelser, om så skulle være.” (L&P 105:3, 6; fremhævelse tilføjet.)

Vi taler ikke om blind lydighed men lydighed ved *tro i de forhold, som*

måske endnu ikke fuldt ud forstås af menneskets begrænsede opfattelsesevne, men som i Guds ubegrænsede visdom er til menneskets gode og velsignelse. Adam og Eva lærte denne lektie kort efter at have forladt Edens Have. Vi læser:

„Og han gav dem befalinger, at de skulle tilbede Herren, deres Gud, og ofre de førstefødte af deres hjord som et offer til Herren. Og Adam var lydige mod Herrens befalinger.

Og efter mange dage åbenbarede en Herrens engel sig for Adam og sagde: 'Hvorfor bringer du offer til Herren?' Og Adam sagde til ham: 'Jeg ved det ikke, kun at Herren befalede mig det.' (Moses 5:5-6)

Må det være tilstrækkelig grund for os til at holde budene. Må vi forøge vores tro, indtil vi kan sige med Adam: „Vi holder befalingerne, fordi Herren har givet dem.”

Lad os altid erindre og aldrig glemme, at vi bærer Guds præstedømme. Vi er hans åndelige børn; vi har det sande og evige evangelium og en Guds profet — ja, præsident Spencer W. Kimball — til at vejlede os i disse sidste dage. *Lyt til ham og ret jer efter hans ord og følg ham.* Jeg lover jer, at når vi gør det, vil vi blive velsignet. I Jesu Kristi navn. Amen.

Tilgivelsens kraft

PRÆSIDENT SPENCER W. KIMBALL

Præsidenten tilråder os at (1) bremse de unges og de voksnes flugt ind i passivitet, og (2) anvende tilgivelsesloven i alt, hvad vi gør.

I har nu hørt fra begge mine prægtige rådgivere. De er storartede mænd og bærer mange af byrderne i denne storslåede kirke.

Brødre, jeg vil gerne i aften sige en smule til jer, før vi slutter. Vi er dybt bekymrede over det store antal unge, som flygter ind i rækkerne af passive voksne, og også for at så mange voksne trænger til at aktiviseres — vi har et stort behov for at ændre dette.

1. Større indsats for at bringe nyomvendte ind i kirkens fællesskab. Det er umådelig vigtigt, at de, der bliver døbt, øjeblikkelig får tildelt hjemmelærere, som vil føre dem ind i fællesskabet på en personlig og interesseret måde. Disse hjemmelærere, der arbejder sammen med deres præstedømmeledere, bør sørge for, at enhver moden omvendt får tildelt en eller anden udfordrende aktivitet foruden lejlighed og opmuntring til at forøge sin kundskab om evan-

geliet. De bør hjælpes til at etablere selskabeligt samkvem med kirkens medlemmer, så de ikke føler sig alene, når de begynder deres tilværelse som aktive sidste dages hellige.

2. Mere vægt på de godkendte programmer for Det aronske Præstedømmes unge mænd og unge piger. De er udarbejdede for at styrke undervisningen af vore unge og give dem berigende og udfordrende muligheder for aktiviteter, hvor deres mange og forskelligartede talenter kan komme til udtryk. Når vi redder vore unge, redder vi generationer.

3. Sørge for at wards — og stavs-hjælpeforeningsledere får en øget forståelse af deres ansvar for at indskrive kirkens kvinder og bringe dem til fuld aktivitet. Det vil betyde en indsats for at beramme mødetidspunkter på en måde, der vil gøre det muligt for flere af vore kvinder at komme tilstede og deltage i denne storslåede organisations programmer. Vi beder biskopperne tale med deres hjælpeforeningspræsidenter om dette.

4. Påvirke vore hjemmelærere til at påtage sig et større ansvar for at tage sig af medlemmer af kirken, som flytter fra et område til et andet. Gennem kontakter med familie og naboer kan mange af dem, som flytter, blive fundet og der kan drages omsorg for, at de straks bliver budt velkommen i det ward eller den gren, hvor de kommer til at bo.

5. Udføre et større arbejde med dem, som vi kalder *vordende ældster*. Efter

vort nugældende program er det ældsternes kvorum, der skal påtage sig ansvaret for disse mænd. Men det må også erindres, at der i programmet er muligheder for, at højpræster og halvfjerdser kan kaldes til at hjælpe disse mænd. Ældsternes kvorum kan gennem præstedømmets udøvende komité bede om, at højpræster bliver kaldet som hjemmelærere for sådanne, som vil finde sig mere på linie med hjemmelærere, der er højpræster. På samme måde er det med de familier, hvoraf nogle ikke er medlemmer af kirken, for her kan halvfjerdser kaldes til at hjælpe ud fra den tankegang, at de vil besøge disse hjem, ikke blot som hjemmelærere med også som missionærer for de familiemedlemmer, der ikke er medlemmer af kirken. Jeg er helt overbevist om, brødre, at vi kan gøre meget mere, end vi i øjeblikket gør, med hensyn til at bringe mange af disse mænd tilbage til fuld aktivitet. Når vi gør det, vil vi blive til velsignelse i deres tilværelse og på meget betydelig måde styrke Herrens værk.

6. I årevis har vi opfordret til, at der holdes seminarer, hvortil vordende ældster og deres hustruer, såvel som passive ældster, kan indbydes sammen. Der kan de under indflydelse af inspirerede og effektive lærere forøge deres kundskab om evangeliet med det formål for øje, at de kan berede sig til at tage til Herrens Hus. Vi har godkendt et kursus til studium ved sådanne seminarer. Det er udarbejdet under ledelse af præstedømmets udøvende komité, og vi håber, at biskopper og stavspræsidenter vil benytte sig af dette vigtige program.

Brødre, vi kan ikke tage det let, når mange af vore brødre og søstre og mange af vore unge mænd og kvinder ikke deltager i kirkens programmer. Jeg beder jeg igen tænke over jeres forpligtelser i denne henseende og

tage skridt til at fremme dette forløsningsværk.

Jeg kendte en ung mor, hvis mand døde. Familien havde været fattig, og forsikringspræmien var kun på 2000 dollars (ca. 12.000 kr.), men det var som en gave fra Himlen. Forsikrings-selskabet betalte omgående, efter at døden var konstateret. Den unge enke besluttede sig til at sætte beløbet i banken som nødreserve. Men andre kendte til hendes bankkonto, og en slægtning fik hende overbevist om, at hun burde låne ham pengene mod stor rente.

Der gik mange år, og hun havde hverken fået kapitalen eller renter. Hun lagde mærke til, at han, der havde lånt pengene, undgik hende og kom med udflugter, når hun talte om pengene. Nu havde hun brug for pengene, og de kunne ikke skaffes.

„Jeg hader ham,” sagde hun til mig, og hendes stemme afslørede had og bitterhed, og hendes øjne lynede. At tænke sig, at en sund og rask mand ville bedrage en ung enke med børn at forsørge! „Jeg hader ham!” gentog hun atter og atter. Så fortalte jeg hende min historie om biskop Kempton, hvor en mand tilgav mordet på sin far. Hun lyttede opmærksomt. Jeg så, det gjorde indtryk på hende. Til sidst kom der tårer i hendes øjne, og hun hviskede: „Mange tak. Hjertelig tak. Selvfølgelig bør også jeg tilgive min fjende. Jeg vil nu rense mit hjerte for denne bitterhed. Jeg forventer ikke at få nogle af pengene tilbage, men jeg vil overlade min fjende i Herrens hænder.

Nogle uger senere kom hun igen til mig og betroede mig, at de mellem-liggende uger havde været de lykkeligste i hendes liv. En ny fred var kommet over hende, og hun var i stand til at bede for sin slægtning, der havde gjort hende ondt, og tilgive ham, selv om hun aldrig havde fået

en dollar tilbage. (Se *Tilgivelsens Mirakel*, side 255 ff.)

Sammenlign denne kvinde med den sidste dages hellige pige, som nåede de højeste tinder af selvkontrol, da hun tilgav de mænd, som havde skamferet hendes yndige ansigt. Lad journalisten fra United Press, Neal Corbett, fortælle hendes historie, som den stod i en San Francisco avis:

„Jeg vil tro, at sådan en som han må lide frygteligt, og vi burde føle medlidenhed med ham,” sagde April Aaron om den mand, som havde sendt hende på et tre ugers hospitalsophold efter et brutalt knivoverfald. April Aaron er ivrig mormon, 22 år gammel. Hun er sekretær og så køn som sit navn, men hendes ansigt har bare én fejl — det højre øje mangler . . . April mistede det for „taskerøverens vildtsvingende kniv” lige ved San Francisco's Golden Gate Park, mens hun var på vej til en kirkeaktivitet . . . Hun fik også dybe sår i venstre arm og højre ben i kampen med sin angriber, efter at hun var snublet og faldet under sit forsøg på at undslippe ham, blot én husblok fra mormonkirken.

„Jeg løb halvanden blok før han fangede mig. Man kan ikke løbe ret hurtigt på høje hæle,” sagde April med et smil. Sårene på benet var så alvorlige, at lægerne en tid overvejede at amputere. Men knivens skarpe æg kunne ikke ødelægge Aprils livlighed eller hendes medlidenhed. „Jeg ville ønske, at nogen kunne gøre noget for ham, hjælpe ham på en eller anden måde. Han trænger til behandling. Hvem ved, hvad der får et menneske til at gøre sådan noget? Hvis man ikke finder ham, vil han sandsynligvis gøre det igen.”

„. . . April Aaron har vundet alles hjerter i San Franciscområdet med sit mod og sin gode ånd midt i tragedien. Hendes stue på St. Francis

hospitalet var fyldt med blomster, mens hun var der, og plejerne sagde, at de ikke kunne huske nogen patient, som havde modtaget så mange kort og udtryk for gode ønsker.” (Fra *Tilgivelsens Mirakel*, side 259)

Det næste er taget fra en Los Angeles avis, der beretter om styrken hos mennesker, der har hævet sig op over den uhumske hævngerrighed og væmmelige bitterhed, der så ofte findes under sådanne omstændigheder:

„Tre mænd var arresteret for mordet på Norman Merrill. Jeg kendte Marvin personligt fra hans barndom — denne unge mand voksede op i mit nabolag . . . Angelo B. Rollins, et negerpostbud, var af sine kolleger blevet udvalgt til at repræsentere dem ved at oplæse nogle lovord ved højtideligheden. Ældste Merrill havde arbejdet for postvæsenet i mere end 20 år. Rundt omkring i kirkebygningen og udenfor var der mange postbude, der var kommet direkte fra deres arbejde og endnu bar uniform . . . Rollins sagde: „Intet menneske kan lade en sådan handling, som den, disse gerningsmænd har udført, da de tog denne mands liv, gå upåagtet hen. Disse onde og frygtelige gerninger, som får os til at bøje hovedet i skam, peger anklagende mod uskyldige millioner og beskylder dem for at være en nation af lovovertrædere. I min syndige svaghed ville jeg have knust dem led for led, men Mesterens stille, sagte stemme sagde: 'Hævnen er min' . . .”

Denne mormonældste, Norman Merrill, ville, stærk i sin tros styrke og med stort kendskab til Kristi lære, sandsynligvis have sagt om dem, sådan som vor Frelser sagde på Golgata: „Fader, tilgiv dem, thi de ved ikke, hvad de gør.” (Fra *Tilgivelsens Mirakel*, side 260)

Engang hørte jeg en nabo sige: „Jeg hader de mennesker på den

anden side grænsen. De er væmmelige mennesker. De har gjort så meget ondt i verden." Den mand havde ikke tænkt på, at blandt de mennesker var der talrige gode mennesker, ærlige og retskafne mænd og kvinder. De var ikke ansvarlige for det, som landets ledere havde gjort. Alle mennesker er ikke onde eller grusomme. De bør ikke dømmes på grund af deres landsmænds onde gerninger. De fleste var kedede af den ondskab, der blev begået.

En anden fra nabolandet var bitter på de folk på den anden side af hans grænse. Han sagde ofte: „Jeg hader de mennesker derovre. De har været grusomme, onde og ubarmhjertige.”

Jeg sagde til denne mand: „Personligt elsker jeg de mennesker. Kun et begrænset antal af dem er onde og grusomme. Der findes nogle fremragende mennesker blandt dem, nogle af dem er elskelige Guds børn.”

Jeg har hørt om en soldat på en barsk slagmark, som under en midlertidig våbenstilstand krydsede tværs over frontlinien og spurgte sin modstander: „Har I en mormonældste her?” Den anden svarede: „Jeg er mormon.” Så spurgte den første: „Vil du komme over til vore linier og hjælpe mig med at salve en såret kammerat?” Så vandrede de to gennem „Ingenmandsland,” disse to mænd, tidligere fjender. Den ene salvede, den anden bekræftede salvelsen, og den sårede kammerat blev velsignet. Stor fred faldt over deres sjæle. Den anden mand vendte tilbage til sine linier, til sin pligt, og også han fornemmede den nye følelse af fred.

Selvfulgelig holder vi ikke alle mennesker ansvarlige for, hvad de enkelte mennesker gør. Vi lærer at tilgive. Jeg havde en anden oplevelse i et meget betydningsfuldt område i kir-

ken. Uheldigvis var to kirkeledere blevet involveret i en strid, og ingen af dem ville vige.

Jeg havde været til stavskonference hele dagen og havde ikke fået aftensmad og jeg var rejst over en bjergkæde for at træffe disse ulykkelige mennesker.

Time efter time arbejdede vi, tryglede og gjorde alt, hvad vi kunne for at overbevise dem om rigtigheden af at skifte mening og komme til forståelse, men alt var forgæves.

Otte, ni, ti, elleve, klokken blev midnat, og ét og to, og natten gik hurtigt, og jeg var meget, meget træt. Jeg slog min Lære og Pagter op et tilfældigt sted endnu engang. Den åbnede sig af sig selv på side 105, og jeg læste stykket for dem. De næsten gispede af forbavselse, og dette er, hvad vi læste:

„Han har syndet, men sandelig siger jeg jer: Jeg, Herren, forlader dem deres synder, som bekender dem for mig og beder om tilgivelse, og som ikke har syndet til døden.

Mine disciple forud søgte at finde fejl hos hinanden og tilgav ikke hinanden af hjertet, og af denne grund blev de hjemsogt og revset hårdt. Derfor siger jeg jer, at I skal tilgive hinanden; thi den, som ikke tilgiver sin broder hans synder, står fordømt for Herren; thi på ham hviler en større synd.

Jeg, Herren, tilgiver, hvem jeg vil, men af jer forlanges det, at I tilgiver alle mennesker. Og I skal sige i jeres hjerte: Lad Gud dømme mellem dig og mig og belønne dig efter dine gerninger.

Og den, der ikke angrer og bekender sine synder, skal I fremstille for kirken og gøre med ham, som skriften siger jer, enten gennem befaling eller åbenbaring.” (L&P 64:7-12)

Jeg kunne mærke, at de to modstandere var ved at vige, og jeg læste Herrens egen bøn, hvori han siger:

„Men når I beder, må I ikke lade munden løbe, som hedningerne gør . . . thi jeres Fader ved, hvad I trænger til, før I beder ham. Derfor skal I bede således: „Vor Fader, du som er i Himlene! Helliget werde dit navn; komme dit rige; ske din vilje på jorden, som den sker i Himmelen; giv os i dag vort daglige brød; og forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyldnere; og led os ikke ind i fristelse; men fri os fra det onde; thi dit er Riget og magten og æren i evighed! Amen.” (Matt. 6:7-13)

Som om han havde brug for at forfriske deres tanker, vendte Herren tilbage til emnet:

„Men tilgiver I ikke menneskene deres overtrædelser, vil jeres Fader heller ikke tilgive jeres overtrædelser.” (Matt. 6:15)

Vanskeligt at gøre? Selvfølgelig. Herren har aldrig lovet en let gang eller et enkelt evangelium, eller lave standarder, eller en lav norm. Prisen er høj, men det gode, der opnås, er prisen værd. Herren selv vendte den anden kind til; han led selv den tort at blive skubbet til og slået uden klage; han udstod hver nedværdigelse og udtalte alligevel ingen fordømmelse. Og hans spørgsmål lyder til enhver af os: „Hvad slags mænd burde I da ikke være? Sandelig siger jeg jer: Som jeg er.” (3 Nephi 27:27)

I sin bog *The Prince of Peace* skrev William Jennings Bryan:

„Den allervanskelligste dyd at dyrke, er tilgivelsens ånd. Hævn synes at være noget naturligt for mennesker; det er menneskeligt at ønske at hævne sig på en fjende. Det har endda været populært at prale af hævnegerrighed; der blev engang skrevet på en mands mindetavle, at han havde tilbagebetalt både venner og fjender, mere end han havde modtaget. Det var ikke Kristi Ånd.” (Independence, Missouri, 1925, side 35)

Hvis der er begået uret mod os, eller vi er blevet såret, så betyder tilgivelse, at vi sletter det fuldstændigt fra vor bevidsthed. At tilgive og glemme er et tidløst råd. „At blive gjort uret eller bedrøvet,” sagde den kinesiske filosof Kung-fu-tse, „er ingenting, medmindre du vedbliver at huske det.”

Den uret, der øves af naboer, slægtninge eller af ægtefællen, er som regel af mindre størrelse, i hvert fald til at begynde med. Vi må tilgive dem. Når Herren er så barmhjertig, bør vi så ikke være det? „Salige er de barmhjertige, thi dem skal der vises barmhjertighed.” (3 Nephi 12:7) er en anden version af den gyldne regel. „Al synd og bespottelse skal tilgives menneskene, men bespottelse imod Ånden skal ikke tilgives.” (Matt. 12:31)

Hvis Herren er så barmhjertig og venlig, må vi også være det.

„Når sådanne mennesker som enken, biskop Kempton, April Aaron og andre, der er blevet alvorligt forurettede, kan tilgive, når mænd som Stefanus og Paulus kan tilgive frygtelige angreb mod sig og sætte et eksempel på tilgivelse, så skulle alle mennesker være i stand til at tilgive i deres egen stræben efter fuldkommengørelse.

På den anden side af de guldene ørkener af had og begær og misundelse ligger den skønne paradises dal. Vi læser altid i aviserne og hører i radio og TV, at verden er i „en frygtelig tilstand.” Det er ikke rigtigt! Verden er stadig underskøn. Det er mennesket, som er ude af balance. Solen oplyser stadig dagen og giver lys og liv til alt og alle. Månen oplyser stadig natten, havene nærer stadig verden og giver mulighed for transport, floder og åer dræner landet og giver vand til overrisling af landbrugsjorden. Selv tidernes slid har ikke formindsket det majestætiske ved bjergene. Blomster findes stadig,

og fuglene synger endnu. Børnene ler og leger stadig. Det, der er galt med verden, har menneskene lavet.

Det kan gøres. Mennesket kan overvinde sig selv. Mennesket kan sejre. Mennesket kan tilgive alle, som har syndet mod det og fortsætte med at modtage *fred* i dette liv og evigt liv i den kommende verden . . ." (*Tilgivelsens Mirakel*, side 264-65)

Nu må vi erkende, at Guds rige og Jesu Kristi kirke udgør en verdenskirke. Den vil meget snart have verdensherredømme. Vi, dens medlemmer, må lære at beherske os

selv og elske hele menneskeheden, alle vore brødre og søstre i enhver nation og under et hvilket som helst himmelstrøg. Vi bør sandelig være blottede for fjendskab og nag og dårlige følelser. Vi må tilgive for at blive tilgivet. Lad Gud være den retfærdige dommer.

Vi skal elske vores næste som os selv, og Gud vil velsigne enhver af os. Jesus Kristus, der også er vores Herre og Frelser, er denne verdens Herre. Gud velsigne os, at vi nøje må følge hans diktat, i Jesu Kristi navn. Amen.

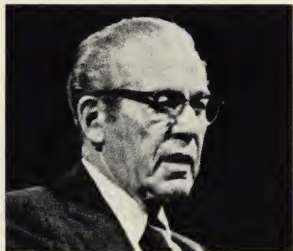
Mødet søndag morgen den 2. oktober 1977

Evangeliets lys

PRÆSIDENT N. ELDON TANNER

Førsteråd giver i Det øverste Præsidentskab

„Lad jeres lys skinne for menneskene, for at de må se jeres gode gerninger og prise jeres Fadeader, som er i Himlene.“

De første ord i Bibelen er: „I begyndelsen skabte Gud himmelen og jorden. Og jorden var øde og tom, og der var mørke over verdensdybet. Men Guds Ånd svævede over vandene.

Og Gud sagde: Der blive lys! Og der blev lys.

Og Gud så, at lyset var godt, og Gud satte skel mellem lyset og mørket." (1. Mosebog 1:1-4)

Vi lærer af dette skriftsted, at Gud *vidste*, at der måtte være lys, for lys var godt, og han skilte lyset fra mørket.

Hvorfor sagde Gud: Der blive lys?

For det første må vi gøre os det helt klart, hvad lys er. Hvordan vil I definere det? Alt for ofte tager vi noget tiilsyneladende almindeligt for givet uden at kunne definere det. Udtrykket *lys* har adskillige betydninger i videnskab og filosofi, men for lethedens skyld vil vi koncentrere os om, hvad ordbogen siger, nemlig, at det er noget, der gør syn muligt, eller åndelig oplysning.

Selv om videnskabsmændene er

uenige om, hvad selve lyset er, siger de dog enigt, at al energi har sin oprindelse fra lys (for det meste fra solen).

Vi ved, at uden fysisk lys kan vi ikke se det, som befinder sig omkring os, eller hvor vi er. Og uden åndeligt lys kan vi ikke have kundskab og forståelse. Vi bør lægge mærke til, at mange, som ikke kan se med deres fysiske øjne, ikke lades tilbage i mørke, fordi de har samme mulighed som andre for at oplyse deres sind gennem åndelig oplysning.

Mørke beskrives som forhold uden lys; hvor der ikke modtages, afspejles, overføres eller udstråler lys; manglende tydelighed i forståelsen; eller udvisning af onde tilbøjeligheder eller ønsker. Fuldstændig mørke vil således være mangel på lys og sandhed og vil derfor ikke kunne forekomme i intelligens.

Lad os prøve yderligere at forklare betydningen af dette ved at henvise til skriften.

Vi læser i Johannes: „Jesus talte nu atter til dem og sagde: 'Jeg er verdens lys; den, som følger mig, skal aldrig vandre i mørket, men have livets lys.'" (Johs. 8:12)

Jesus sagde også, idet han henviste til sig selv som Guds Søn:

„Den, som tror på ham, dømmes ikke; den, som ikke tror, er allerede dømt, fordi han ikke har troet på guds enbårne Søns navn. Og dette er dommen, at lyset er kommet til verden, og menneskene elskede mørket mere end lyset; thi deres gerninger var onde.

Thi enhver, som øver ondt, hader lyset og kommer ikke til lyset, for at hans gerninger ikke skal afsløres.

Men den, som gør sandheden, kommer til lyset, for at det må blive åbenbart." (Johs. 3:18-21)

Esajas forudsagde frafaldet og det mørke, som ville komme over jorden og folket. Han sagde:

„Vanhellig blev jorden under dem,

som bor der, thi lovene krænked, overtrådte budet, brød den evige pagt.

Derfor fortærer forbandelse jorden, og bøde må de, som bor der. Derfor svides jordens beboere bort, kun få af de dødelige levnes." (Es. 24:5-6)

„Thi se, mørke skjuler jorden og dunkelhed folkene, men over dig skal Herren oprinde, over dig skal hans herlighed ses." (Es. 60:2)

Denne frafaldsperiode er kendt som den mørke middelalder, fordi det evangeliske lys var borttaget fra jorden.

Nærmere vor tid har Herren i nutidsåbenbaring sagt: „Og når ikkejødernes tid er kommet, da skal et lys bryde frem blandt dem, der sidder i mørke, og det er mit evangeliums fylde." (LP 45:28)

Vi er blevet opmuntret til at forblive trofaste, og det er sket med et løfte om øget lys og kundskab, for Herren sagde:

„Det, der er af Gud, er lys; og den, der modtager lyset og forbliver i Gud, får mere lys, og det lys bliver klarere og klarere indtil den fuldkomne dag." (LP 50:24)

„Og dersom I kun har øje for min ære, skal jeres hele legeme blive opfyldt med lys, og der skal intet mørke være i jer, og det legeme, der er fyldt med lys, fatter alle ting." (LP 88:67)

Hvor vidunderligt og ønskværdigt er det ikke? Hvem ville ikke ønske at stræbe efter en sådan velsignelse? Tænk på denne beskrivelse af Guds Søn:

„Han, der opfor til det høje, ligesom han steg ned under alle ting. Deri omfattede han alt, så han i alt og gennem alt kunne være sandhedens lys, hvilken sandhed giver lys. Dette er Kristi lys. Han er endog solen og solens lys og den kraft, hvorved den blev skabt.

. . . og er månens lys . . . og er stjernernes lys . . .

Og ligeledes jorden og dens kraft, den jord, hvorpå I står.

Og det lys, som skinner, der giver jer lys, er gennem ham, som oplyser jeres øjne, og er det samme lys, der skærper jeres forstand.

Og dette lys kommer fra Guds nærhed og opfylder det umådelige rum, lyset, som findes i alting, som giver alting liv, der er den lov, hvorved alting styres, nemlig Guds kraft, Gud, som sidder på sin trone, der står i evighedens skød, i tilværelsens midtpunkt." (LP 88:6-13)

Der henvises også til frafaldet i den såkaldte mørke middelalder. Det gamle Testaments profeter forudsagde ofte det store frafald og henviste til et mørke, der skulle komme over jorden og dens indbyggere. Fra de citerede skriftsteder er det klart, at kun gennem Kristi Ånd kan vi oplyses og forstå sandheden, og at menneskenes fremgang blev forsinket, da evangeliet blev taget bort fra jorden. Efter evangeliets gengivelse, hvor Guds kraft igen var til rådighed for menneskene, således som den var blevet givet gennem Guds præstedømme, er det bemærkelsesværdigt at se de mange fremskridt på alle kundskabsområder. Al sandhed spredes gennem sandhedens ånd eller Kristi lys, sådan som dette skriftsted siger:

„For Herrens ord er sandhed, og hvad der er sandhed, er lys, og hvad der er lys, er ånd, ja, Jesu Kristi Ånd." (LP 84:45)

Mens vor Frelser led korsfæstelsens pine, var der mørke over landet. Lukas fortæller:

„Det var nu ved den sjette time, og der blev mørke over hele landet indtil den niende time, idet solen formørkedes. Og forhænget i templet flængedes midt igennem.

Og Jesus råbte med høj røst og sagde: 'Fader! i dine hænder betror

jeg min ånd;' og da han havde sagt det, udåndede han." (Luk. 23:44-46)

På selvsamme tid afventede beboerne i Amerika de begivenheder, som deres profeter havde forudsagt med hensyn til Herrens korsfæstelse. På det forudsagte tidspunkt viste tegnene og underværkerne sig, og der var uvejrlige og storme og lyn og torden som aldrig før; og der skete store skader og frygtelige ødelæggelser, som forandrede hele landets udseende, hvorefter der herskede tæt mørke i 3 dage:

„Og på grund af mørket kunne man ikke tænde lys, hverken kærter eller fakler, og de kunne heller ikke tænde ild med det fine og meget tørre træ, så der overhovedet ikke fandtes lys. Og man så hverken lys, ild eller glimt, man så hverken solen eller månen eller stjernerne, thi så tæt var den mørke tåge, som hvilede over landet." (3 Nephi 8:21-22)

Mørket blev splittet ved Frelserens opstandelse, da han viste sig for sine „andre får", som Johannes henviste til, da han sagde: „Og jeg har andre får, som ikke hører til denne fold; også dem bør jeg lede, og de skal høre min røst; og der skal blive 'én hjord, én hyrde.' (Johs. 10:16)

Vi finder yderligere stærke beviser på forskellen mellem lys og mørke i forbindelse med Joseph Smiths første åbenbaring som var forberedelse til evangeliets gengivelse. I oprigtig søgen for at få at vide, hvilken kirke han skulle slutte sig til, kom han til dette stykke i skriften hos Jakob, hvori det hedder:

„Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, da skal han bede om at få den fra Gud, der giver alle gavmildt og uden bebrejdelser, og så vil den blive ham givet." (Jakob 1:5)

Det besluttede han sig til at gøre og gik derefter ud i en lund for at udføre forsøget. Lad mig læse fra hans beretning og gøre opmærksom på henvisningerne til mørket og lyset:

Generalautoriteterne i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Det første Præsidentskab

Præsident N. Eldon Tanner
1. Rådsgiver

Præsident Spencer W. Kimball

Præsident Marion G. Romney
2. Rådsgiver

De tolv Råd

Ezra Taft Benson

Mark E. Peterson

Deibert L. Stapley

Leonard Richards

Howard W. Hunter

Gordon B. Hinckley

Thomas S. Monson

Boyd K. Packer

Marvin J. Ashton

Bruce R. McConkie

L. Tom Perry

David B. Haght

Kirkens patriark

Edred G. Smith

De halvferds' øverste Råd og De Halvfjerds' første kvorum

Det præsiderende Biskopråd

		
---	---	---

H. Burke Peterson
1. Rådsgiver
Victor L. Brown
Præsiderende biskop
J. Richard Clarke
2. Rådsgiver

„Efter at jeg var kommet til det sted, som jeg forud havde udset dertil . . . knælede jeg ned og begyndte at opsende mit hjertes ønsker til Gud. Næppe havde jeg gjort dette, førend jeg blev grebet af en magt, der ganske overvældede mig og havde en så forbavsende magt over mig, at den bandt min tunge, så jeg ikke kunne tale. Tæt mørke omgav mig, og det forekom mig en kort tid, som om jeg var dømt til pludselig undergang.

Men jeg anvendte alle mine kræfter på at anråbe Gud om at udfri mig af den fjendes magt, som havde overvældet mig, og i selve det øjeblik, da jeg var lige ved at synke i fortvivlelse og hengive mig til tilintetgørelse — ikke til en indbildt tilintetgørelse, men til en virkelig væsens magt fra den usynlige verden, som havde en så forfærdelig magt, som jeg aldrig før havde følt hos noget væsen — netop i dette forfærdelige øjeblik så jeg en lyssojle lige over mit hoved, stærkere end solens glans, og den dalede gradvis ned, indtil den hvilede på mig.

Ikke så snart havde den vist sig, førend jeg følte mig befriet fra den fjende, som holdt mig bunden. Da lyset hvilede på mig, så jeg to personer, hvis glans og herlighed trods enhver beskrivelse, stående over mig i luften. Den ene af dem talte til mig, kaldte mig ved navn og sagde, idet han pegede på den anden: „*Denne er min elskede Søn. Hør ham!*” (Joseph Smith 2:15-17, fremhævelse tilføjet)

Joseph fik at vide, at han ikke skulle slutte sig til nogen af de eksisterende kirker. Han fulgte denne instruktion og fortsatte med at „udføre (sit) daglige arbejde,” indtil han igen (omkring 4 år senere) følte sig inspireret til at søge vejledning, og, for igen at citere fra hans egen beretning, bede om „tilgivelse for alle mine synder og tåbeligheder, samt også om en tilkendegivelse, så jeg kunne vide,

hvorledes min stilling og mit forhold var til ham; thi jeg var fuldt og fast overbevist om, at jeg ville få en guddommelig tilkendegivelse, eftersom jeg tidligere havde fået én.”

Han fortæller: „Medens jeg således var i færd med at påkalde Gud, opdagede jeg, at *et lys* begyndte at vise sig i værelset; hvilket lys blev stærkere og stærkere, indtil værelset var mere *oplyst* end midt på dagen, da pludselig en person viste sig ved siden af min seng, stående i luften, thi hans fødder rørte ikke ved gulvet.

. . . hele hans person var herlig over al beskrivelse, og hans åsyn var virkelig som lynild. Værelset var overordentligt lyst, men ikke så klart som i umiddelbar nærhed af hans person. Lige straks, da jeg så ham, blev jeg bange, men min frygt forsvandt snart.” (Joseph Smith 2:27, 29-30, 32; fremhævelser tilføjet)

Denne person var engelen Moroni, og han afleverede et budskab om guldpladerne, hvorfra Mormons Bog skulle oversættes. Den begivenhed var signalet til evangeliets gengivelse (som også er forudsagt af profeter i Det gamle og Det nye Testamente) og det yderligere lys og den kundskab, som menneskene kan nyde godt af ved at antage Jesu Kristi lærdomme, og ved indflydelse fra Guds præstedømme, som er Guds kraft givet til mennesker, for at de kan handle i hans navn og på hans vegne. Ethvert menneske har ret til og kan få Kristi lys i sin tilværelse som en stadig indflydelse. Men enhver må *fortjene* det privilegium og den velsignelse. Enhver af os må leve på en sådan måde, at vi bliver værdige til Herrens velsignelser. Det betyder, at vi må kende og forstå og efterleve befalingerne. Ved evangeliets frelsende principper kan vi benytte lyset i vor tilværelse til at splitte verdens mørke og forhindre mørkets prins, ja, Satans planer, han, som har svoret at

ville ødelægge menneskeheden og den vidunderlige livets og frelsens plan, som Gud og hans Søn, Jesus Kristus har udarbejdet.

Vi har en Guds profet på jorden i dag. Spencer W. Kimball, gennem hvem Gud taler til menneskene, nøjagtigt som han gjorde i gamle dage, og når vi accepterer hans råd, vil vi modtage yderligere lys og kundskab.

Forældre har et særligt ansvar for at lære deres børn vigtigheden af at følge lyset og at undgå mørket. Det gælder både vore åndelige og vore fysiske omgivelser. Det er en kendsgerning, at hovedparten af det onde opererer under dække af mørke. Herren har advaret:

„Og atter: Om forældre i Zion eller i nogen af dens organiserede stave har børn, og de ikke underviser dem i læren om omvendelse, tro på Kristus, den levende Guds Søn, og om dåb og den Helligåndens gave gennem håndspåleggelse, når de er 8 år gamle, skal synden hvile på forældrenes hoved.

De skal også lære deres børn at bede og at vandre retskaffent for Herren.” (LP 68:25, 28)

Vore sønner og døtre bør vide, at de virkelig er Guds åndelige børn, og at han elsker dem og ønsker, at de skal have succes og blive lykkelige. Sådan som han svarede Joseph Smith og har svaret sine børn lige fra Adam og til vor tid, vil han give enhver af os, svar på vore bønner, Helligåndens trøstende indflydelse og lys og

kundskab, som vi behøver for ikke at snuble ned i mørket.

I en nylig skrevet musical „My Turn on Earth” af Carol Lynn Pearson og Lex De Azevedo forekommer der en sød lille sang med et stærkt motiv. Den hedder „Look for the Little Light” og den har dette budskab at forkynde:

Når det er svært at sige, hvad uret er og ret,

når det er svært at se, hvad man skal gøre.

Når vejen synes mørk, og man famler omkring, har jeg et råd, som nok er værd at høre.

Søg efter lyset, det klare lille lys i dig, der hver dag bliver mere klart og lyst.

Det vil vise dig vejen, du skal vandre, det vil aldrig blafre og gå ud, når du holder dig nær til Himlen, for lyset blev tændt af Gud.

Vi har evangeliets i dets fylde. Vi bliver bestandigt advaret om at vandre i evangeliets lys, og efterleve det og forkynde det til hele verden. For Herren har sagt:

„Således skal jeres lys skinne for menneskene, for at de må se jeres gode gerninger og prise jeres Fader, som er i Himlene.” (Matt. 5:16)

Må enhver af os leve sådan, at vi gennem vore retfærdige gerninger og med Kristi lys i vor tilværelse kan bidrage til at en lysere dag vil bryde frem i en mørk og bekymret verden. Herom beder jeg i Jesu Kristi navn. Amen.

„Helliget vorde dit navn”

ÆLDSTE HOWARD W. HUNTER
De tolv Råd

Vi trænger til den grundlæggende, åndelige motion — bøn, ærbødighed, tilbedelse, hengivenhed, respekt for det hellige — i vor tilværelse

Vor tid synes at antyde, at der ikke er nogen mening med eller noget ønskværdigt ved bøn som et udtryk for hengivenhed og ærbødighed over for det hellige. Men alligevel har skeptiske „moderne” mennesker brug for og et behov for bøn. Kritiske øjeblikke, store ansvar, dybe bekymringer, overvældende sorg — sådanne udfordringer, der ryster os ud af gamle, fastgroede vaner, bringer os ofte tilbage til vores medfødte impulser. Hvis vi giver dem lov til det, vil de gøre os ydmyge, medgørlige og lede os til ydmyg bøn.

Hvis bøn kun er et automatisk råb om hjælp på et kritisk tidspunkt, så er det udelukkende noget egoistisk, og vi kommer til at tænke på Gud som en ambulance eller et brandudrykningsstog, hvis opgave kun er at hjælpe i nødsituationer. Vi bør erindre den Højeste, dag og nat — altid — og ikke blot i sådanne situa-

tioner, hvor alle andre muligheder er slået fejl, og vi desperat behøver hjælp. Hvis der er noget i den menneskelige tilværelse, som har givet anledning til at skrive om mirakuløs succes og uvurderlig værdi for menneskesjælen, så er det bønlig, ærbødig og hengiven kommunikation med vor himmelske Fader.

„Herre, lyt til mit ord og agt på mit suk,” sang salmisten.

„Lån øre til mit nødråb, min konge og Gud, thi jeg beder dig!

Årle hører du, Herre, min røst, årle bringer jeg dig min sag og spejder.” (Salm. 5:1-4)

Måske behøver denne verden mere end noget andet, at „spejde” opad, sådan som salmisten gjorde — at se opad såvel i vor glæde som i vore vanskeligheder, i gode tider såvel som i vor nød. Vi må bestandigt se op og anerkende Gud som giver af alt godt og kilden til vor frelse.

Jesus så op hele tiden under sin mission. Han bad bestandigt og søgte trofast guddommelig vejledning fra sin Fader i Himmelen. Desuden anerkendte han, at det han skulle, var at gøre sin Faders vilje og udføre hans arbejde, og ikke sit eget. Han var desuden, i større grad end nogen anden i verdenshistorien, parat til at ydmyge sig, at bøje sig og til at ære og herliggøre den Allerhøjeste.

Mesteren gav ofte udtryk for ærbødighed og beundring i sine bønner, hvilket vi kan se i den smukt formulerede Bjergprædiken, hvor han gav

dette råd: „Derfor skal I bede således: 'Vor Fader, du som er i Himlene! Helliget worde dit navn'." (Matt. 6:9) „Måske virker ingen andre ord i Fadervor så ofte tågede og oversete som 'Helliget worde dit navn.' De ligger . . . som en skribent har sagt, i dalen mellem Guds store navn og det storslåede rige, som vi alle er på udkik efter og venter på. Vi glider let hen over dem, som om de bare stod i en parentes og skynder os videre for at bede om brød og udfrielse fra vores værste fjende." (Charles Edward Jefferson, *Character of Jesus*, Salt Lake City 1968, siderne 313-14) Jesus var omhyggelig med at anbringe anmodningen: „Helliget worde dit navn" allerførst i bønnen. Med mindre denne ærbødige, bønlig, ærefulde indstilling ligger forrest i vore hjerter, er vi ikke helt beredte til at bede. Hvis vore første tanker drejer sig om os selv og ikke om Gud, beder vi ikke sådan, som Jesus gjorde og lærte os. Det var hans højeste håb, at vor Faders navn og opholdssted ville blive holdt smukt og helligt.

I den stadige hensigt at herliggøre Gud, opfordrede han alle mennesker til at tale, handle og leve, således at andre, der så deres gode gerninger, kunne herliggøre deres Fader i Himlen.

Frelserens ærbødighed for vor Fader og hans forståelse for sin Faders kærlighed, gav hele verden håb og gjorde den hellig. Selv templet, hvor Jesus forkyndte og tilbad i Jerusalem, var bygget på en sådan måde, at det opbyggede respekt og hengivenhed for Faderen. Selve dets arkitektur forkyndte en stille men stadig lektie om ærbødighed. Enhver hebræer havde tilladelse til at gå ind i templets ydergård, men kun en bestemt klasse mennesker kunne gå ind i indergården eller det hellige sted. Inde i det allerhelligste, det helligste hellige, var det kun tilladt én eneste mand at komme, og det var endda be-

grænset til én eneste speciel dag om året. På denne måde blev en stor sandhed forkyndt: at man kun må nærme sig Gud omhyggeligt, med respekt og efter omhyggelig forberedelse.

En af de største dyder, der forsvinder, når moralen sænkes, er ærbødighed, og der burde i vor tid næres stor bekymring for dette tab. Kærlighed til penge forhærdede mange af Jesu landmænds hjerter. De var mere interesserede i at tjene penge end i Gud. Når ingen interesserede sig for Gud, hvorfor skulle de så interessere sig for hans tempel? De forvandlede templets gårde til markedspladser, hvorfor de trofastes bønner og salmer druknede i deres råb om veksling af penge og de uskyldige fårs brægen. Aldrig har Jesus givet større udtryk for sine følelser end ved rensningen af templet. Han blev for alvor vred, og før de handlende blev klar over, hvad der skete, rullede pengene hen over templets gulve, og deres flokke og dyr løb omkring på gaderne. Grunden til oprøret ligger alene i disse 3 ord: „Min Faders hus." Det var ikke noget almindeligt hus; det var Guds hus. Det blev bygget til tilbedelse af Gud. Det var et hjem for de ærbødige. Det var beregnet på at skulle være et sted til trøst for menneskene under sorg og vanskeligheder, selve porten til himlen. „Tag dette bort herfra," sagde han. „Gør ikke min Faders hus til en kræmmerbod!" (Johs. 2:16) Hans hengivenhed for den Allerhøjeste nærede en ild i hans sjæl og gav hans ord den kraft, der gik gennem overtræderne som en dolk.

Hvor omsorgsfuld Jesus selv var overfor sin Faders navn er tilkendegivet i det, han sagde med hensyn til eder. Den tids religiøse ledere havde en særlig form for bønner og ærbødighed, som ofte var begrænset og hul. De havde så stor respekt for bogstaverne i Guds navn, at de aldrig

udtalte dem, men de brugte i deres eder navnene på ting, som var Guds skaberværk. Frølerens beundring for sin Fader var så ærbødig, at den udstrakte sig til alt det, som var skabt af og tilhørte Faderen. Den tids religiøse havde for vane at sværge ved Himlen, men for Jesus var det gudsbespotteligt, fordi Himlen var stedet hvor hans Fader opholdt sig. De svor somme tider ved jorden, men for ham var også det uærbødigt, fordi jorden var Faderens fodskammel. Han havde virkelig et følsomt, ærbødigt hjerte. Han følte så tydeligt det majestætiske og værdige ved den evige Fader, at alt, hvad der var skabt, afspejlede hans herlighed. Intet måtte behandles uærbødigt eller trækkes ned i det vulgære eller forandres til noget latterligt.

Der er store områder inden for samfundet i vor tid, hvorfra bønnens ånd og tilbedelse er forsvundet. Mænd og kvinder er på mange områder dygtige, interessante eller strålende, men de mangler det ene livsvigtige element, der hører med til en fuldkommen tilværelse. De ser ikke opad. De aflægger ikke løfter i retskaffenhed, sådan som det kræves i henhold til Lære og Pagter: „hver dag og altid.” (LP 59:11) Deres samtaler stråler, men de er ikke hellige. Deres tale er vittig, men den er ikke viis. Hvad enten det er på kontoret, i omklædningsrummet eller i laboratoriet er de kommet alt for langt bort fra anstændighed og viser derved deres egen begrænsede magt, hvorfor de finder det nødvendigt at tale gudsbespotteligt om de ubegrænsede kræfter, der kommer ovenfra.

Ulykkeligvis snakker vi for højt, ankommer til eller forlader alt for respektløst møder, hvor der burde herske en bønnens ånd og foregå sjælsrensende tilbedelse. Ærbødigheden er Himlens atmosfære. Bøn er ord fra sjælen til Gud Faderen. Vi gør vel i at blive i højere grad som vores

Fader ved at se op til ham, ved altid at minde ham, og ved i høj grad at interessere os for hans verden og hans værk.

Dr. Alexis Carrel, modtager af nobelprisen i fysik og medicin, sagde engang: „I dag er bønner som aldrig før en bydende nødvendighed for mennesker og nationer. Manglende vægt på den religiøse fornemmelse har bragt verden til en ødelæggelsens tidsalder. Vores dybeste kilde til kraft og fuldkommenhed er blevet efterladt uanstændigt udforsket.” (*Readers Digest*, Marts 1941, side 36) Hvis mennesker ikke længere kan føle ærefrygt ved tanken om en hellig Gud, men som Mormon sagde om menneskene på hans tid, er „principløse og uden følelse” (Moroni 9:20), så går vi en grusom tid i møde. For en række år siden udtalte præsident David O. McKay: „Vi lever i en vanskelig tid. Mange mennesker i kirken, såvel som millioner i verden, er opfyldt af ængstelse; hjernerne er tyngede af bange forventninger. For tredje gang i løbet af et halvt århundrede ser vi krigsskyer som en trussel mod verdensfreden. Tåbelige menneske! Vil du aldrig lære af fortidens erfaringer! . . . Det er kirkens medlemmers pligt at holde de virkelige åndelige standarder i hævd. Så vil vi bedre være rustede til hver eventualitet.” (*Conference Report*, april 1948, siderne 64-65)

Bøn, ærbødighed, tilbedelse, hengivenhed, respekt for det hellige — det er den grundlæggende motion for vores åndelige jeg aktivt må udøve i dagliglivet, medmindre vi helt skal gå til grunde. En af vore SDH militærpræster skrev engang til en kirkeleder om behovet for ærbødig tro eller behovet for at se opad. „På slagmarken,” sagde han, „lærte jeg, at en militærpræst, hvis han vil det, kan blive tænderøret i nervecentret hos en gruppe mænd, som pludselig bliver klare over, at de har brug for

et eller andet ovenfra eller fra det ukendte. Et ord her, et ord der, et nik der, en bøn med en mand, en historie fortalt til en anden, et smil og et trøstende skulderklap; altsammen gør underværker m.h.t. at lære mennesker fornuft og stabilitet, hvor ufornuft og ustabilitet hører til dagens orden." (Harold B. Lee: *Bøn*, en tale til Seminar og Institut fakultetet, BYU, Provo, juli 6, 1956, side 19)

Herren gav Moses et lovkompleks der ofte kaldes for Den hellige Adfærdskodex. Der findes i det kodex en instruktion, der passer til lejligheden

i dag. Herren sagde: „Tal til hele israeliternes menighed og sig til dem: I skal være hellige, thi jeg Herren eders Gud er hellig!" (3. Mosebog 19:2)

Vi må se opad, være bønlige og ligesom Kristus forstå den virkelige betydning af ordet: „helliget vorde dit navn."

Må Herren velsigne os til at være ærbødige, bønlige, fulde af tilbedelse og hengivenhed, indtil vi kan komme tilbage til hans nærvær, som er vor Fader, beder jeg i hans Søns, Herren Jesu Kristi navn.

Amen.

Tjenesteydelser betaler sig

ÆLDSTE A. THEODORE TUTTLE

De halvfjerds' første kvorums Præsidentskab

I kirkens missionsmarker er der brug for modne ægtepar, hvis børn er fra hånden.

Sidste gang jeg talte fra denne talerstol, forklarede jeg om et særligt behov for at hjælpe de lokale missionærer i nogle af missionerne i Sydamerika. I de fleste af disse lande er den gennemsnitlige indkomst kun en tiendedel af, hvad den

er her. Jeg forklarede, at disse unge mennesker allerede havde ofret meget, og at de havde brug for yderligere økonomisk hjælp fra de af os, som let kunne dele med andre. Jeg appellerede egentlig ikke for at få penge. Jeg gjorde blot rede for et behov.

Dette er min første lejlighed til at udtrykke tak til så mange for den hjælp, de har ydet disse missionærer — selv uden at blive bedt derom! Jeg kan ikke forestille mig, hvad der ville være sket, hvis vi virkelig havde bedt om hjælp! En dame skrev: „De var så omhyggelig med ikke at bede om penge, at De også undlod at fortælle os, hvortil vi skulle sende pengene." Jeg burde omvende mig. Jeg er virkelig lidt betænkelig ved det — men I ved allesammen, hvor kirkens hovedkvarter er!

Nogle breve blev sendt til mig personligt. De går lige så meget til hjer-

tet, som historier om behov gør det. En dame sendte en meget gavmild check som den første månedlige og havde fået sin niece til at skrive: „Nogen betvivler min evne til at hjælpe ret meget med min lille indkomst. Men jeg vil så gerne gøre min del; og gør jeg det, vil Herren tage vare på mig.” Hun var 99 år gammel, ude af stand til at gå, og helt blind.

En femogtyve-øre og nogle ti-ører var limet på et kort over en 5-årigs underskrift. Hans mor skrev dette budskab: „Jeg elsker min himmelske Fader. Jeg giver en del af mine lomme penge til en missionær.”

En ung mand på 15 år sagde: „Jeg troede ikke, at 2 dollars kunne hjælpe ret meget. Men min far sagde, at hvis enhver i kirken sendte 2 dollars, så ville det blive til mere end 6 millioner — og det er da ikke gå galt!”

En anden skrev: „Som far til 8 sønner ved jeg, hvor skuffende det vil være, hvis nogen af mine sønner var ude af stand til at udføre en mission på grund af manglende midler. Vedlagt er mit bidrag.”

Et mor skrev: „Efter oktoberkonferencen besluttede vi os i et familieråd til at tjene penge, ikke for at bruge dem til jul, men for at sende dem til missionærerne. Drengene, der er 5 og 6 år gamle, samlede flasker, stablede brænde, rev visne blade sammen, støvsugede bilen og fejede i garagen. Den 2-årige Becky stablede brænde og dækkede bord. Mor gav klaverundervisning. Far slog sin 8-årige sparegris i stykker. En af drengene mistede en tand, og Far betalte ham en krone for den. Han vrikkede omgående to andre løs og tog dem ud for yderligere tre kroner! Vi sender alt, hvad vi tjente ind (488 kroner). Det har virkelig været morsomt.”

Det korteste brev lød: „I henhold til Deres instruktion under sidste generalkonference. Med venlig hilsen . . .”

Lige med undtagelse af nogen bekymring for mulige tandløse rollinger, lykønsker jeg jer allesammen. Mange tak, brødre og søstre.

Lykkeligvis eksisterer behovet stadig. Ja, i virkeligheden bliver det hver dag større. Sidste år kunne vi notere en stigning i antallet af lokale missionærer på 37%.

Vi har endnu et og et noget anderledes behov i de hurtigtudviklende områder såvel som i de fleste missioner. Sidste år sluttede mere end 140.000 nyomvendte sig til kirken. Med så mange omvendte vokser de små grene hurtigt. Nye ledere bliver kaldt til stillinger, hvor de tidligt kommer til at tjene. De er kvalificerede men har ikke megen erfaring med hensyn til kirkens procedurer og administration. Sådanne nye ledere har såvel som de ældre brug for at blive belært om, hvordan man på rette måde organiserer kirken og får den til at fungere rigtigt. Hvem er til rådighed for undervisning af disse principper? Regionalrepræsentanterne? Ja. Deres besøg er imidlertid begrænsede i antal, og de dækker meget store områder. Missionspræsidenter? Ja, men de er i høj grad overbebyrdede på grund af store afstande og ofte vanskeligt fremkommelige områder. Og i virkeligheden har de meget lidt tid til at gøre det. Modne ægtepar med erfaring i at lede i kirken? Ja. Men hvor finder vi dem? Ja, selvfølgelig. Kirken er fuld af dem!

Har I lyst til at tjene? En sådan kaldelse vil forhale jeres pensionering og tage jer bort fra jeres særlige interesser, og jeres hus og have. Den vil stille jer ansigt til ansigt med virkelige udfordringer, der kræver åndelighed, oprigtige bønner og udøvelse af megen tro. Hvis I kunne tænke jer at tjene, så tal med jeres præstedømmeledere for at finde ud af, om I er værdige og i stand til at

klare opgaven. Det er dem, der afgør jeres værdighed til at modtage en missionskaldelse fra profeten. Vore præstedømmeledere vil være meget omhyggelige med, hvem de anbefaler. De vil omhyggeligt gennemgå alle de givne oplysninger og især interessere sig for jeres lægeattest for at konstatere, om der er fysiske eller psykiske problemer, der vil stille sig i vejen for en fuldtidsmission.

Jeres børn må være voksne og gift. Et godt helbred er en betingelse. Til trods for jeres ønske om at tage på mission og jeres midler til at gøre det, vil det måske ikke være muligt på grund af dårligt helbred. Jeg må tale meget ligefremt om dette og advare jer: Missionering er ikke en sentimental ferie. Selv om arbejdet til en vis grad vil blive tilpasset jeres muligheder, så vil det ikke desto mindre være *arbejde*. I vil komme til at undvære at være til stede ved fødsler, dødsfald, bryllupper og andre familiebegivenheder. I vil komme til at leve mindre komfortabelt, end I er vant til. Det vil blive den mest udfordrende, skuffende, desillusionerende og vanskelige tid i hele jeres liv.

Ikke desto mindre har jeg hørt vidnesbyrd fra ægtepar, som tjener i øjeblikket, og til trods for alle de mere eller mindre frustrerende forhold, så kan jeg love jer én ting: En overmåde stor glæde — den glæde, der kommer af flittigt arbejde og uselvisk tjeneste. Ammon kendte denne form for glæde. I Mormons Bog læser vi: „Og dette er beretningen om Ammon og hans brødre, deres vandringer i Nephis land, deres lidelser i landet, deres sorger og deres besværligheder og deres ubeskrivelige glæde.” (Alma 28:8)

Også I vil komme til at opleve en glæde og fryd, som ikke kommer på nogen anden måde.

De fleste af de mennesker, som har brug for jeres hjælp, taler et andet

sprog. I vil imidlertid blive i stand til at lære et nyt sprog ved hjælp af et system, der er tilpasset jeres situation.

Jeres missionsgerning vil ikke helt blive den samme som de unge missionærers. Det, der vil blive lagt vægt på, er, at de erfaringer par skal belære om lederskabsprincipper (de, I allerede kender) til de uerfarne ledere. Normalt skal I ikke præsidere i en gren eller et distrikt. I skal hjælpe dem, som gør det, med at forbedre deres evner og få kirken til at fungere på rette måde. I skal også undervise i principper om personlig beredskab og familieberedskab. I kan også få lov til at fortælle om evangeliet til undersøgere. Tjenestens længde er som regel atten måneder. Men I kan også udføre en seks eller tolv måneders mission.

De steder, hvor der er brug for jer, er så forskelligartede, at de fleste par vil kunne anbringes med fordel. Det vil kræve fra 400 til 500 dollars pr. måned. I mange tilfælde giver denne bekostning børnene en mulighed for nu at hjælpe deres forældre til at udføre *deres* mission.

Måske vil nogle ægtepar, som lytter til mig i dag, kikke på hinanden og sige: „Min kære, skal vi ikke se, om vi kan få lov til at rejse på en sådan mission?” Måske er nogle af jer, som kunne ønske at tjene, ikke medlemmer af kirken. Vi vil også byde jer velkommen. Der er imidlertid et par begyndelsesskridt, som I må tage, før I kan blive anbefalet. Hvis I ser et par af vores unge missionærer i nabolaget, eller hvis I kender nogle medlemmer af kirken, så spørg dem om det budskab, de har. Det vil åbne døren for vidunderlige muligheder for at tjene Mesteren, såvel som det åbner døren for evigt liv for jer selv.

Vor Frelser forkyndte, at tjenesteydelse betaler sig: „Thi se, marken er allerede hvid til høsten, og se, *den*, der bruger søglen med hele sin

styrke, samler et forråd, så *han* ikke omkommer, men sikrer *sin* sjæl frelse." (LP 4:4, fremhævelser tilføjjet)
„Og om det skulle ske, at I måtte arbejde hele jeres liv med at råbe omvendelse til dette folk og kun førte een sjæl til mig, hvor stor skal da ikke *jeres* glæde være med *ham* i min Faders rige!
Og dersom jeres glæde kan være så stor over en eneste sjæl, som I har

ført til mig i min Faders rige, hvor meget større glæde ville I da ikke have, om I kan føre mange sjæle til mig!" (LP 18:15-16, fremhævelser tilføjjet)
Jeg ved, at vi virker i Herrens tjeneste. Jeg ved, at Jesus er Kristus, at han lever og leder sit værk gennem sin levende profet, præsident Spencer W. Kimball. Om det vidner jeg i Jesu Kristi navn. Amen.

Unge Piger — sande vogtersker

ÆLDSTE DAVID B. HAIGHT
De tolv Råd

Udstrål en ånd, der vil have grundig indflydelse på unges mænds tilværelse

Af alle livets mindeværdige oplevelser er der få, der kan sammenlignes med den bevægende oplevelse det er at høre en missionær udtrykke sin glæde over og kærlighed til Herren, når han fortæller om at føre mennesker til dåb.

Præsident Kimball har bedt enhver ung mand om at forberede sig til at rejse på mission. Der er stadig uendelig mange i verden, der lever i åndeligt mørke og venter på Guds sande ord. Selv om vi som kirke med

stolthed peger på det store antal missionærer, der tjener i verden, er der brug for mange flere missionærer.

En af kirkens familier i en by eller købstad et sted i verden bringer en anden familie ind i kirken. Snart er missionærerne involveret. En lille gren er resultatet, derpå nogle ward og en stav. Denne proces foregår igen og igen på mirakuløs måde, og missionærer bringer de gode nyheder og nyt håb til mennesker alle vegne. Kirkens missionærflok er i stadig vækst. De 25.000 unge mænd, der nu tjener, vil blive til 35.000 og derefter til 50.000. Ingen hånd kan standse værket.

Men det er trist og skuffende i mange ward at se navnene på unge mænd der ikke er i stand til at drage fordel af den guddommelige vejledning: „Udsend min kirkes ældster til folkene . . . til øerne i havet . . . til fremmede lande, kald på alle folk . . .” (LP 133:8) Nogle af vore allerbedste unge mænd er blevet indfanget af samfundets ligegyldige levemåde. Mine bemærkninger her til morgen er

rettet til de unge piger i kirken, og især til dem, som går ud med unge mænd. Jeg ønsker at være korrekt og passende i alt, hvad jeg siger, men det er nødvendigt, på grund af det alvorlige i sagen, at jeg taler direkte og ligefremt til jer.

Nogle unge mænd kan ikke rejse på mission, fordi de ikke er værdige. Jeg udfordrer jer unge piger i kirken, som kommer sammen med og går ud med unge medlemmer af præstedømmet, til at blive sande vogtersker af deres moral. I kan være det. I skal være det. Og mange af jer er det. Men pas på ikke at undervurdere jeres rolle. Jeg ved godt, at hele ansvaret ikke er jeres. Men når I er ude med en ung mand, kan I anslå den rette tone, der vil opmuntre jeres kammerat til at ære Guds bud. Ja, I har mulighed for at fremhæve kirkens kvindeidealer i al deres ære og herlighed. Jeg ved, at Herren forventer, at det skal være sådan.

I unge piger har en dyb indflydelse på om en ung mand opfører sig som en mand bør. Unge mænd går med tøj, som de mener, I kan lide. Deres hår vil blive klippet, sådan som I kan lide det. I kan bestemme, hvor hurtigt de kører bilen, hvis I ønsker det. De vil klæde sig lige så fjollet, som I ønsker. I behøver ikke at klæde jer efter verdens mest outrerede mode-luner. Er I klar over, at moden skabes, for at nogen kan få noget at sælge? Retskaffenheden og anstændigheden eller indflydelsen på de unge i samfundet tages ikke i betragtning, så længe tøjet bare kan sælges. Men den dag vil komme, da verden vil følge kirkens veje. Denne indflydelse vil være, som en udstråling fra stjernerne der øver sin virkning på menneskenes handlinger. Jeres indflydelse på de unge mænd er vigtig. Vil I ikke nok opmuntre dem til at følge kirkens standarder og klæde sig og opføre sig derefter?

Interviews med nogle vordende mis-

sionærer viser desværre, at noget af det, der foregår blandt unge piger, er meget skuffende. Noget er endda ubehageligt og langt, meget langt fra det, der forventes af jer. Frelseren kender så udmærket vore svagheder. Han advarede: „Våg og bed, for at I ikke skal falde i fristelse! ånden er villig, men kødet er skrøbeligt.” (Matt. 26:41)

Unge piger, anslå den rette tone i samværet med unge mænd, der forbereder sig til at blive værdige nok, så deres biskop bliver inspireret til at kalde dem på mission. Den unge mand, du er sammen med i en bil eller derhjemme, behøves i Herrens værk. Hundreder, ja der er brug for tusinder som ham der er forberedte på Herrens måde.

Den unge mand, som du går ud med, er ved at træne sig op til at udføre en mission, og han har præstedømmet. Biskopper har fundet disse unge mænd værdige. Hænder er blevet lagt på deres hoved. De har fået overdraget Guds præstedømme. Tænk over det. Herren har givet dem myndighed til at prædike, undervise, udlægge, fremvise, døbe — en guddommelig bemyndigelse til at handle på Herrens vegne og i hans navn. Den unge mand, som du er sammen med, er måske præst. Han ønsker at være værdig til at få det højere præstedømme og, hvis han er værdig, en dag få myndighed og nøgler til at give åndelige velsignelser. Han er ikke „bare en eller anden ung mand.” Han er en meget speciel ung mand, han er under oplæring. Han vil rejse på mission. Du, den unge pige som han beundrer, kan hjælpe ham med at undgå alvorlige faldgruber.

Unge mænd — der er ved at modnes, at lære og danne sig vaner — har idealer og bestemte personer, som de beundrer. Måske er du et sådant menneske. I løbet af måneder vil disse unge mænd blive missionærer og velsignet, så de kan undervise

undersøgere ved Åndens hjælp. Herren sagde: „Og Ånden skal gives jer ved troens bøn, og dersom I ikke modtager, skal I ikke undervise.” (LP 42:14)

Vore missionærer underviser og bærer vidnesbyrd ved Ånden. Men de må være i harmoni med Herren. At håbe på at få Ånden er ikke nok. At bede er heller ikke nok. Missionærer må gøre det, som Herren kræver: efterleve budene, være rene, være retskafne i handlinger og tanker. „Herren har sagt, at han ikke bor i vanhellige templer.” (Alma 34:36)

„Hvo kan gå op på Herrens bjerg, og hvo kan stå på hans hellige sted? Den med skyldfrie hænder og hjertet rent.” (Salm. 24:3-4)

Salmisten belærer os om nødvendigheden af rene handlinger, der er i overensstemmelse med den guddommelige lov — et rent hjerte, rene tanker, et ønske om at leve i harmoni med Herren og at elske ham.

Mens jeg virkede som missionspræsident, spurgte jeg en missionær, som havde vanskeligt ved at udvikle ånden i sin kaldelse, om han ville med på en køretur. Vi kørte højt op i bjergene. Ingen var i nærheden. Efter flere timers forløb fortalte han endelig om det problem, han havde holdt skjult, og om sin skyldfølelse. Han var skamfuld over det, han havde gjort. Jeg lyttede. Vi talte ud om det. Og derefter kunne vi bogstavelig talt se hvordan en missionær fik ånden i sin kaldelse.

De fleste bekymringer, missionærer har, er bekymringer over om de er værdige, på grund af deres pigeforbindelser og selskabelige aktiviteter. Herrens instruktion om at „Gå ud i al verden og forkynd evangeliet for al skabningen!” (Mark. 16:15) involverer os alle — alle, som har påtaget sig Herrens navn. Alle medlemmer af hans kirke — den gamle, den unge — enhver er involveret. Når unge mænd

når en passende alder kaldes de af profeten til at forlade deres hjem og rejse ud i verden. Andre er med til at udbrede evangeliet derhjemme. Nogle giver økonomisk støtte. Men ethvert medlem har pligt til at være med i Herrens plan om at udbrede evangeliet og dele det med andre. I unge piger spiller en vigtig rolle i vore unge mænds oplæring og forberedelse. Hvis I lever værdigt og udvikler en stærk, positiv fornemmelse af jeres guddommelige rolle som fællesarvinger til alle tings fylde, vil I altid være til velsignelse for de unge mænd, som kommer under jeres indflydelse.

I en artikel i New Era for oktober 1977 med titlen: „Treat Everone As If He Were a Mormon” (Behandl alle mennesker, som om de er mormoner,” siderne 42-43) taler en gruppe unge mennesker om deres fornemmelse af pligt, spænding derved og deres idéer med hensyn til at dele evangeliet med andre. Et af de spørgsmål, der var rettet til de unge piger, lød: „Piger, hvad er jeres pligt?”

Wanda svarede: „Det forlanges at hvert medlem er en missionær. Jeg har mange venner, som har spørgsmål om kirken, og jeg kan sikkert besvare mange af dem. Vi bør allesammen prøve at gøre det bedste, vi kan.”

Beverly svarede: „Jeg mener, at vi også kan hjælpe med ved at opmuntre dem . . . i alle de små ting . . . Det er gennem vores eget eksempel, vi kan hjælpe dem allermost.”

I unge piger må sætte det rette eksempel. Hjælp vore unge mænd at forblive moralsk rene, så de kan være værdige og åndeligt beredte til at tjene Herren. I unge piger har også pligt til at tjene Herren, at ære jeres kvindelighed i henhold til kirkens synspunkter og ikke verdens. En af jeres vigtigste opgaver er at være og at forblive rene og uskyldige. Når I er

rene og uskyldige, vil også de unge mænd, som I går ud med, forblive rene og uskyldige. Hvis en ung mand kommer med upassende forslag, har I en hellig pligt til at sige: „Nej. Det vil jeg ikke. Lad være med at bede mig om eller prøve på at overtale mig til at gøre noget, som er anstødeligt for Herren.”

Du, en Zions datter, kan være et strålende lys, når du sætter det rette eksempel. Afstå fra i en for tidlig alder at gå ud med drenge eller at få et fast forhold til en dreng. Undgå for alt i verden intim berøring og kæleri. I stedet for at tilbringer jeres tid sammen på kærlighedsstier og i mørke, ensomme steder bør I meget hellere deltage i undervisning og udviklende aktiviteter. I har begge talenter, der kan udvikles, og som I kan være fælles om. Læs gode bøger. Lyt til god musik. Studer og diskuter de velsignelser, der kommer af at holde visdomsordet.

Læs i skrifterne — i dem findes virkelig de bedste historier, der nogen sinde er nedskrevet.

Unge par, der er ude sammen, ved i forvejen, hvad „for megen tid alene sammen,” eller „for sent om aftenen,” kan føre til. Undgå sådanne farer. Der findes en lurende fare i den følelsesmæssige styrke, som kan overvinde intellektet. Moralisk styrke er en storartet dyd, der kan udvikles gennem ønske og selvdisciplin.

For næsten 200 år siden skrev den britiske politiker Edmund Burke: „Sig mig hvad det er, der først og fremmest beskæftiger jeres unge mænds tanker, så vil jeg kunne sige jer, hvad der vil blive de fremherskende karaktertræk i den næste generation.” (fra Emerson Roy West: *Vital Quotations*, SLC 1948, side 427) På en eller anden måde, mine kære unge venner, vil vi bremse det tidevand af usandhed og umoral, der oversvømmer jorden. Det vil blive

gjort af jer, kirkens ungdom, ved jeres tro og styrke. Bliv ikke mismodige på grund af den tilsyneladende overvældende overmagt, I må kæmpe mod i jeres ønske om at efterleve og hjælpe andre til at efterleve Guds bud. Til tider kan det synes at være som en David, der vandt.

Når vi tænker på livets virkelige mål, hvad burde så vores inderste ønske være? Herren sagde i en nok så personlig åbenbaring, der blev givet gennem profeten Joseph Smith i 1829 til John Whitmer: „Det, der vil være til størst gavn for dig, vil være at forkynde omvendelse for dette folk, så du kan bringe sjæle til mig.” (LP 15:6)

Præsident Kimball har ikke alene bedt om flere missionærer, men også at de kommer bedre forberedte og med et ønske om at rejse og tjene. Herren sagde: „Dersom I ønsker at tjene Gud, da er I kaldet til arbejdet.” Det forventes at missionærer arbejder „af hele deres hjerte, sjæl, sind og styrke.” (LP 4:3, 2) Ville det ikke være en storartet kilde til tilfredsstillelse for jer unge piger at vide, at I har hjulpet en ung mand til at få forståelsen af det storslåede i hans kaldelse og har opmuntret ham til at blive en fremragende missionær i vor tid? Mange af vore unge mænd forstår det. Vi har brug for, at hver eneste af dem bliver den slags missionærer. Herren har sagt: „Marken er allerede hvid til høsten . . . den, der bruger seglen med hele sin styrke . . . sikrer sin sjæl frelse.” Præsident Vaughn Featherstone fra Texas San Antonio missionen sagde engang: „Lad og ikke bruge en segl, lad os bruge en mejetærsker.”

Præsident Kimball har sagt: „Hvis der ikke var nyomvendte 'ville kirken skrumpe ind og dø'” (It Becometh Every Man” *Ensign*, oktober 1977, side 3.) I unge piger har en vigtig rolle med hensyn til at omvende verden til Jesu Kristi evangellum. I kan

opmuntre, øve indflydelse og endog beskytte en ung mand på et kritisk tidspunkt i hans liv. Herren holder sit løfte: „Intet øje har set og intet øre hørt, . . . hvad Gud har beredt for dem, der elsker ham.” (1. Kor. 2:9)

I viser jeres kærlighed til Herren, når I hjælper en ung mand med at forblive værdig og beredt til at tjene Herren.

I Maxwell Andersons skuespil lader han den unge Jeanne 'Arc sige: „Hver kvinde giver sit liv for det, hun tror på. Somme tider tror folk på lidet eller intet, men ikke desto mindre opgiver de deres tilværelse for det lidet eller ingenting. 'Et liv er alt, hvad vi har, og vi lever det, således som vi mener, det bør leves, og så er det forbi. Men at opgive det du er, og at leve uden overbevisning — det er mere forfærdeligt end at dø — mere frygteligt end at dø ung.” (Maxwell Anderson, „Joan of Lorraine” i serien Dramatists' Play Service, 1945, 2. akt, 4. scene)

I unge piger må udstråle en ånd og en indflydelse, der vil have kraft til at forårsage „stor forandring” (Alma 5:14), når der er brug for det i vore unge mænds følsomme sind. Må der gennem jeres indflydelse fremkomme generationer af unge mænd i kirken, som er blevet åndeligt født af Gud, der afspejler sin Ånd i deres

åsyn. I ejer en guddommelig nøgle, givet af Skaberens, til at åbne eller låse, ødelægge eller velsigne, en nøgle der kan lukke op for det ædle, så unge mænd bliver som de bør være.

Guds værk kan ikke fejle. Hans værk og hans formål vil lykkes. Til slut må og vil retskaffenhed sejre. Jeg udfordrer jer, kirkens unge piger, til at opfylde jeres pligt til at hjælpe, så præsident Kimball og Herren kan se mange unge mænd, som er værdige til at vidne om Kristus og gengivelsen af hans evangelium. Om denne sandhed vidner jeg i Jesu Kristi navn. Amen.

Jeanne d'Arc, fransk heltinde (omkring 1412-1431). Ifølge overleveringen fik hun åbenbaringer, der gjorde at hun følte sig kaldet til at formå kongen til at samle en hær og gå mod de indtrængende englændere. Sin pure ungdom til trods viste hun sig som en strålende organisator og krigskyndig. Imidlertid blev hun fanget af englænderne og måtte, fordi hun ikke ville tilbagekalde sin tro, lide døden på bålet i byen Rouen. Hendes sejrsmå, den 8. maj, fejres nu som national festdag overalt i Frankrig. (O.a.)

Gileads balsam

ÆLDSTE BOYD K. PACKER

De tolv's Råd

Råd til enhver af os, når vi står over for skuffelse, sorg, bitterhed, bekymring eller frustration

Mit budskab er en appel til dem, som er bekymrede eller nervøse eller ængstelige, en opfordring til dem, som ikke har fred med sig selv. Hvis jeres tilværelse berøres af skuffelse, sorg eller bitterhed; hvis I bestandigt kæmper med bekymringer, frustration, med skamfølelse eller ængstelse, så taler jeg til jer.

Bibelen fortæller, at der i gamle dage fra landet Gilead på den anden side af floden Jordan kom en substans, der blev brugt til at hele og lindre. Den kom måske fra et træ eller en busk og udgjorde en væsentlig del af handelsobjekterne i den gamle verden. Den kendtes som Gileads balsam. Det navn er blevet et symbol på kraften til at hele og lindre. Der findes en sang, der lyder sådan:

*Der findes en balsam i Gilead,
som heler den syges sår.*

*Der findes en balsam i Gilead,
som lindrer den syge sjæl.*

Fornylig spurgte jeg en famililæge om hvor meget af hans tid der udelukkende blev brugt til at oprette fysiske skader. Han har en stor praksis, og efter omhyggelig overvejelse svarede han: „Højest 20 %. Resten af tiden synes jeg at arbejde med problemer, der ganske vist i høj grad øver indflydelse på mine patienters fysiske velbefindende, men som ikke har deres rod i legemet.”

„Sådanne fysiske vanskeligheder,” fortsatte lægen, „er simpelthen symptomer på et eller andet psykisk eller følelsesbetonet problem.”

I de senere generationer har den ene efter den anden af de alvorligere sygdomme måtte bukke under for kontrol eller helbredelse. Der er endnu nogle meget vigtige at få bugt med, men vi synes nu at kunne hamle op med de fleste af dem.

Der findes en anden del af os, som ikke er så følbare, men som er lige så virkelig som vort fysiske legeme. Denne ikke følbare del af os beskrives som tanke, følelse, intellekt, temperament og meget andet. Kun sjældent omtales den som det åndelige.

Men der findes en *ånd* i mennesket; at ignorere den er at flygte fra virkeligheden. Der findes også åndelig forvirring og åndelige sygdomme, der kan forårsage intens lidelse.

Menneskets legeme og ånd hører sammen. Ofte ja, meget ofte, når der er vanskeligheder, er det umådeligt svært at sige, hvad der er hvad.

Der findes grundregler for fysisk sundhed, der har at gøre med hvile, næring, motion og med afholdelse

fra det, der skader legemet. De, der overtræder reglerne må en dag betale for deres dumhed.

Der findes også regler for det åndelige helbred, enkle regler, der ikke kan ignoreres, for hvis de overtrædes, vil det efterhånden medføre sorg og fortrydelse.

Vi kommer allesammen ud for midlertidige sygdomme. Og enhver af os kommer måske nu og da også ud for åndelige sygdomme. Men alt for mange af os er imidlertid kronisk åndeligt syge.

Vi behøver ikke vedblivende at være åndeligt syge. Vi kan lære at undgå åndelige infektioner og opretholde et godt åndeligt helbred. Selv om vi lider af en alvorlig fysisk lidelse, kan vi være åndeligt sunde.

Hvis du lider af bekymring, sorg eller skamfølelse, af jalousi, skuffelse eller misundelse, har jeg noget at fortælle dig.

Et eller andet sted nær ved dit hjem er der en ubebygget hjørnegrund. Selv om de tilstødende haver er velpassede, synes en ubebygget grund altid at være fuld af ukrudt.

Der går en sti henover den, hvor cyklisterne holder af at køre, og sædvanligvis er det et sted, hvor alskens skidt henkastes. Først var der nogen, som hældte et par trillebøre afslået græs derhen. Det ville såmænd ikke skade. Andre kom med et par grene og pinde. Så fulgte papir og plasticposer, og endelig blev der fyldt op med dåser og gamle flasker.

Og så var situationen klar: en affaldsplads.

Naboerne havde ikke tænkt sig at den skulle være en losseplads. Men små bidrag fra først den ene og så den anden gjorde den til det.

Denne hjørnegrund ligner meget, ja, sandelig meget sindet hos mange af os. Vi lader vort sind stå tomt og ledigt og åbent for forbipasserendes tilsmudsning. Hvad som helst der hældes på, beholder vi.

Bevidst ville vi ikke tillade nogen at hælde skidt ind i vore tanker, hverken gamle dåser eller flasker. Men efter afslået græs og papir synes alt det andet i virkeligheden ikke at være meget værre.

Vore tanker og vort sind kan blive hele affaldsbunker af snavsede, kasserede idéer, der vokser lidt efter lidt.

For mange år siden satte jeg nogle skilte op i min bevidsthed. De er trykt meget tydeligt og siger ganske enkelt: „Ingen adgang,” „Aflæsning af affald forbudt.” Lejlighedsvis har det været nødvendigt at vise disse skilte meget tydeligt.

Jeg ønsker ikke at få noget bragt ind i mine tanker, som ikke har et nyttigt formål eller nogen værdi, der gør det værd at beholde. Jeg har svært nok ved at holde det ukrudt nede, som spreder sig selv, uden at lade nogen tilsløre mine tanker med noget, som ikke opbygger.

I min tid har jeg kørt nogle få læs af sådan ukrudt væk. Lejlighedsvis har jeg kastet disse tanker tilbage over hegnet, hvorfra de kom, når det kunne gøres på en venlig måde.

Jeg har måttet fjerne nogle tanker hundredvis af gange, før de blev derude. Og jeg har aldrig været tilfredsstillet, før jeg anbragte noget opbyggende i deres sted.

Jeg ønsker ikke, at mine tanker skal være losseplads for snavsede idéer eller tanker, for skuffelser, bitterhed, misundelse, skamfuldhed, bekymringer, sorg eller jalousi.

Hvis du bekymres over sådanne ting, så er det på tide at få ryddet pladsen. Kom af med alt det 'skidt' Smid det ud!

Sæt et „Adgang forbudt”—skilt op og kontroller dig selv. Behold ikke noget, der ikke vil opbygge dig.

Det første en læge gør med et sår, er at rense det. Han befrier det for alle

fremmedlegemer og skyller al infektion ud — ligegyldigt hvor meget det så end smerter.

Når først du gør det åndeligt, vil du få et bedre udsyn. Du vil have mindre at bekymre dig om. Man kan nemt blive helt forvirret over bekymringer.

Et eller andet sted er der et budskab i den mands protest, som sagde: „I kan ikke fortælle mig, at bekymringer ikke hjælper. Det, som jeg bekymrer mig for, hænder aldrig.”

For mange år siden lærte jeg en lektie af en mand, som jeg beundrede meget. Han var en af de helligste mænd, jeg nogen sinde har kendt. Han var solid og oprigtig med en dybtfunderet åndelig styrke, som mange trak på.

Han vidste nøjagtigt, hvordan han skulle betjene andre, som led. Ved en række tilfælde var jeg til stede, når han gav velsignelser, til dem, som var syge eller på anden måde hårdt ramt. Hans tilværelse havde været et liv i tjeneste, både i kirken og i samfundet.

Han havde præsideret over en af missionerne i kirken og glædede sig til den årlige missionærsammenkomst. Da han blev ældre, var han ikke i stand til at køre om aftenen, og jeg tilbød at tage ham med til disse sammenkomster.

Denne beskedne gestus blev tilbagebetalt tusinde gange.

Ved en bestemt lejlighed, da vi var elene, og stemningen var den rette, gav han mig en lektie for livet ved at fortælle om en af sine oplevelser. Til trods for at jeg mente, at jeg kendte ham fortalte han mig den gang noget, som jeg ikke ville have drømt om.

Han voksede op i et lille samfund. På en eller anden måde havde han i sin ungdom et stærkt ønske om at skabe noget af sig selv og kæmpede derfor med held for at få en uddannelse. Han ægtede en yndig ung kvinde, og den gang var alt i hans liv bare godt. Han havde et godt arbejde med en

fremtid i. Og de elskede hinanden meget. Hun ventede deres første barn.

Den aften barnet skulle fødes, trådte der komplikationer til. Den eneste læge på stedet var et eller andet sted ude i omegnen for at tilse en patient. De kunne ikke finde ham. Efter flere timers veer blev den vordende mors tilstand kritisk.

Endelig kom lægen. Han var straks klar over faren, handlede hurtigt, og snart efter var alt i orden. Barnet blev født og krisen så ud til at være overstået.

Nogle få dage senere døde den unge mor af den selvsamme infektionssygdom, som lægen havde behandlet sin anden patient for den aften. Min vens hele verden lå splintret foran ham. Ingenting var rigtigt mere. Alt var nu helt galt. Han havde mistet sin hustru, sin elskede. Han havde ingen mulighed for at sørge for det lille barn og samtidig passe sit arbejde.

Som ugerne gik, voksede hans sorg. „Den læge burde ikke have lov til at praktisere,” kunne han sige. „Han bragte den infektion til min kone; hvis bare han havde været noget mere omhyggelig, havde hun været i live i dag.” Han tænkte næsten ikke på andet, og i sin bitterhed blev han truende.

Op så en aften bankede det på hans dør. En lille fyr sagde ganske enkelt: „Far vil gerne have, at du kommer over til ham. Han vil tale med dig.”

„Far” var stavspræsidenten. En sørgende, hjertenedbrudt ung mand gik for at tale med sin åndelige leder. Denne hyrde vogtede over sin flok og havde noget at fortælle ham.

Det råd, der kom fra denne kloge tjener var ganske enkelt: „John, lad det være. Du kan intet gøre, som vil bringe hende tilbage. Alt hvad du gør, vil kun gøre det værre. John, lad det være.”

Min ven fortalte mig så, at dette

havde været hans prøve, hans Getsemane.

Hvordan kunne han lade det være? Ret måtte være ret. Der var begået noget frygtelig forkert, og nogen måtte betale for det.

Han kæmpede forpint for at få tag i sig selv. Det skete ikke pludseligt. Til sidst bestemte han sig til, at lige-gyldigt hvordan sagerne stod, så måtte han være lydig.

Lydighed er en kraftig åndelig medicin. Den er tæt ved at være en universal medicin.

Han besluttede sig til at følge sin kloge åndelige leders råd. Han lod sagen falde.

Og så fortalte han mig: „Jeg var en gammel mand, før jeg endelig forstod. Det var først, da jeg var blevet en gammel mand, at jeg endelig kunne se en stakkels landsbylæge — udslidt, underbetalt, løbende fra patient til patient med utilstrækkelig medicin, intet hospital og kun få instrumenter. Han kæmpede for at redde menneskeliv og havde som regel held med sig.

Han var kommet i et kritisk øjeblik, hvor to menneskeliv hang i en tråd, og han havde handlet uden at tøve.

„Jeg var en gammel mand,” gentog han, „før jeg endelig forstod. Jeg ville have ødelagt mit eget liv,” sagde han, „og andres med.”

Mange gange havde han takket Herren på sine knæ for en klog åndelig leder, som ganske enkelt rådede ham: „John, lad det være.”

Og det er mit råd til jer. Hvis I har fostret en fornærmelse, et had, nogen bitterhed, skuffelse eller jalou-si, så tag et tag i jer selv. I vil måske ikke være i stand til at kontrollere det derude hos de andre, men I kan kontrollere det, der er her, inden i jer.

Jeg siger derfor: John, lad det være. Mary, lad det være.

I får måske brug for en transfusion af åndelig styrke for at blive i stand til at gøre det. Hvis det er tilfældet,

så bed kun om den. Vi kalder det for bøn. Bøn er en stærk, åndelig medicin. Vejledning for dens benyttelse findes i skrifterne.

En af vore hellige salmer bringer dette budskab:

*Da du styrket fra dit leje
frisk i dag opstod,
gav du tak for nattens hvile?
Bad du Gud til dig at smile?
i sin nåde god?*

*Hvilken trøst dog bønnen yder,
bønnen sendt til nådens hjem;
hvad end livet dig tilbyder,
bønnen ej forglem.*

Enhver af os bærer engang imellem overflødig bagage, men de klogeste blandt os bærer det ikke ret længe. Vi skaffer os af med den.

Noget af det må I skaffe jer af med uden rigtigt at løse problemet. Noget af det, som burde ordnes, bliver ikke bragt i orden, fordi I ikke kan kontrollere det.

Men ofte er det, som vi bærer på, noget ubetydeligt, ja, latterligt. Hvis du stadig efter alle disse år er vred, fordi tante Anna ikke kom til dit bryllup, hvorfor tager du så ikke og opfører dig som et voksent menneske? Glem det.

Hvis du bestandig ruger over en eller anden fejltagelse i fortiden, så se at få den ud af verden — se fremad.

Hvis biskoppen ikke foretog din kaldelse på rette måde — eller afløste dig rigtigt, så glem det.

Hvis du ikke kan lide en eller anden for det, han gjorde — eller ikke gjorde, så glem det.

Vi kalder det tilgivelse. Det er stærk, åndelig medicin. Vejledning for dens benyttelse finder vi i skrifterne.

Jeg gentager: John, lad det være. Mary, lad det være. Rens og rengør og blødgør din sjæl og dit hjerte og dit sind.

Det vil da være, som om en grumset tåge letter omkring dig. Og selv om

problemet stadig er tilbage, så vil solen komme frem. Bjælken vil blive taget ud af dit øje. Der vil komme en fred, der overstiger enhver forståelse. Et storslået og betydningsfuldt budskab fra Jesu Kristi evangelium udstråler fra det navn, Jesus er blevet givet: Fredens Prins. Hvis vi følger ham, kan vi få den, personligt og kollektivt.

Han har sagt: „Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerte forfærdes ikke og være ikke modløst.” (Johs. 14:27)

Hvis du, min bror eller søster, er bekymret, findes der, som i Gilead, en lægende, helbredende balsam til din rådighed.

Tænk over dette:

„Hvis I beder om noget i mit navn, vil jeg gøre det.

Hvis I elsker mig, så hold mine befalinger.

Og jeg vil bede Faderen, og han skal give jer en anden talsmand til at være hos jer til evig tid, sandhedens And, som verden ikke kan tage imod, fordi den ikke ser den og ikke kender den; men I kender den, thi den bliver hos jer og skal være i jer.

Jeg vil ikke efterlade jer faderløse; jeg kommer til jer.” (Johs. 14:14-18)
Jeg bærer vidnesbyrd om ham, der er den store Trøstermand, og som én, der er bemyndiget til at bære det vidnesbyrd, bevidner jeg, at han lever. I Jesu Kristi navn. Amen.

Missionærsammenkomst. Det er skik at grupper af missionærer, der har arbejdet sammen, enten i en mission, et land, eller under en bestemt missionspræsident, mødes til festligt samvær en gang om året, oftest i forbindelse med en generalkonference. (O.a.)

Far — din rolle, dit ansvar

ÆLDSTE L. TOM PERRY
De tolv Råd

En opfordring til kirkens gifte brødre om at udmærke sig i deres rolle som ægtemænd og fædre

Mormons Bog fortæller en interessant historie om en far, som elskede sin søn så meget, at han gav ham sit eget navn. Faderen var ypperstepræst i det pågældende land og tilbragte meget af sin tid med at sørge for sit folks åndelige behov. Hvor skuffet må han ikke være blevet, da hans søn valgte at afvise alt det, han stod for.

Som enhver retskaffen far tryglede han Herren om, at der måtte ske en forandring i hans søns tilværelse. Som svar på hans bøn stod der en dag en engel foran den unge mand og sagde: „Herren har hørt sit folks bønner og ligeledes sin tjener Almas bønner, som er din fader; thi han har bedt for dig med stor tro, at du måtte

få kundskab om sandheden;” (Mosiah 27:14)

Skriften fortæller, hvordan den retskafne fars bønner var blevet besvaret. Historien vidner om kraften ved retskaffen ledelse af hjemmet.

Jeg vil gerne i dag henvende mine bemærkninger til en bestemt del af denne forsamling. Jeg vil tale til jer, der bærer den store og ærefulde titel ægtemand og far. Jeg er for tiden meget bekymret over det, jeg ser rundt omkring mig. Mænd, kvinder, unge mennesker og børnene — alle famler de sig frem for at finde deres rette identitet i en urolig verden.

Jeg står i dag foran jer for at beskyldes mange af de ægtemænd og fædre, som befinder sig inden for min stemmes rækkevidde, for at svinge to af jeres Gud-givne pligter. Årsagen til de fleste af de problemer vi finder i verden i dag, finder vi lige ved jeres dørrin. Skilsmisse, utroskab, uærlighed, narkotikamisbrug, opløsning af familievævet, tab af identitet, ustabilitet og ulykke er resultater af manglende ledelse i hjemmet.

Ægtemænd og fædre, må vi pånynde jer om jeres rolle og jeres ansvar? Først som ægtemænd: Den første instruktion, der blev givet mand og kvinde umiddelbart efter skabelsen, var: „Derfor forlader en mand sin fader og moder og holder

sig til sin hustru, og de to blive eet kød." (1. Mos. 2:24)

Således forordnede Gud i sin guddommelige plan, at ægteskabet skulle danne den grundlæggende organisationsenhed, familien. Ægtemændens og hustruens roller blev klart definerede lige fra begyndelsen. I Herrens plan er disse roller uforandrede og evige.

En profet har sagt om kvindelighed: „En sød, beskeden, anstændig, ærbar og venlig kvinde er skabningens mesterværk." (David O. McKay i *Gospel Ideals*)

For at beskytte dette mesterværk gav Herren manden pligt og ansvar for at forsyne familien med det nødvendige og beskytte den. Ægtemænd, hvis Herrens plan skal virke, må lære, hvordan man udfylder den rolle som leder, han har udarbejdet for jer. Må jeg minde jer om nogle af disse krav?

Lad mig først fortælle om en oplevelse, som Emma Rae McKay, hustru til præsident David O. McKay, berettede:

„Da vi sidste sommer kom til Los Angeles, bestemte vi os til at lade bilen quick-vaske et sted på Wilshire Boulevard.

Da jeg sad på en bænk og ventede på, at bilen skulle blive færdig, var der til min overraskelse pludselig en stille stemme ved min side, der sagde: „Jeg tror nok, at den mand derhenne elsker dig."

Jeg vendte mig og så et kønt lille barn med krøller og store brune øjne, vel omkring 7 år.

„Hvad sagde du?" spurgte jeg.

„Jeg sagde, at jeg nok tror, at den mand derovre elsker dig."

„Jo da, han elsker mig; han er min mand. Men hvorfor spørger du?" Et lille smil lyste op i barnets ansigt, og hans stemme blev blød, da han sagde: „Det var fordi han smilte sådan til dig. Ved du, at jeg ville give

hvad som helst i verden, hvis min far ville smile sådan til min mor?"

„Jamen, jeg er da ked af det, hvis han ikke gør det."

„Jeg tror ikke, at I to skal skilles vel?" spurgte han mig.

„Nej, selvfølgelig ikke, vi har været gift i mere end 50 år. Hvorfor spørger du om det?"

„Fordi alle og enhver skal skilles her omkring. Min far skal skilles fra min mor, og jeg elsker min far, og jeg elsker min mor . . ."

Hans stemme knækkede over, og tårerne brød frem i hans øjne, men han var for meget mandfolk til at lade dem falde.

„Det er jeg da ked af at høre."

Og han krøb helt tæt ind til mig og hviskede hemmelighedsfuldt til mig: „Du må hellere se at komme væk herfra i en fart, for ellers skal I nok også skilles"

Ægtemænd, afspejler alle jeres handlinger jeres kærlighed til jeres hustru? Hvis det havde været jer, der havde fået jeres bil vasket dér i Los Angeles, ville den lille dreng så have lagt mærke til den samme søde kærlighed mellem jer?

Og for det andet er det jeres ansvar for at sørge for fred og tryghed i jeres hjem. Det er jeres pligt at sørge tilstrækkeligt for jeres families behov. I må berede jer til denne opgave og i jer selv vække ambitioner for, at I kan løse den forsvarligt. Jeres hustru bør kunne leve sit liv i sikker forvisning om, at I, så længe I er ved godt helbred, først og fremmest vil sørge for hende. Hun bør ikke tvinges ud på arbejdsmarkedet, medmindre I bliver uarbejdsdygtige. Hun må have lov til at opfylde sin rolle, således som Herrens planer var for hende.

For det tredje er det et 24 timers job at vise påskønnelse og omsorg for hende. Herren har advaret jer i skrifterne ved at sige: „Ved sørgelig erfaring har vi lært, at det ligger i

næsten alle menneskers natur og tilbøjelighed, så snart de formoder, de har fået en smule myndighed, da straks begynder at udøve uretfærdigt herredømme . . .

Ingen magt eller indflydelse kan eller bør udøves i kraft af præstedømmet uden gennem overbevisning, langmodighed, mildhed, sagtomhed og uskromtet kærlighed." (LP 121:39, 41)

Hun er ikke jeres ejendom. Hun behøver ikke følge jer i uretfærdighed. Hun er jeres hustru, jeres kammerat, jeres bedste ven, jeres ligeberettigede partner. Herren har velsignet hende med store muligheder, talenter og evner. Også hun skal have mulighed for at udtrykke og udvikle sig. Hendes lykke burde være jeres største interesse. Lær, hvordan I kan højne jeres rolle, således at mand og hustru kan opnå et fuldstændigt og lykkeligt liv sammen.

Brødre, jeres første og vigtigste rolle i livet og i evigheden er at være retskafne ægtemænd.

Næst efter at være ægtemand kommer det at være far. Næst efter det evige liv, er vor himmelske Faders største gave til menneskene, muligheden for at blive velsignet med sønner og døtre. Enhver sund og normal Guds søn burde have den glæde at kunne overdrage disse gaver til sine børn:

For det første et æret og respekteret navn. Jeg vil for evigt være taknemmelig over for en far, som var omsorgsfuld nok til at give mig sit navn. Det var et æret og respekteret navn i det samfund, som jeg voksede op i. Det var sammenknyttet med at være biskop, fra jeg var 6 måneder gammel, indtil nogle få måneder før jeg rejste på min mission. Hvor stolt var jeg ikke over hans tjenestegering. Jeg var glad for, at han havde tålmodighed nok til at involvere mig i sine opgaver. Vi arbejdede på en vel-

færdsgård, gjorde rent i kirkebygningen, afstemte de finansielle opgørelser, bar mel ind til en enke, osv. Det var dagligt arbejde i mit unge liv. Jeg var så meget sammen med ham, at jeg fik tilnavnet „biskop". Jeg gjorde, hvad jeg kunne for at bære det med ære og stolthed. Det havde den virkning på mig, at jeg forsøgte at nå en smule højere op. Jeg søgte at nå samme stadiet som min far. Burde ikke hvert barn have samme mulighed?

Fædre, er det ikke jeres pligt at give jeres børn et æret og respekteret navn?

For det andet behøver hvert barn en fornemmelse af sikkerhed. Jeg tænker ofte på den tryghed, der var i vort gamle familiehus. Det var som et værn mod den onde. Hver morgen og aften blev vort hjem velsignet af præstedømmet, når vi knælede i familiebøn. Den kraft blev også manifesteret, når min far velsignede sin familie i særlige nødsituationer.

Fædre, er det ikke jeres pligt at give jeres børn et hjem, der velsignes med præstedømmets kraft?

For det tredje en mulighed for udvikling. Mine børn lærte mig en dag noget vigtigt. Vi var flyttet fra Californien til New York, hvor jeg havde tiltrådt en god stilling, og vi ledte efter et sted at bo. Vi begyndte nær ved byen, men hver ny dag bevægede vi os længere og længere ud for at finde et hjem, der kunne dække vore behov. I staten Connecticut fandt vi netop det, vi søgte. Et dejligt hus, gemt bort i New Englands vidunderlige skove. Vi var allesammen glade for stedet. Før vi kunne afslutte købet, prøvede vi at køre med toget ind til New York, for at se, hvor lang tid forbindelsen dertil ville tage. Jeg foretog turen og kom meget skuffet hjem. Turen tog halvanden time hver vej. Jeg kom til det motel, hvor familien ventede på mig, og gav dem

valget mellem at have en far eller dette nye hjem. Til min store overraskelse sagde de: „Vi foretrækker huset. Du er alligevel ikke meget hjemme.”

Choket ved den udtalelse var helt overvældende for mig. Hvis den virkelig var rigtig, måtte jeg skyndsomst omvende mig. Mine børn fortjente en far. Er det ikke vores pligt som fædre at tilbringe så megen tid som muligt sammen med vore børn, at lære dem ærlighed, flid og god moral?

For det fjerde må I give jeres børn mulighed for at få en glad, lykkelig barndom. Præstedømmets lektiehæfte citerede for nogle år siden en historie, der i 1955 blev skrevet af Bryant S. Hinckley. Den lyder sådan:

„326 skolebørn blev i et område nær Indianapolis bedt om anonymt at skrive nøjagtigt, hvad de mente om deres far.

Læreren håbede, at læsningen af disse opgaver måske kunne få elevernes fædre til at komme i hvert fald til et enkelt forældremøde på skolen.

Det virkede.

De kom i små billige biler og i store dyre biler. Bankdirektører, arbejdere, kontorister, repræsentanter, landmænd, handlende, skrædere og entreprenører og ingeniører, allesammen mænd med en bestemt opfattelse af sig selv med hensyn til penge, evner og retskaffenhed . . .

Formanden tog flere tilfældige stykker papir op af bunken foran sig. „Jeg kan lide min far,” stod der på dem alle. Grundene var mange: Han

byggede mig et dukkehus, tog mig med ud at svømme, lærte mig at skyde, hjalp mig med mine lektier, tog mig med ud i skoven, gav mig en gris som jeg selv skulle opfodre og sælge. De hundreder af opgaver kunne reduceres til dette svar: „Jeg kan lide min far. Han leger med mig.”

Ikke et eneste barn nævnte noget om familiens hus, dens bil, maden eller tøjet.

Fædrene kom til mødet fra livets mange forskellige områder. De gik, opdelt i to klasser: deres børns kammerater, eller fremmede for deres børn.

Ingen mand er for rig eller for fattig til at lege med sine børn.”

Jeg er klar over, hvor optaget vi hver især er sådan, som verden styres i dag. At ændre en nations ledelse eller de, som leder staten eller kommunen, så det bliver en retfærdig ledelse, kan kræve vores oprigtige indsats i mange år. Men der er noget, vi kan forandre i dag for at gøre verden til et bedre sted at leve. Ægte mænd og fædre, I har, som medlemmer af præstedømmet, kraften dertil i jer. Glæd jer over Gud, vor evige Faders inspiration til at lede, styre og vejlede jeres familier i retskaffenhed, I står i spidsen for den eneste organisation, jeg kender, som kan blive evig. Burde ikke den opgave og det ansvar opnå højeste prioritet i jeres tilværelse?

At Gud må velsigne jer til at forstå jeres ansvar og jeres pligt til at være retskafne ægtemænd og fædre, beder jeg i Jesu Kristi navn. Amen.

Tryghed i kraft af evangeliets lov

ÆLDSTE WILLIAM R. BRADFORD

Det er nødvendigt både at have kendskab til åndelige love og at efterleve dem i tilværelsen.

Ved denne lejlighed taler jeg med et udpræget ønske om, at det, jeg vil sige, på en eller anden måde vil hjælpe os til at opnå fred i denne verden og evigt liv i den kommende verden.

Alle mænd er brødte i ånden. Babelstårnet havde ingen indflydelse på åndens sprog. Hvis jeg derfor taler ved ånden, og I lytter ved ånden, vil svagheden i mine talte ord blive omformede, og vi vil forstå hinanden. Jeg er ikke videnskabsmand, men jeg har af egen erfaring, da jeg som barn tog de første vaklende skridt og faldt, lært, at tyngdeloven eksisterer. Jeg har aldrig set tyngdeloven, kun dens virkninger. Og alligevel er det tydeligt for mig, at den findes i alle ting, at den står over alting, gennemtrænger alting, omslutter alting, og at alle fysiske ting holdes på deres plads og kontrolleres i deres sfære af denne lov.

Tyngdeloven har sine begrænsninger og betingelser. Alle menneskenes opfindelser og bevægelser

tager disse betingelser i betragtning. Hvis et menneske falder fra et højt sted, må han falde nedad, ligegyldigt hvad hans motiver end er. Han er måske sprunget ud, eller det kan være et ulykkestilfælde, det betyder ikke noget. For tyngdeloven kan ikke påvirkes, så mennesket må falde og lide de ødelæggende konsekvenser.

Mennesker, som springer ud fra fly, har opfundet et redningsapparat. Det kaldes en faldskærm. Efter passende oplæring og benyttelse af dette apparat kan den, der falder ned gennem rummet, reddes.

Hvis et menneske springer ud fra et fly uden faldskærm, falder den pågældende uvægerligt til sin ødelæggelse. Det hjælper ikke noget, at han eller hun ved, hvordan man bruger en faldskærm. Hvis man ikke har nogen eller ikke åbner den under sit fald, bliver man ikke reddet, for tyngdeloven kan ikke tilsidesættes. Heraf ser vi klart, at det ikke blot er kendskabet til den frelsende lov, der redder os, men også efterlevelse af loven i vort dagligliv.

Tænk blot, hvad der ville ske, hvis tyngdeloven blev sat ud af kraft i bare tyve sekunder over hele jorden. Er det ikke en frygtelig tanke, for det ville frembringe en fuldstændig reorganisering af alle ting, der eksisterer på jorden.

Nej, jeg er ikke videnskabsmand, men jeg ved, ligesom jer, at tyngdeloven virker i alle ting, over alle ting, og at den omslutter alle ting. Jeg har aldrig set den, men jeg har set og følt dens virkninger.

Der findes en anden lov, som jeg vil

sige noget om. Det er en større og mere omfattende lov end tyngdeloven. Ja, tyngdeloven er kun *en* blandt mange love, som denne anden lov omfatter. Det er Jesu Kristi evangeliske lov. Jeg har aldrig set denne lov, men som det er tilfældet med tyngdeloven, har jeg set dens virkninger og følt dens magtfulde indflydelse i mit liv.

Dette er Guds Søns, ja, Jesu Kristi lov. „Verdens lys og Forløser, sandhedens ånd, som kom i verden, fordi verden blev skabt ved ham, og i ham var menneskets liv og menneskets lys.

Verdenerne blev til gennem ham *Menneskene blev skabt ved ham*, alle ting blev skabt ved ham, af ham og til ham.” (LP 93:9-10, fremhævelser tilføjet)

Han ønskede at vi skulle vide, at „det, der regeres ved lov, bevares også ved lov og fuldkommengøres også der igennem.” (LP 88:34) Men han tilføjer denne stærke advarsel, at „Det som bryder en lov og ikke retter sig efter loven, men søger at blive i sig selv en lov og med forsæt fremturer i synd og forbliver helt i synd, kan ikke blive helliggjort ved lov, ej heller ved nåde, ret eller dom. Derfor må de altid forblive urene.” (LP 88:35)

„Han omfatter alt, og alting er for ham og omkring ham; han er over alle ting, i alle ting, gennem alle ting og omslutter alt, og alle ting er ved ham og af ham, som er Gud fra evighed til evighed.” (LP 88:41)

Lad os antage, at Jesu Kristi evangeliske lov blev suspenderet over hele jorden i blot 20 sekunder. Et det ikke en frygtelig tanke i betragtning af, at alle andre love — selv tyngdeloven — indbefattes i denne altomfattende lov, og at det ville forårsage den øjeblikkelige opløsning af alt, hvad der eksisterer på jorden?

Men Jesu Kristi evangeliske lov vil ikke blive suspenderet fra jordens overflade, for „Guds værk, planer og

hensigter kan ikke forpurres, ej heller kan de tilintetgøres.” (LP 3:1) Og således vil det, der styres af lov, vedblive at blive bevaret ved lov, og det, som ikke vil lyde lovens betingelser, vil ikke blive retfærdiggjort til frelse.

Jesu Kristus „har givet alle ting en lov, hvorved de bevæger sig i deres tid og tidsrum.” (LP 88:42) Og „hvert rige har fået en lov, og hver lov har også visse grænser og betingelser.” (LP 88:38)

„Alle væsener, der ikke adlyder disse betingelser, bliver ikke retfærdiggjort.” (LP 88:39)

Jesu Kristi evangeliske lov har bestemt, at ethvert menneske må omvende sig og blive døbt ved nedsænkning i vand efter lovgiverens eksempel, hvis de vil frelses.

Er mennesker derfor retfærdiggjorte, hvis de holder sig udenfor denne lovs betingelser?

Den evangeliske lov kræver at forældre skal lære deres børn at forstå læren om omvendelse; at have tro på Kristus, den levende Guds Søn; at bede og vandre oprigtigt for Herren; og at lade sig døbe, når de når til ansvarlighedens alder.

Hvor findes da retfærdiggørelsen af de forældre, som unddrager sig denne hellige lov og, som om det var det rigtige at gøre, giver afkald på deres vordende troner, hvorpå de, hvis de var forblevet trofaste og lydige, kunne have regeret som guder sammen med deres egne børn som prinser og prinsesser i deres eget rige?

Som tillæg til loven har Herren befalet: „Udsend min kirkes ældster til folkene, som bor langt borte, til øerne i havet. Send dem til fremmede lande, kald på alle folk, først ikke-jøderne og siden jøderne.” (LP 133:8)

Vil det derfor retfærdiggøre nogen af disse kaldede ældster, at tænke på sig selv før loven og skulke sig fra denne kaldelse fra profeten, som er

Guds talerør og som sender dem ud med kraft til at forkynde Jesu Kristi evangeliums frelsende love for en faldende verden? Og hvad med dem, der er kaldet til at berede sig til den tid, da de skal rejse, hvis de ikke er trofaste over for den opgave?

Mest trist er det for dem, der ikke vil studere den evangeliske lov, der findes i de hellige skrifter. De er ligesom den optimist, der efter at være faldet ud fra toppen af en høj bygning, idet han passerer hvert enkelt vindue siger: „Nå ja, indtil nu er det jo gået meget godt,” eller som den mand, der glider ned ad et stejlt tag, og råber: „Hjælp, Herre, jeg falder! Hjælp, Herre, jeg falder ned! nå, nu er det ligemeget, Herre, jeg hænger fast i et søm! Vi kunne tale om offerloven og tjenestegerning mod andre, moralsk renhed, tiende og offergaver og oprigtighed. Ja, vi kunne gennemgå alle de mange love, der tilsammen udgør evangeliets lov. Men måske er der blevet påpeget nok til at samle opmærksomheden om deres nøjagtighed og den beskyttelse og frelse, som de giver os, hvis vi vil lyde, og de alvorlige konsekvenser ved ikke at rette os efter dem.

Og nu, mine kære brødre og søstre, eksisterer tyngdeloven? Har den nogen indflydelse på jeres tilværelse? Hvis I hopper ud fra et højt sted, vil jeres legeme så ikke falde? Kan I bekæmpe tyngdeloven? Kan I undgå dens indflydelse?

Hvis menneskene kunne se, hvor herlig evigheden er, at alt omfattes af Guds lov, de ville undres hver især. Hvis menneskene helt forstod, at uden ende er Guds værk, at han er overalt, og den, som følger ham, forbliver stærk. Guds planer og fuldkomne lov i evighed vil styre alt,

skønt mennesker fornægte vil det hellige, de får fortalt.

De bryder pagtens hellighed, og følger Satans falske bud. Kun af den smalle, trange sti er håb om at nå hjem til Gud.

Det helt overvejende tema i Mormons Bog, der indeholder den evangeliske lov, er opsummeret af den gamle profet Moroni, som overbragte os bogen i denne uddeling. Det lyder: „Og atter vil jeg formane jer til at komme til Kristus og holde fast ved hver god gave, men ikke røre den onde gave eller noget urent.

Vågn op og rejs dig af støvet, O Jerusalem; ja, tag dit højtidskrud på, o Zions datter; forstærk dine stave og udvid dine grænser til evig tid, så du ikke mere beskæmmes, men at den evige Faders pagter, som han har gjort med dig, o Israels hus, må blive opfyldt.

Ja, kom til Kristus og bliv fuldkommen i ham og fornægt jer selv alt, hvad der er ugudeligt; og dersom I fornægter jer selv alt, hvad der er ugudeligt samt elsker Gud af hele jeres magt, sind og styrke, da er hans nåde tilstrækkelig for jer, at I gennem hans nåde kan blive fuldkomne i Kristus; og dersom I ved Gud nåde er fuldkomne i Kristus, kan I ingenlunde fornægte Guds kraft.

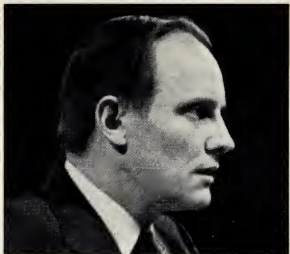
Og atter, dersom I gennem Guds nåde er fuldkomne i Kristus og ikke fornægter hans kraft, da er I helliggjort i Kristus ved Guds nåde gennem Kristi blods udgydelse, hvilket er Faderens pagt til jeres synders forladelse, så I kan blive helligede og uplettede.” (Moroni 10:30-33)

Må Gud velsigne jer i jeres tanker og handlinger, at I altid må være i harmoni med denne hellige lov, beder jeg om i hans navn, som der sidder på tronen og styrer og udøver alle ting, ja, Jesus Kristi navn. Amen.

Brev til en hjemvendt missionær

ÆLDSTE CHARLES A. DIDIER
De halvfjerds første Kvorum

„Må mit vidnesbyrd hjælpe jer, sådan som jeres hjælp mig for nogle år siden.” — en opfordring til genaktivisering

Mine kære brødre og søstre, jeg vil gerne tilegne de følgende ord en bestemt kategori af mænd og kvinder i kirken. Vi taler ikke ret meget om dem, måske fordi de ikke siger ret meget selv, måske fordi afstanden til dem er for stor. I kan og vil træffe nogle af dem i dag, i morgen og hver eneste dag i livet. De bor blandt os. Lige nu har vi omkring 50.000 forældre, 100.000 besteforældre og mange tusinder af brødre, søstre, fætre og kusiner og venner, som det snart vil angå. Ja, denne gruppe angår os allesammen. Vi kalder dem hjemvendte missionærer.

Jeg har her et brev, som jeg skulle til at sende en af dem forleden dag. Må jeg læse det for jer som en hyldest til missionæren men især som en påmindelse om vores ansvar over for hjemvendte missionærer. Før jeg læser det skal I vide, at personerne, såvel som deres karakteregenskaber, ikke er opdigtede, og at

deres eventuelle lighed med eksisterende personer, levende eller døde — blandt mange andre hjemvendte missionærer — udmærket kan være tilfældet.

Kære ældste Brown.

Jeg håber da ikke, du vil have noget imod, at jeg stadig kalder dig „ældste,” vel? Det er det navn, jeg lærte dig at kende under, og det vil altid være sådan. Kan du huske? Det var den varme sommereftermiddag. Du og din kammerat trak cyklerne opad den bakke, hvor vi boede. Vi beundrede den måde, du og din kammerat klarede jer i varmen med jeres hvide skjorter og slips. I 2-3 dage havde vi lagt mærke til, hvordan I bogstavelig talt fløj ned ad bakken, og da I ringede på klokken ved hoveddøren til vort hjem, løb vi allesammen, alle fire børn, til døren, for at finde ud af, hvem disse unge udlændinge var, og hvad de foretog sig i vores nabolag. I kom ind, og da vi tilbød jer noget iskold te, afslog I høftigt ved at sige, at I ikke var tørstige. Hvilken from undskyldning for missionærer, da jeg senere fandt ud af, hvem I var og formålet med jeres besøg. Det varede et stykke tid, før vi fandt ud af, hvad det var, I talte om. Først jeres stærke amerikanske accent og derefter det, I viste os til at begynde med: billeder af indianere, billeder af ruiner i Sydamerika og endog nogle håndlavede kobberblade, der var holdt sammen med 3 ringe. Vi følte os fuldkommen som Christoffer Columbus, da han op-

dagede den nye verden, en mærkelig men spændende opdagelse.

Vi blev hurtigt gode venner, efterhånden som jeres besøg blev hyppigere. I forkyndte budskabet om gengivelsen af evangeliet, og vi var ved at lære engelsk i skolen. Vi havde begge vore personlige motivering for at komme sammen! Det var ikke vanskeligt for jer også at lære os noget engelsk og især, hvordan man siger „I love you.“ Du var et levende eksempel sammen med din kammerat. Vi elskede jer virkelig.

En dag hørte vi, at du skulle rejse fra byen. Det kaldte du en forflyttelse. Det var det rigtige ord; vi måtte flytte vores kærlighed til en ny kammerat. Snart efter fulgte vi hans forkyndelse og eksempel, men du var den første, og du forblev det i vore tanker. Vi fandt også ud af, at din mission skulle vare i 2 år, og selvfølgelig lovede du os, da du rejste, at du ville sende breve engang imellem. Og vi fik da også et kort brev et par måneder senere. Der fulgte også et fotografi med. Alt var vel, men det tog os et stykke tid at genkende dig. Nej, slet ikke på grund af den hest, du red på i stedet for din cykle i missionsmarken, eller på grund af tøjet men snarere på grund af dine bakkenbarter og længden af dit hår. Vi smilede ad det, for vi tænkte på, at du måske ville til at genoplive historien om Buffalo Bill. Vi vidste ikke, at det at forlade missionsmarken også betød, at du forlod nogle af de karakteregenskaber, som du gjorde til noget særligt for os og som var én af grundene til, at vi indbød dig til vort hjem. Du var så anderledes end verden. Hvorfor var det så vanskeligt at forblive anderledes?

Vi var spændte på at få det næste brev. Vi udviklede os i kirken, blev døbt den ene efter den anden og lærte hurtigt om betydningen af tempe-lægteskab. Der kom i mellemtiden

nogle bryllupsbekendtgørelser fra nogle af dine kammerater. Vi var hver gang glade for bare at se på deres billeder, og vi kunne fornemme deres lykke. Dit kom aldrig. Vi turde ikke spørge hvorfor.

Der gik nogen tid; jeg fik for første gang lejlighed til at komme til Salt Lake City. Endelig ville jeg komme til at se alt det, du havde fortalt om, eller skal jeg hellere sige pralet af. Endnu et udtryk i det engelske sprog, som jeg lærte af dig. Vil du tro mig, hvis jeg fortæller dig, at jeg ikke blev overrasket, da jeg så byen? Du fortalte så meget og med en sådan begejstring om dalen, tabernaklet, templet og medlemmerne, at jeg allerede havde en forestilling om, hvad jeg ville få at se. Jeg havde forestillet mig Brigham Young komme ind i dalen og sige: „This is the Place.“ Nu blev synet virkeligt på samme måde, som da du forklarede Joseph Smiths første åbenbaring, og hvad det betød for verden og for mig selv.

Selvfulgelig ønskede vi at besøge dig. Vi så dig stadig for os, en ældste, smilende og med tårer i øjnene bære vidnesbyrdet: „Jeg ved, at det jeg siger, er sandhed, for jeg har spurgt mig himmelske Fader, og jeg modtog et personligt svar. Der er ikke længere nogen tvivl. Jeg har fred i min sjæl. Jeg ved, at Jesus er Kristus, at Joseph Smith er profet, og at denne kirke, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, er den eneste sande og levende kirke på jordens overflade.“

Jeg kunne ikke modstå eller fornægte dit vidnesbyrd på grund af Mormons Bog. Du talte til mit hjerte formedelst Helligåndens kraft. Jeg fortalte dig ikke, hvordan jeg følte den dag. Der er noget, som vi sommetider ikke kan lide at tale om på grund af vore følelsers hellighed, men det var begyndelsen til et nyt liv for mig med

nye mål og en sikker viden om kirken og om sandheden.

Ja, den dag vi kom til Salt Lake, ønskede vi at fortælle dig, på samme måde, som du fortalte os det, at vi også vidste. Vi ønskede at sige: „Tak, ældste. Tak for det, der skete i vor tilværelse på grund af dit vidnesbyrd. Du banede Herrens vej. Du gjorde hans veje lige. Hør nu, evangeliet breder sig i byerne i din gamle mission. Zion er oprettet i Europa. Vel gjort, du gode og tro tjener. Lad os sammen glæde os over det.”

Vi traf først en af dine gamle kamerater og spurgte efter dig. Der var et øjeblikkens tøven i hans stemme, og han forekom noget flov, men endelig indrømmede han, at du arbejdede på en servicestation, og at du sandsynligvis ikke ville komme til general-konferencen eller lytte til den. Du var ikke, som vi siger i kirken „særlig aktiv”, hvilket betød, at du ikke længere efterlever de principper, som du prædikede for os for nogle år siden. Vi bestemte os straks til at opsøge dig. Vi kørte op foran benzinstationen og standsede.

Vi spurgte efter dig, og da du så os og forstod, hvem vi var, tøvede du en smule. Jeg kunne spore panik i dit ansigt, og jeg smilede, mens du desperat forsøgte at skjule den cigaret, der begyndte at brænde dine fingre. Vi trykkede hinanden i hånden, spurgte til din kone, dine børn, hvad du foretog dig, dine fremtidsplaner. Der manglede noget. Du var klar over det, og vi vidste det. Vi kørte, et sidste blik gennem vinduet, en sidste vinken med hånden.

I dag er jeg igen i Salt Lake City og jeg skriver dette brev i håb om at se dig. Jeg ved ikke, hvor du er. Jeg kørte op foran benzinstationen, men du var der ikke længere. Hvor er du, min bror?

Jeg håber, at du ikke er ked af, at jeg har mindet dig om noget af det, som

du altid kaldte de bedste år af dit liv. Hvorfor kan det ikke være det samme i dag? Hvorfor skal „den bedste tid” altid være i går i stedet for i morgen? Jesu Kristi evangelium er ikke et evangelium, der består af minder. Det er et evangelium, der præsenteres for os således, at vi kan efterleve det i dag for at vi kan vide, hvor vi vil være i morgen. Alma bar sit vidnesbyrd med disse ord: „Dette liv er tiden, da menneskene skulle berede sig til at møde Gud; ja, dette livs dag er den dag, da menneskene skal udføre deres arbejde.

Og som jeg sagde jer før, eftersom I har haft så mange vidnesbyrd, så beder jeg jer om ikke at opsætte jeres omvendelsesdag til enden; thi dersom vi ikke bentytter vor tid i dette liv, da kommer der efter denne livets dag, som er os givet til at berede os til evigheden, en mørk nat, hvori intet arbejde kan udrettes.” (Alma 34:32-33)

Kære ældste, du sagde engang til en konference, at mødre kan give liv til børn, men missionærer kan give evigt liv til mennesker. Jeg noterede mig det og også dit vidnesbyrd den dag. Også vor Frelser Jesu Kristi ord er nedskrevet, for at vi ikke skal glemme, at på grund af hans offer kan vi omvende os fra vore fejl. Sagde han ikke til nephiterne: „Se, jeg er loven og lyset. Se på mig og hold ud indtil enden, så skal I leve; thi den, der holder ud indtil enden, ham vil jeg give evigt liv. Se, jeg har givet jer budene; hold derfor mine befalinger. Og dette er loven og profeterne, thi de vidnede i sandhed om mig.” (3 Nephi 15:9-10)

Du har åbnet porten for mange. Hvorfor, hvorfor lukker du den for dig selv? Må jeg sætte foden i klemme i din dør, som du engang gjorde i min? Ræk hånden ud, mens der endnu er tid og lad os fortælle dig, at vi elsker dig. Din biskop venter på dig;

dine hjemmelærere nærer omsorg for dig; dine missionærkammerater glemmer dig ikke; men mere end det, vi har brug for dig — vore arme er åbne. Vi venter på dig.

Nu er tiden kommet, da vi må tage afsted, men du skal vide, at det, du engang var, kan du blive igen. Må mit vidnesbyrd hjælpe dig, sådan som dit engang hjalp mig. Jeg ved formedelst Helligåndens kraft og åbenbaringens ånd, jeg ved med

min forstand og i mit hjerte, at Gud lever, at Jesus er Kristus, vor Forløser, at vi i dag har en levende profet, Spencer W. Kimball, og at vi ved at følge hans vejledning og råd kan komme vor himmelske Fader nærmere og omvende os fra vore synder. Det er min bøn, at du påny må forstå dette for dit eget livs vedkommende og forny din beslutning om at ville være en af hans disciple, i Jesu Kristi navn. Amen.

Tre ting at deles om

ÆLDSTE HUGH W. PINNOCK
De halvfjerds' første Kvorum

Vi venter kun på at give alt hvad vi har, til opbygning af riget

Der er 3 ting, som jeg personligt føler, jeg er forpligtet til at tale til jer om, mine brødre og søstre, her i eftermiddag. For det første ved jeg, at Jesu Kristi evangelium er sandt, og at vi kun ved omhyggeligt at lytte til vores profets ord, ved at læse skrifterne for at få yderligere indsigt, og ved at efterleve budene og vore brødres forslag, kan vi finde evig lykke.

For det andet må jeg åbent overfor

jer indrømme mine egne utilstrækkeligheder. Når jeg nu har accepteret en kaldelse til at tjene som medlem af De halvfjerds' første Kvorum, beder jeg til Herren, at vore kirkeledere, som sidder foran os, og I, som jeg vil blive kaldet til at arbejde sammen med, alle vil have utrættelig tålmodighed med mig.

Og til sidst vil jeg gerne fortælle jer om den ærbødige taknemmelighed, jeg føler på dette tidspunkt: over for jer, som så venligt har oplært mig ved ord, handling og i gerninger; for en kærlig hustru og børn, som altid har støttet deres mand og far både her og ude på mission. Over for en far og en mor, som aldrig behøvede at spekulere over, hvad der skulle have første prioritet, fordi de forstod, hvad der virkelig betød noget, lige så let, som de fleste af os trækker vejret. Jeg er taknemmelig for en søster og bror og for deres familier. Jeg er taknemmelig for venner og bekendte, som har været tålmodige og overbærende i deres forståelse af mine svagheder, af min måde at leve og

handle på, i samme grad som jeg forhåbentlig har båret over med deres. Jeg er taknemmelig over for sådanne mænd som min missionspræsident, A. Lewis Elggren og andre som f. eks. præsident Harold B. Lee, ældste Richard L. Evans, en storartet tante, Bertha Irvine og andre, som ikke længere er hos os. Jeg er så taknemmelig over for mange af brødrene, som sidder her, hvis bestandige eksempel har virket som den motiverende kraft i min tilværelse, og over for så mange andre. Allermest taknemmelig er jeg for en venlig og kærlig Frelser, som ikke blot belærer os godt, men som vedvarende tilgiver og elsker os.

Og når jeg her taler for Anne, min hustru, og for Larry, Annette, Marcus, Jonathan, Nathan og Andrea, vore børn, så står vi allesammen og venter på at give alt, hvad vi har, til opbygning af riget og forhåbentlig bidrage med støtte, hvor end vi måtte befinde os.

Henry van Dyke sagde for mange år siden: „Der er kun én måde at gøre sig rede til udødelighed, og det er at elske dette liv og leve det så modigt og trofast og glad, som vi kan.“ (Citeret fra Emerson Roy West: *Vital Quotations*, SLC 1968, side 201) At vi alle må gøre det, beder jeg om i Jesu Kristi navn.
Amen.

De gav ikke op

ÆLDSTE F. ENZIO BUSCHE
De halvfjerds' første Kvorum

Jeg har ikke noget andet ønske end at være en Herrens tjener

Jeg er dybt bevæget over ånden i denne bygning, ved tilstedeværelsen af Herrens profet, ved generalautoriteternes nærværelse og fordi alle I er her. Jeg beder, at jeg må

finde ord til at udtrykke mine følelser i dette øjeblik.

Jeg har haft mange velsignelser i mit liv — åndelige velsignelser. Jeg har haft gode forældre, fået en god uddannelse, materielle velsignelser som et godt hjem. Jeg har altid haft nok at spise, altid en seng at sove i og mange, mange andre velsignelser. Jeg har haft mulighed for at arbejde i en forretningsvirksomhed og som funktionær dér at rejse meget og træffe mange mennesker. Jeg har haft mine muligheder, men de største velsignelser jeg har modtaget, er kommet gennem ydmyge missionærer fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Jeg vil gerne udtrykke taknemmelighed for alt, hvad jeg har, til disse unge mænd, som kom til vort hjem

— ikke blot at de kom, men at de havde kærlighed nok til ikke at give op. Jeg var en hård nød at knække. Jeg troede, at jeg formedelst min uddannelse og på grund af min baggrund og min historie og min familie ville blive noget fremragende. Jeg følte medlidenhed med missionærerne. Jeg sagde: „Stakkels unge mænd med så fattigt et budskab!” Men de gav ikke op, de kom igen og igen og igen. Og jeg følte en myndighed udstråle fra dem, som var stærkere og større end al den kundskab, jeg havde opnået tidligere i livet — myndigheden fra Kristi sande kærlighed. Jeg vil gerne takke den generation af missionærer, som ikke gav op og den missionspræsident, som var interesseret nok til ikke at trække missionærerne bort fra mig. Det var ældste Theodore M. Burton. Jeg skal aldrig glemme det.

Må jeg fortælle jer, at jeg er helt og fuldt overbevist om, at dette er den vigtigste velsignelse i mit liv, som jeg nogen sinde har modtaget. Det forandrede min tilværelse totalt.

Jeg begyndte at forstå, at et menneske ikke kan forstå noget af betydning i denne verden, med mindre han har kundskab om Jesu Kristi evangelium, gengivet ved hans profet, Joseph Smith og fulgt op af en levende profet, Spencer W. Kimball. Uden dette budskab ville jeg aldrig have fået en familie, som jeg nu har. Jeg ville ikke have den kærlighed til min elskede hustru, som jeg har nu, og jeg ville ikke være så stolt af mine børn.

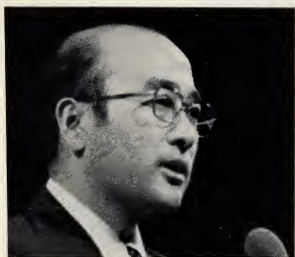
Vores ældste søn er nu en ung mand, der virker som missionær i Manchester i England, og vi er meget stolte af ham. Og en anden af vore sønner bereder sig til at blive missionær til næste år.

Og nu denne kaldelse. Den overgår et menneskeligt væsens forståelse. Jeg har brug for alle jeres bønner. Jeg lovede Herren, da jeg gik ned i dåbsbassinet og senere i templet, at han kunne regne med mig. Jeg har ikke noget andet ønske end at være en Herrens tjener. I hans navn. Amen.

Hvorfor mig, Herre?

ÆLDSTE YOSKIIHIKO KIKUCHI
De halvfjerds' første Kvorum

Jeg havde slet ikke ventet at blive kaldet til et så stort ansvar

Jeg er taknemmelig mod præsident Romney fordi han prøvede at udtale mit navn. Når jeg kommer i den næste verden, vil jeg spørge min far, om ikke jeg kan få et andet navn. Tak skal du have, præsident Romney. Præsident Kimball og alle brødrene blandt generalautoriteterne, og mine kære brødre og søstre i Herren Jesu Kristi evangelium: i dag står jeg foran jer, ydmyg, for at bære mit vidnesbyrd om guddommeligheden af Herren Jesu Kristi evangelium. For det første udtrykker jeg min dybtfølte og oprigtig påskønnelse over for dem, der har hjulpet mig og har været så venlige over for mig og belært mig og vejledt mig — en vidunderlig hjælp og en vidunderlig indflydelse i min tilværelse. Jeg er taknemmelig for min hustru, Toshiko, og for vore

børn. Præsident Kimball og alle evangeliets brødre og søstre, vi behøver jeres bønner.

Ældste Gordon B. Hinckley gav mig en særlig velsignelse, da jeg var en grøn bønnestage af en missionær, og den har ledet mig hele mit senere liv. Mine kære brødre og søstre, jeg havde slet ikke ventet at blive kaldet til et så stort ansvar. Jeg spørger stadig mig selv og Herren: „Hvorfor mig, o Herre? Hvorfor mig, o Herre?“ Og alligevel, min brødre og søstre, lyder det stadig fra dybet af mit hjerte: „Jeg går, hvor du sender mig hen, o Gud, over land og det skumklædte hav.“ (se salme nr. 19)

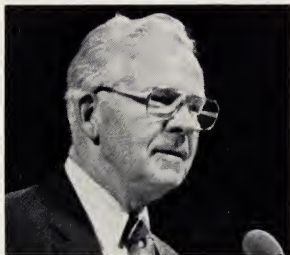
Og en anden stemme siger: „Jeg vil gå og gøre det, som Herren har befaleet.“ (1 Nephi 3:7) Og endnu en anden stemme siger: „O, gid jeg var en engel og kunne få mit hjertes ønske opfyldt, så jeg kunne gå ud og tale som Guds basun med en røst, der kunne få jorden til at skælve, og råbe omvendelse til alle folk.“ (Alma 29:1) Mine kære brødre og søstre, jeg elsker — jeg elsker vor himmelske Fader. Jeg ved — jeg ved af hele mit hjerte, at Gud lever. Jeg ved, at der findes en levende profet i dag, ja, Spencer W. Kimball. Jeg elsker ham. Jeg vil støtte ham af hele mit hjerte. Mormons Bog er sand, Guds sande ord. Brødre og søstre, jeg efterlader jer mit vidnesbyrd. Og jeg gør det ydmygt i Herren Jesu Kristi navn. Amen.

Helt i top

ÆLDSTE MARVIN J. ASHTON

De tolv's Råd

„13 for rene handlinger, 13 for opnåelse og 13 for godkendelse” — især for godkendelse af Herren

Når jeg nærmer mig denne talerstol for at påtage mig dette hellige ansvar, er det styrkende at føle det betydningsfulde håndtryk af en Guds profet: „Marvin, jeg elsker dig. Marvin, jeg støtter dig.” Hvordan jeg kan kende præsident Kimballs følelser? Fordi han tager sig tid til at fortælle dem. Hvornår var sidste gang, vil I måske spørge? Jo, det var såmænd i går!

En af livets mere almindelige oplevelser er at få karakterer. De små lærer hurtigt, om deres handlinger er acceptable for forældrene. Belønninger eller afstraffelser kan hurtigt administreres i hjemmet, og en sådan bedømmelse af forældrene har meget at gøre med dannelsen af idealer for livsførelse.

Når man begynder at gå i skole er

man allerede i gang med en lang kamp for at opnå karakterer, der gør os acceptable for dem, med hvem vi må leve og arbejde. De, som går ind til militæret, bliver hurtigt opslugt af en mængde inspektioner og karaktergivning.

Når vi accepterer et arbejde, opdager vi hurtigt, at vi bliver bedømt efter de opgaver vi får og de lønninger, der betales. Fremragende arbejde bliver belønnet med højere betaling og større muligheder.

De, som fabrikere tøj eller ting eller fødevarer, bedømmes af et mylder af forbrugerorganisationer. Første klasses varer giver højere priser.

I vort frie politiske system er vi ved hvert valg vidne til en bedømmelse af landets ledere.

Men hensyn til medierne udgør salgsoplaget af aviser og blade et øjeblikkeligt udtryk for folks bedømmelse.

Og sådan fortsætter det med næsten alt, hvad vi gør her i livet. Vi har en tendens til at bedømme andre, ligesom de bedømmer os. Hvis vores forståelse er rigtig, benytter vi denne bedømmelse som motivation for at nå højt m.h.t. fremgang og selvdisciplin. Hele spørgsmålet om bedømmelse sætter os i stand til at sætte høje mål og udfordrer os til at nå dem.

Til trods for dette indbyggede ønske om at opnå resultater, er der et områdede tilbage, hvor opnåelsen af høje

eller gode karakterer eller en god bedømmelse synes at blive ignoreret. Jeg taler om det voksende antal af film, bøger, blade og teaterforestillinger og tv-programmer, hvor der stræbes efter at herliggøre umoral og vold i en hidtil ukendt grad. Her må bedømmelsen blive langt under lavmålet.

Jeg ved, at frihed til at udtrykke sig er en vital del af det evige princip om handlefrihed og må bevares og beskyttes. Jeg ved også, hvordan disse kræfter benytter ytringsfriheden til at degradere eller nedværdige, og det bliver til perversion og undertrykkelse. Fordi jeg er klar over, at der altid vil findes modsætning i alle ting, er jeg bange for, at vi ikke med det første vil se den dag, da ob-skøne ting helt vil være udryddet. Men jeg har tiltro til, at det fuldstændigt kan udryddes i kvalificerede menneskers tilværelse. Jeg tror fuldt og fast, at de fleste tænkende mennesker kan inspireres til at stræbe efter den bedste bedømmelse ved at vælge sund, værdifuld litteratur, kunst og adfærdsvaner.

Når enhver af os benytter vores handlefrihed til at vælge det, der indgår i vores dagligdag, bør vi erkende, at slaget mellem det bedste og det dårligste er en del af den krig, der begyndte i Himlen og endnu i dag ud-kæmpes. Fjenden søger enhver strategi eller ethvert taktisk fodfæste, han kan opnå, og ethvert brohoved, han opnår, bliver udgangspunktet for det næste angreb. Det antal sejre, vi tillader ham at få, kan alvorligt påvirke det endelige udfald af krigen.

Hvordan planlægger den onde denne krig? Hvilken taktik benytter han? De, der bekæmper pornografi og alt det ob-skøne, har hjulpet os til at forstå nogle af hans krigsplaner. De fortæller os, at mennesker, som bliver involveret i noget ob-skønt, hurtigt antager forvrængede synspunkter for personlig opførsel. De bliver ude af

stand til at omgås andre på en naturlig og sund måde. Som det er tilfældet med de fleste andre vaner, begynder afhængigheden at gøre sig gældende. Tilskud af vold eller pornografi bedøver sanserne, og fremtidige eksponeringer må være stærkere og mere yderligtgående. Snart bliver den pågældende forhærdet og er ude af stand til at reagere på en følsom, omsorgsfuld, ansvarlig måde, især over for medlemmer af hans egen husholdning og familie. Gode mennesker kan blive besmittet på denne måde, og det kan få frygtelige, ødelæggende konsekvenser.

En sådan ung mand, der blev offer for en sådan konflikt, var en respekteret ægtemand og medlem af samfundet. En af dem han arbejdede sammen med, medbragte nogle pornografiske hæfter og lod dem cirkulere rundt på kontoret. Til at begynde med blev de behandlet som noget sjovt, og de, der kikkede i dem, drillede hinanden med sådanne verdslige ting. Men den pågældende unge mand begyndte, mest af nysgerrighed, omhyggeligt at studere dem for det tilfælde, at han skulle få lejlighed til at hjælpe andre med at bekæmpe sådanne verdslige onder. Efterhånden som han betragtede tingene mere indgående og oftere, blev han overvældet af den ondes ånd uden at være rigtigt klar over det. Snart bad han om mere af den slags fra sin kontorkollega, og de to begyndte at tilbringe megen tid sammen, idet de drøftede disse onder.

Stadig i den tro, at han blev mere oplyst med hensyn til at kunne øve en stærkere, god indflydelse blandt sine venner, blev denne unge mand indfanget af sin egen uvidenhed om den ondes måde at arbejde på. Hans kammerat lokede ham til at eksperimentere med det, som vistes i de hæfter, han studerede. Med sin åndelige bevidsthed bedøvet, gik han ind på det og han fortalte sin hustru om det.

Hun var overrasket og chokeret over hans forslag, og da han vedblev med sine ufølsomme anmodninger, nægtede hun til sidst at ville have noget med ham at gøre. I sin forstyrrede tilstand søgte han tilfredsstillelse andetsteds, og til slut mistede han sin hustru, sine børn og sin selv-respekt.

Skrifterne hjælper os til at forstå fjendens strategi og taktik. Nephi i Mormons Bog så konflikten i vor tid og siger rent ud: „Thi se, på den dag skal han rase i menneskehjernerne og opirre dem til vrede mod det, der er godt. Og andre vil han berolige og neddyse i vellystig sikkerhed, . . . Og se, andre drager han bort ved smiger og fortæller dem, at der ikke findes noget helvede, og han siger til dem: Jeg er ingen djævel, thi der findes ingen — og således hviker ham dem i øret, indtil han har fanget dem i sine grufulde lænker, hvorfra man ikke kan undslippe.” (2 Nephi 28:20-22)

Den store profet, Mormon der be-
tragtede sit eget faldne folk, skrev til sin søn Moroni en meget sigende anklage, da han sagde, at på grund af ugudelighed var hans folk „uden følelse.” (Moroni 9:20)

Hvor tragisk må det ikke være at nå det punkt, hvor Ånden må trække sig tilbage, og vi bliver ude af stand til at skelne det rigtige fra det forkerte.

Hvis vi vedbliver at tage skærmyds-
lerne i slaget mod Satan, vil de endelige lænker, han griber os med, blive netop så forfærdelige, som skrifterne antyder. Hvor forfærdelig denne tilstand er, antydes i de ord, som en ordbog benytter til at beskrive ordet „obskøn”. Den bruger sådanne betegnelser som uanstændig, utugtig, slibrig, sjofel. Når jeg tænker på disse ord, og jeg derefter husker, at profeten Joseph Smith opmuntrer os til at søge det, der er „dydigt, elskelige og har godt lov eller er prisværdigt.” (13. trosartikel),

så skutter jeg mig over manges blindhed.

I fordums tid blev der kaldt til kamp ved trompetfanfarer. Det kaldesignal, jeg lader lyde, er et råb om at finde så meget, der er sundt og godt, eller klassificeret „første klasses”, at der ikke bliver tid eller lyst til det onde. Det er et råb om at stræbe efter en karakter eller et skudsmål, der for evigt kan huskes med glæde.

Først udfordrer jeg forældrene til at være interesserede i, hvad jeres børn læser eller ser. God læsning begynder ved sengekanten hos jeres små børn. Hav aldrig for travlt til at læse gode godnathistorier ved dagens slutning. Udvælg fra den klassiske børnelitteratur opløftende historier, der kan opbygge ædle tanker hos de små. Jeg vil aldrig glemme indvirkningen af en enkel børnefortælling om en lille motor, som troede på, at den kunne, og som så gjorde det. Hvor ofte har jeg ikke sagt til mig selv: „Jeg tror, jeg kan, jeg tror, jeg kan, jeg tror, jeg kan,” og så opdaget, at der inden i mig voksede en personlig kraft til at gøre et eller andet godt. Overvej forskellen mellem børn, som puttes og kæles for af forældrene ved sengetid, mens de lytter til historier fra gode bøger og derefter knæler ved sengen i bøn, i sammenligning med dem, som går i seng, efter at de har set et voldsomt tv-program.

Dernæst udfordrer jeg bedsteforældrene til at fremme oplæsningsprogrammer sammen med jeres børnebørn. Hvis I bor nær nok til at være sammen med dem, så læs bøger for dem, som vil hjælpe dem til at udvikle karakterer og idealer. Hvis I bor længere væk fra dem, så send dem bøger, gamle eller nye med en personlig hilsen og indbydelse til at læse dem og derpå fortælle jer, hvad de synes om dem.

Og så vil jeg udfordre de unge til at samarbejde med forældrene, når

de er interesserede i, hvad I læser og ser. Vær selv omhyggelig med, hvad I kan tage ind i jeres tankegang. Unge mennesker, I ville jo aldrig begynde at spise et måltid af fordærvet eller inficeret mad, hvis I på nogen måde kan undgå det, vel? Udvælg jeres læsning og det, I ser, omhyggeligt og med god smag.

Derefter udfordrer jeg familier til at støtte film, der er sunde og gode. Forældre bør kende de film, som deres børn ser, og børn bør kun se de film, som de har deres forældres tilladelse til at se. Hvis det at se film er en vigtig del af jeres families tilværelse, og gode film ikke er til rådighed hverken i biografen eller tv, så vil kloge forældre leje sådanne film, der både underholder og udvikler og opbygger. (Det kan i Danmark gøres kollektivt i ward og grene eller af en gruppe familier for derved at få prisen ned på et overkommeligt niveau. O.a.)

Derefter udfordrer jeg enhver sidste dages hellig til at erhverve sig kundskab om og forståelse af skrifterne. Disse hellige bøger er vort forsvars bolværk mod en snu fjende. Hver eneste bør bruge sine egne, personlige eksemplarer af skrifterne. Tag dem med til møder og klasser. Læs dem i ledige øjeblikke. Forsøg at udvikle en omhyggeligt lagt plan for studium og meditation. Og tag dem også med på rejser.

En af mine venner fortalte mig fornylig om sin families ferie sidste sommer. Man kørte en lang vej, og børnene, som rangerede lige fra børnehavebørn til realklasseelever, blev rastløse. Forældrene havde klogeligt medbragt skrifterne, og da disse rastløse stunder kom, skiftedes familiens medlemmer til at læse kapitler, og derefter diskuterede man det, der var blevet læst højt. De halvvoksne børn, som foretog det meste af læsningen, holdt op med at drille hinan-

den, og de helt små syntes i høj grad at være interesserede i det, som de ældre havde at sige. Denne familie læste en god del af Det nye Testamente, mens de rejste på ferietur.

Kampen for at blive et førsteklases menneske er en kamp, som vi kan vinde. Vi gør så meget her i livet, der bringer succes, at det synes utroligt, så let vi lader Satan gøre os svage ved at læse underlødigt litteratur eller se smudsige film.

Min opfordring er, at vi vil stræbe efter at blive førsteklases mennesker med alt, hvad vi foretager os i livet. Vi ønsker gode karakterer i skolen. Vi ønsker at spise den bedste mad, vi kan få. Jeg håber, at vi også vil stræbe efter at nære vort sind med det, der er elskeligt, sundt og prisværdigt.

Ønsket om fremgang er bibragt os af en kærlig Skaber, som respekterer vores handlefrihed men ikke desto mindre trygler os om at gøre det rigtige. Det er ham, som skal udskrive vores eksamenspapirer. Satan ønsker at svække og bedøve vore sanser, så vi mister fornemmelsen af det endelige tidspunkt for karaktergivning eller bedømmelse. Vi befinder os i kamp med onde magter, som er listige og stærke. De kan lulle os i søvn og pacificere os med jordiske ting, hvis vi ikke er forsigtige. Men hvis vi tager føringen under prøven og søger det, der er prisværdigt, kan vi bygge os en rustning, der ikke vil kunne gennemtrænges.

Så lad os nu, midt i dette slag, lade trompeterne lyde for det, som er første klasses:

rene handlinger, fremgang og godkendelse, ja godkendelse af ham, hvis stemme kan sige til jer: „Vel, du gode og tro tjener . . . gå ind til din herres glæde.” (Matt. 25:21)

Om dette beder jeg ydmygt i Jesu Kristi, vor Frelser og Forløseres værdige navn. Amen.

Jesus Kristus

PRÆSIDENT SPENCER W. KIMBALL

Jesus Kristus er Verdens Frelser og vore sjæles Frelser

Elskede brødre og søstre, vi kommer nu til afslutningen af denne storslåede konference. Vi har høstet stort udbytte og er blevet rigt velsignede. I har hørt 30 eller flere talere bære vidnesbyrd om Jesu Kristi guddommelighed, og jeg vil gerne sige, at det var ham, Jesus Kristus, som kom frem fra graven som et opstandent væsen, og ham, som „Skønt han var Søn, lærte lydighed af det, han led, og da han havde nået fuldendelsen, blev han ophav til evig frelse for alle, som er lydige mod ham.” (Hebr. 5:8-9)

Det var den samme Jesus Kristus, som gav åbenbaringer til sine profeter og også gennem Johannes Åbenbareren åbenbarede for dem: „Jeg er den første og den sidste . . . den, som lever; og jeg var død, men se, jeg lever i evighedernes evighed, og jeg har Dødens Dødsrigets nøgler.” (Johs. Åbenb. 1:18)

Det var ham, Jesus Kristus, som i sin herliggjorte tilstand kom til indianer-

nes fædre, og som kendes under forskellige navne: Den store hvide Gud, den blonde Gud og talrige andre navne.

Det var ham, Jesus Kristus, vor Frelser, som blev introduceret for de forbavsedede tilhørere ved Jordanfloden (se Matt. 3:13-17), på Forklarelsens bjerg (se Matt. 17:1-9), ved nephiternes tempel (se 3 Nephi 11:26) og i lunden ved Palmyra, staten New York, (se Joseph Smith 2:17-25) Og den, der introducerede ham var ingen anden end Gud Faderen, den hellige Elohim, i hvis billede han var skabt, og hvis vilje han udførte.

Mange mennesker er vokset op med den idé, at det var Faderen, som var den førende skikkelse gennem Det gamle Testaments historie, når som helst titlen Gud eller Herren blev benyttet.

Det er bemærkelsesværdigt, at Faderen, Gud, Elohim kom ned på jorden ved enhver lejlighed for at introducere Sønnen til en ny uddeling, til et nyt folk. Og derefter udførte Jesus Kristus hans værk.

Dette er sket igen i vor egen tid, da begge særskilte personer, Faderen og Sønnen, kom til jorden påny og viste sig for mennesket. Denne hellige begivenhed er beskrevet af den hengivne unge mand, som var forberedt til at modtage denne åbenbaring. Der eksisterer mange forskellige forestillinger om vor Skaber. Der er mange, som siger, at de tror på en Gud, men som kun har en svag idé om, hvad han er. Eller måske de aldrig forventer at se deres Skaber. Måske ville de ikke kunne genkende

ham, når han kommer, fordi de ikke ved, hvad de kan forvente.

Bjerget, floden, vulkanen blev guder for mange. Men mennesket har i sin søgen skabt sig selv en Gud, der er uden form eller kraft eller bestanddele.

Jesus Kristus er denne verdens Gud. Han har gjort det meget klart i sine mange præsentationer af sig selv.

Herren Jesus Kristus erklærede til Abraham: „Mit navn er Jehova.” (Abr. 2:8)

Og Abraham erklærede: „Således talte jeg, Abraham, med Herren, ansigt til ansigt, som en mand taler med en anden. Og han fortalte mig om de gerninger, hans hænder havde gjort.” (Abr. 3:11)

Og Moses sagde med hensyn til Skaberen: „. . . og han (Moses) så Gud ansigt til ansigt og talte med ham, og Guds herlighed var over Moses, derfor kunne Moses tåle Guds nærværelse.

Og Gud talte til Moses og sagde: Se, jeg er Herren, Gud den Almægtige, og Uendelig er mit navn; . . .” (Moses 1:2-3)

I det første århundrede forstod de mennesker i Amerika, som havde læst skrifterne, at disse var ved at skulle opfyldes og de samlede sig i stor mængde omkring og i nærheden af templet i landet Bountiful. Mens de undrede sig talte de om denne Jesus Kristus, om hvem der var givet tegn med hensyn til hans død, og „mens de således talte sammen, hørte de en røst, som om den kom fra himlen: . . . den gennemtrængte dem i selve sjælens inderste og gjorde, at deres hjerter brændte.

Og se, tredje gang forstod de røsten, som de hørte, og den sagde til dem: 'Se, min Søn, den elskede, i hvem jeg har velbehag, i hvem jeg har herliggjort mit navn, hør ham.'” Dette er en ny udformning, idet den adskiller sig fra den, der benyttedes ved Jordanfloden.

„Og da de forstod, rettede de igen blikket op mod himlen, og se, de så et menneske stige ned fra himlen, og han var klædt i en hvid kjortel; og han kom ned og stod iblandt dem; og hele mængden rettede deres øjne mod ham, og de vovede ikke at åbne munden, ikke engang den ene til den anden, og de vidste ikke, hvad det betød, thi de troede, at det var en engel, som havde åbenbaret sig for dem.

Og det skete, at han strakte hånden ud og talte til folket og sagde: 'Se, jeg er Jesus Kristus, om hvem profeterne vidnede, at han skulle komme til verden. Og se, jeg er verdens lys og liv, og jeg har drukket af den bitre kalk, som Faderen har givet mig, og jeg har herliggjort Faderen ved at påtage mig verdens synder, hvori jeg har underkastet mig Faderens vilje i alt fra begyndelsen.'” (3 Nephi 11:3, 6-11)

Efter en lang prædiken, hvori han forklarede dem kristendommens lærdomme, sagde han: „Men se, I har både hørt min røst og set mig;” (3 Nephi 15:24)

„Da Jesus var kommet til egnen ved Kæsarea Filippi, spurgte han sine disciple og sagde: 'Hvem siger folk, at Menneskesønnen er?' De svarede: 'Nogle siger: Johannes Døber; andre: Elias; andre: Jeremias eller en anden af profeterne.'

Han spørger dem: 'Men I, hvem siger I, at jeg er?'

Og Simon Peter svarede og sagde: 'Du er Kristus, den levende Guds Søn.'

Da svarede Jesus og sagde til ham: 'Salig er du, Simon Jonas' søn! thi det har kød og blod ikke åbenbaret dig, men min Fader, som er i Himlene.

Så siger også jeg til dig, at du er Petrus, og på den klippe vil jeg bygge min kirke, og Dødsrigets porte skal ikke få magt over den.

Og jeg vil give dig Himmerigets nøgler, og hvad du binder på jorden,

det skal være bundet i Himlene, og hvad du løser på jorden, det skal være løst i Himlene.” (Matt. 16:13-19)

Her var de hellige, beseglende nøgler fra himmerigets rige til at binde fra Himlene det, som med myndighed blev bundet på jorden.

Det var den solide, faste åbenbaringens klippe, hvorved apostlene vidste, at han var Kristus, den levende Guds Søn. Det var den klippe, hvorpå Guds kirke ville blive bygget og som helvedets porte ikke kunne holde stand imod.

„Den næste dag ser han Jesus komme hen imod sig, og han siger: 'Se, Guds lam, som bærer verdens synd!'

'Nu har jeg selv set det, og jeg har vidnet: han er Guds Søn.'

'Og da Jesus kommer gående, ser Johannes på ham og siger: 'Se, Guds Lam!'" (Johs. 1:29, 34, 36)

Og så har vi Peters vidnesbyrd: „Og jeg holder det for ret at vække jer ved mine påmindelser, så længe jeg er her i mit legemes telt, fordi jeg ved, at mit telt snart skal lægges bort, som vor Herre Jesus Kristus jo har givet mig til kende.

Jeg vil også bestræbe mig for, at I til enhver tid efter min bortgang skal kunne drage jer dette til minde.

Thi da vi kundgjorde jer vor Herres Jesu Kristi kraft og hans komme, var det ikke kløgtigt opdigtede fabler, vi fulgte, men vi havde selv været øjenvidner til hans guddomsherlighed.)

Thi han fik ære og herlighed af Gud Fader, da denne røst lød til ham fra den majestætiske herlighed: 'Denne er min Søn, den elskede; i ham har jeg velbehag!'

Denne røst hørte vi lyde fra Himme-

len, da vi var med ham på det hellige bjerg.” (2. Peter 1:13-18)

Alle disse er sandelig storslåede vidnesbyrd om vor Frelser, Jesus Kristus.

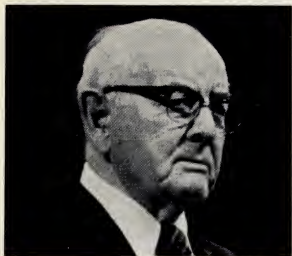
Dette har været en storslået konference, og efterhånden som hver enkelt af disse vidunderlige taler er blevet holdt, har jeg lyttet med stor opmærksomhed, og jeg har besluttet mig til, at jeg vil gå hjem og være en bedre mand, end jeg før har været. Jeg har lyttet til alle instruktionerne og forslagene, og jeg håber, at enhver, som har hørt dem, også har gjort det. Vi har hørt mange ting, alt sammen i harmoni med Jesu Kristi lærdomme. De er blevet givet på smuk manér af mænd, som er indviet til Herrens tjeneste. Jeg opfordrer jer til at bringe mange af disse tanker med jer, når I drager afsted, og tænk igen på det, I er blevet gjort opmærksomme på. Prøv om ikke I kan bruge dem i den udstrækning de ngår jeres tilværelse på en eller anden måde til at bringe jer nærmere fuldkommenhed, sådan som Herren har forlangt af os.

Og nu, brødre og søste, det har været vidunderligt at være sammen med jer. Må fred være med jer. Må I vende hjem i sikkerhed og finde jeres familiemedlemmer i sikkerhed. Vi bringer denne storslåede konference til jer over tv og radio med vor kærlighed og hengivenhed, og i det håb, at den vil have været en stor oplevelse for jer. Og lad mig endnu engang sige: Gud lever; Jesus er Kristus, Og alle de vidnesbyrd, vi har båret, de bønner, som er blevet opsendt, og de sange, der er blevet sunget, er alt sammen overbragt jer i Jesu Kristi navn. Amen.

Velfærdstjenester: Evangeliet i Funktion

PRÆSIDENT SPENCER W. KIMBALL

Gennemgang af seks fundamentale sandheder om velfærd: kærlighed, tjeneste, arbejde, selvtillid, helliggørelse og forvaltning

Da vi sang denne sang (Benyt de lyse dage) gik mine tanker nogle generationer tilbage. Min elskede mor, som døde tidligt i mit liv, plejede at nynne den sang, når hun gik omkring i huset, lavede mad eller udførte andet husarbejde. Så jeg holder meget af den.

Det er godt igen at være sammen med jer til en konference — at tænke på vore pagter, vore pligter, vore velsignelser, og at lære om vor himmelske Faders ønsker og vilje.

Da jeg tænkte over, hvad jeg skulle sige til dette velfærds møde, slog den tanke ned i mig, at hvis vi regner en generation til 40 år, så er der nu gået en generation, siden oprettelsen af dette store velfærdsarbejde i oktober 1936.

De store ledere af dette arbejde passerede revy for mine indre øjne:

præsidenterne Heber J. Grant, J. Reuben Clark jr., David O. McKay, Henry D. Moyle, Harold B. Lee, Marion G. Romney og mange flere, der er for mange til at nævne dem alle. Og således blev også deres råd og deres belæringer fra skrifterne bragt tilbage i min erindring.

Da jeg opgjorde deres bidrag og kirkens fantastiske vækst m.h.t. velfærdstjenesten, stillede jeg over for dette spørgsmål: Har vore medlemmer i dag, og ganske særligt vore regional stavs- og wardsledere, *samme forståelse af velfærdsprincipper og samme pligtfølelse overfor velfærdstjenesten* som dem fra den forrige generation?

Jeg er tilbøjelig til at erklære mig enig med præsident Romneys opfattelse af dette, da han i et instruktionsmøde for generalautoriteter for adskillige år siden udtalte:

„Således som 'der kom en ny konge over Ægypten, som ikke vidste noget om Josef' (2. Mos. 1:8) således er der i kirken opstået en ny generation af biskopper og stavspræsidenter, der ikke er blevet belært og optrænet, sådan som deres forgængere blev det." (Marion G. Romney: *The Basic of Church Welfare*, March 6, 1974)

På grund af den overvældende betydning af den storslåede velfærdsplan, mente jeg det passende at gentage de fundamentale grundelementer i dette værk og at fremhæve, hvordan vi kan anvende dem i denne gene-

ration. Det er mit håb, at vi om muligt kan intensivere vor åndelige arv i dette arbejde og, ved at bygge på elementer, gøre en ekstra indsats i anvendelsen af dem.

Siden den første uddeling på denne jord har Herren krævet af sit folk, at de skulle elske deres næste som sig selv. Om Enoks generation får vi at vide, at „Herren velsignede landet, og de blev velsignet på bjergene og på de høje steder, og havde fremgang.

Og Herren kaldte sit folk ZION, fordi de var af ét hjerte og ét sind og levede i retfærdighed, og der fandtes ingen fattige blandt dem.” (Mos. 7:17-18)

Overalt i Mormons Bog ser vi ledere belære og generationer lære om disse sandheder, som den mennesskekærlige konge, Benjamin talte om: „Og for disse tings skyld, som jeg har talt til jer — nemlig at I kan blive ved med at have forladelse for jeres synder fra dag til dag, at I kan vandre uden skyld for Gud, ønsker jeg, at I skal dele af jeres gods med de fattige, hvert menneske efter sin evne, så som at give de sultne at spise, klæde de nøgne, besøge de syge og yde dem lindring, både åndelig og legemlig, i forhold til deres trang.” (Mosiah 4:26)

I fjerde Nephi bliver vi vidner til nephiternes velsignelser, da de undertrykker deres egen selvskhed og går fremad til de er fuldstændig retskafne i løbet af 4 generationer. Hvem frydes ikke over dette billede af det ideelle Zion?

„De havde alle ting tilfælles; derfor fandtes der hverken fattige eller rige, trælle eller frie, men de var alle frigjort og deltagere i den himmelske gave . . .

Og der var ingen misundelse, strid eller oprør, horeri, løgn eller mord og heller ikke vellyst uden nogen form; der kunne i sandhed ikke findes noget lykkeligere folk blandt alle de

folk, der var blevet skabt ved Guds hånd.” (4. Nephi 16)

Det er nu næsten 4 generationer siden, i denne sidste uddeling, at Herren igen fremførte sine regler for det moderne Zion, da han sagde: „Lad enhver agte sin broder som sig selv og øve dyd og hellighed for mig.

Og atter siger jeg jer, lad enhver agte sin broder som sig selv.

Thi hvilken mand blandt jer, som har tolv sønner og ikke gør forskel på dem, og de tjener ham i lydighed, vil sige til den ene af dem: „Klæd dig i kostbart tøj og sid her, men til den anden: Klæd dig i pjalter og sæt dig der, og dase på sine sønner og sige: Jeg er retfærdig?

Se, det har jeg givet jer som en lignelse, og således er det med mig. Jeg siger jer: Vær et, og dersom I ikke er et, er I ikke mine.” (LP 38:24-27)

Præsident Joseph F. Smith forudså oprettelsen af velfærdsprogrammet i 1900, da han huskede os på:

„I må til stadighed erindre, at det timelige og det åndelige hører sammen. Disse to kan ikke adskilles. Det ene kan ikke fortsætte uden det andet, så længe vi er her på jorden.

De sidste dages hellige tror ikke blot på åndelig frelse men også på timelig frelse gennem evangeliet . . . Vi mener ikke, at det er muligt for mennesker at være virkelig gode og trofaste kristne mennesker, medmindre de også er gode, trofaste, ærlige og flittige mennesker. Derfor prædiker vi flidens evangelium, økonomiens evangelium, besindighedens evangelium.” (*Gospel Doctrine*, SLC, siderne 208-9)

Så I ser, at da Det øverste Præsidentskab i 1936 igen samlede disse principper i form af vor tids velfærdsplan, udformede de simpelthen for den generation en mere fuldstændig mulighed for etablering af Zions idealer. I denne generation vil deres

ord måske få endnu dybere betydning.

„Hovedformålet var, så vidt det var muligt, at etablere et system, hvorved man kunne udrydde lediggang, få bugt med udnyttelse af arbejdshøshedunderstøttelsen, således at uafhængighed, flid, sparsommelighed og selvrespekt igen kunne indfinde sig blandt vort folk. Målet i kirken er at give mennesker hjælp til selvhjælp. Kirkens medlemmer må igen sætte arbejdsglæden som et ledende princip i deres tilværelse.” (Heber J. Grant i *Conference Report*, okt. 1936, side 3)

Det øverste Præsidentskabs hensigt kunne ikke misforstås; og skønt den ofte ses som noget timeligt, må vi tydeligvis forstå, at dette værk i virkeligheden er åndeligt! Det er rettet mod mennesker og inspireret af Gud, sådan som præsident J. Reuben Clark jr. udtrykte det, da han sagde: „Det egentlige langtidsformål med velfærdsplanen er opbygning af medlemmernes karakter, både gives og modtages, at redde alt det ædleste og bedste i dem og bringe de slumrende åndelige rigdomme til at blomstre og bære frugt, hvilket, når alt kommer til alt, er missionen og formålet og tanken med at være medlem af denne kirke.” (Præsident Reuben J. Clark jr., i et særligt møde for stavspræsidenter den 2. okt. 1936)

Når vi rejser rundt i verden og besøger folk, ser vi det store timelige behov for vore medlemmer. Og mens vi længes efter at hjælpe dem, forstår vi den vitale betydning af, at de lærer denne vigtige lektie: at den højeste åndelighed opnås når vi overvinder kødet. Vi opbygger karakterer, når vi opmuntrer folk til at sørge for deres egne behov.

Når givere opnår kontrol over deres egne ønsker og retteligt får øjnene op for andres behov i lys af deres egne ønsker, så får de styr på de evange-

liske kræfter i deres tilværelse. De lærer, at ved at efterleve den storslåede indvielseslov sikrer de sig ikke alene timelig frelse men også åndelig helliggørelse.

Og når en modtager tager imod med taksigelse, fryder han sig i bevidstheden om, at man i den rene form — i det sande Zion — kan få del i både timelig og åndelig frelse. Der ved motiveres de til at blive selvforsynende og i stand til at dele med andre.

Er det ikke en skøn plan? Begejstres I ikke over denne del af evangeliet, der iklæder Zion dets smukkeste klædning? Når velfærdstjenesten betragtes i dette lys, kan vi forstå, at det ikke er et program, men selve kernen i evangeliet. *Det er evangeliet i funktion*. Det er toppen af det kristne livs principper.

Og for bedre at synliggøre denne proces og kraftigt at understrege de særlige principper, der understøtter dette værk, vil jeg gerne have lov til sammen med jer, at gennemgå det, som jeg mener, er evangeliets grundlæggende sandheder.

For det første: *Kærlighed*. Målestokken for vores kærlighed til vore medmennesker, og for en stor del vores kærlighed til Herren, er hvad vi gør for hinanden og for de fattige og bekymrede.

„En ny befaling giver jeg jer, at I skal elske hverandre: ligesom jeg har elsket jer, skal også I elske hverandre.

Derpå skal alle kende, at I er mine disciple, om I har indbyrdes kærlighed.” (Johs. 13:34-35; Moroni 7:44-48 og Luk. 20:25-27, 14:12-14)

For det andet: *Tjenesteydelse*. At tjene er at ydmyge sig selv, at hjælpe dem, der har brug for hjælp og at give af sit „gods til de fattige og trængende, bespise de sultne og tåle allehånde lidelser for Kristi skyld.” (Alma 4:13)

„En ren og ubesmittet gudsyndkelse

for Gud, vor Fader, er dette: at besøge faderløse og enker i deres trængsel og bevare sig selv uplettet af verden." (Jak. 1:27)

For det tredje: *Arbejde*. Arbejde bringer lykke, tilfredshed og fremgang. Det er midlet til al opnåelse; det er det modsatte af lediggang. Vi har fået befaling om at arbejde. (1. Mosebog 3:19)

Forsøg på at opnå et timeligt, socialt, følelsesmæssigt eller åndeligt velbefindende ved hjælp af arbejdsløshedsunderstøttelse er en overtrædelse af den guddommelige befaling, at vi skal arbejde for det, vi modtager. Arbejde bør være det herskende princip hos vor kirkes medlemmer. (LP 42:42; 75:29: L. + P. 30-31: 56:17)

Det fjerde er: *Selvtillid*. Kirken og dens medlemmer har fået befaling af Herren om at være selvforsynende og uafhængige. (LP 78:13-14)

Ansvaret for hvert enkelt menneskes sociale, følelsesmæssige, fysiske og åndelige velbefindende hviler først og fremmest på ham selv, derefter på hans familie og for det tredje på kirken, hvis han er et trofast medlem deraf.

Ingen sand sidste dages hellig vil, hvis han er fysisk og følelsesmæssigt i stand til selv at klare det, frivilligt overlade byrderne for sit eget og sin families velbefindende til nogen som helst anden. Så længe han kan, vil han under Herrens inspiration og ved sit eget arbejde forsyne sig selv og sin familie med livets åndelige og timelige fornødenheder. (Se Tim. 5:8)

Det femte er: *Indvielse*, der omfatter offergaver. Indvielse er når man giver af sin tid, sine talenter og midler til dem, der er i trang — hvad enten det er åndeligt eller timeligt — og til opbygning af Herrens rige. I velfærdstjenesten indvier medlemmer sig, når de arbejder på produktionsprojekter, skænker materialer til

Deseret Industries, deler deres professionelle talenter med andre, giver et gavmildt fasteoffer og tager del i wards- og kvorumsprojekter. De indvier deres tid under deres hjemmelærerarbejde eller når de går ud som besøglærererinder. Vi indvier os når vi giver af os selv. (Se *Ensign*, juni 1976, siderne 3-6)

Det sjette er: *Forvaltning*. I kirkens terminologi er en forvaltning et helligt, åndeligt eller timeligt ansvar. Da alting tilhører Herren, er vi forvaltere over vore legemer, tankegang, familier og ejendele. (Se LP 104:15-18)

Disse principper styrer velfærdstjenestens aktiviteter. Lad os allesammen lære, adlyde og forkynde disse principper. Ledere, lær jeres medlemmer dem; fædre, lær jeres familier dem. Kun når vi anvender disse sandheder, kan vi nærme os idealet Zion.

Zion er et navn, Herren gav sit pagtsfolk, som er karakteriseret ved renhed i hjertet og trofasthed i at sørge for de fattige, de nødlidende og de sørgende. (Se LP 97:21)

„Og Herren kaldte sit folk Zion, fordi de var af ét hjerte og ét sind og levede i retfærdighed, og der fandtes ingen fattige blandt dem." (Moses 7:18)

Denne højeste orden af præstedømmesamfund er grundlagt på læren om kærlighed, tjeneste, geminger, arbejde, selvtillid og forvaltning, som alt sammen er indbefattet i helliggørelsespagten.

Jeg vil nu vende mig til nogle af de aktiviteter og programmer, som repræsenterer måder, hvorpå man kan efterleve disse principper.

Som I ved, har vi i den senere tid lagt betydelig vægt på personligt beredskab og familieberedskab. Jeg håber, at hvert medlem af kirken reagerer positivt over for disse direktiver. Jeg håber også, at vi forstår og

lægger vægt på det positive og ikke det negative.

Jeg kan lide den måde hvorpå hjælpeforeningen forkynder personligt beredskab og familieberedskab i form af en „sparsommelig levevis.“ Det antyder at holde hus med vore forsyninger, at planlægge vore økonomiske forhold, klogt at sørge for personlig sundhed samt tilstrækkelig uddannelse og forberedelse af sin karriere, idet man er tilstrækkeligt opmærksom på hjemmeproduktion og oplagring såvel som udvikling af følelsesmæssig modstandskraft.

Jeg håber vi forstår, at vi får mere ud af at have en køkkenhave end færre udgifter til fødevarer og dejlige friske grønsager og frugter. Hvem kan måle værdien af en særlig samtale mellem far og datter, mens de luger eller vander haven? Hvordan vurderer vi det gode der kommer af det, vi lærer om de evige love, når vi planter, dyrker og høster? Og hvordan måler vi værdien ved at familien er sammen og samarbejder når vi henkoger, tørrer eller på anden måde konserverer høsten? Ja, lægger reserver på lager, men måske er der mere godt i det, vi kan lære, når vi *lever sparsommeligt* og lader vore børn få del i vor pionerav.

Tænk på den lærdom, der kan opnås i et familieråd om familiens budget. Hvordan føler en mor og far, når en ung søn, som, fordi han er med og forstår at budgettere, frivilligt tilbyder sin del af sin sommerferieindtægt som hjælp til at få et nyt køleskab i stedet for det udslidte gamle?

Vi taler om tilegnelse af lærdom og undervisning som noget, der kan sikre os en bedre stilling, men vi må ikke undervurdere den glæde og tilfredsstillelse det er at læse skrifterne, Den danske Stjerne og gode bøger af enhver art. Vi taler om følelsesmæssig styrke gennem familie-bøn, venlige ord og god kommuni-

kation, men vi lærer hurtigt, hvor dejligt livet kan være, når det leves i en venlig og styrkende atmosfære.

På samme måde kan vi henvise til alle de forskellige dele af personligt beredskab og familieberedskab, ikke i forhold til brand eller ødelæggelse men til opbygning af en livsstil, der i sig selv er en dejlig belønning.

Lad os gøre alt dette, fordi det er rigtigt, fordi det er tilfredsstillende, og fordi vi er lydige mod Herrens råd. I den ånd vil vi være beredte til de fleste eventualiteter, og Herren vil give os fremgang og velsignelser. Det er rigtigt, at der vil komme vanskelige tider — for Herren har forudsagt dem — og, det er sandt at Zions stave er „til forsvar og som en flugt for stormen.“ (LP 115:6) Men hvis vi lever fornuftigt og sparsommeligt, vil vi være sikre, som om vi ✓/ar omsluttet af hans hænder.

Jeg håber, at forståelsen af personligt beredskab og familieberedskab bliver opbygget i vore præstedømmekvorummer og hjælpeforeningens møder, og at det foregår på den venlige og positive måde, som vi allesammen reagerer godt over for.

Lad os forkynde vore pligter med hensyn til fasteofferloven. Hvert medlem bør give et gavmild fasteoffer til omsorg for de fattige og trængende. Dette offer bør være mindst det, som vi sparer ved at undvære de to hovedmåltider under fasten.

„Somme tider har vi været en smule nærige og regnet ud, at vi kun havde fået ét æg til morgenmad, og at det koster nogle få ører, og så giver vi det beløb til Herren. Jeg synes, at når det går os godt, så burde vi være meget, meget gavmilde . . .

Jeg synes, at vi, i stedet for det beløb, som vi har sparet ved ikke at spise de to måltider, burde give meget, meget mere — ti gange mere, når vi er i stand til det.“ (*Conference Report*, oktober 1974, side 184)

Fasteofferet har længe været det fond, hvorfra behovet hos Herrens fattige er blevet dækket. Det har været og er nu kirkens ønske og mål fra fasteofferet at få de nødvendige midler til at dække kontantbehovet i velfærdsprogrammet; og fra velfærdsproduktionen behovet for varer. Hvis vi giver et gavmildt fasteoffer, vil vi øge vor egen fremgang både åndeligt og timeligt.

Og lad os nu vende os fra de personlige og familiemæssige opgaver til kirkens formelle velfærdsaktiviteter — somme tider kaldet kirkens beredskab men måske bedre forstået som forrådshussystemet — og lad mig kort fremhæve nogle punkter.

1. Sørg for, at de der modtager hjælp fra kirken, får tilstrækkelige muligheder for at arbejde for det, de modtager, i henhold til deres evner.

2. Udvis god dømmekraft, når I anlægger og driver jeres velfærdsproduktionsprojekt. Gør det forretningsmæssigt og økonomisk sundt, idet I erkender, at vi dyrker mennesker — både givere og modtagere — i højere grad end fødevarer og nødvendighedsartikler.

3. Følg Ånden for at klargøre i hvilken udstrækning de enkelte og familierne kan og bør sørge for sig selv ved egen arbejdskraft.

4. Benyt i videst mulig omfang lokale specialister.

5. Og til sidst, hold regelmæssige, effektive velfærdskomitémøder på alle administrative niveauer.

Brødre og søstre, må jeg med disse tanker opmuntre jer til at gå i spidsen i dette arbejde. Så meget afhænger af vores villighed til at beslutte os kollektivt og individuelt, og til at erkende, at den øjeblikkelige indsats, vi yder, ikke er acceptabel, hverken for os selv eller for Herren.

I ledere, som i øjeblikket tjener, er lige så store eller større end de, der tjente i forrige generation. Lær jeres lektier godt. Efterlign Frelseren i jeres egen tilværelse ved at tjene og helliggøre, ved at overvinde det timelige, så I i højere grad kan opnå det åndelige.

Hvis vi alle vil arbejde på den måde, vil det til sidst kunne skrives om os, at „der sandelig ikke kunne være et lykkeligere folk blandt alle de folkeslag, som blev skabt ved Guds hånd.”

Det er vidunderligt at have med dette værk at gøre og at modtage inspirationen derved. Jeg bærer mit vidnesbyrd om det i Jesu Kristi navn.

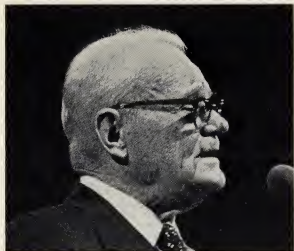
Amen.

Biskoppernes rolle i velfærdstjenesten

PRÆSIDENT MARION G. ROMNEY

Anden rådgiver i Det øverste Præsidentskab

Biskoppens og præstedømmekvorummernes pligt er at sørge for medlemmernes timelige og åndelige velbefindende

Mine elskede brødre og søstre, må jeg bede jer slutte jer til mig i bøn om at vi alle, mens jeg taler til jer, må kunne glæde os over Herrens Ånd. Hvad jeg har at sige, blev jeg undervist i for omkring 30 eller 40 år siden, først og fremmest af præsident J. Reuben Clark. Meget af, hvad jeg siger, vil være i hans sprog, og meget andet vil, selv om det ikke citeres direkte, være det væsentlige i hans belæring.

I disse bemærkninger vil jeg fremhæve 3 ting med hensyn til velfærdstjeneste: først biskoppens rolle, derefter præstedømmekvorummers ansvar; og for det tredje forskellen mellem kirkens velfærdstjeneste og andre velfærdsformer.

Biskoppens rolle

I december 1831, før kirken endnu var 2 år gammel, sagde Herren, at det er biskoppens pligt „føre tilsyn med Herrens forrådshus, at forvalte

kirkens midler,” der skal „helliges . . . de fattige og nødlidende.” (LP 72:10, 12)

Ti måneder senere tilføjede han, at det er biskoppernes pligt at opsøge „de fattige og sørge for deres fornødenheder gennem de riges og stoltes ydmyghed.” (LP 84:112)

Præsident Clark opsummerede biskoppens rolle således: „Tienden skal betales til biskoppen.” Han skal „administrere alt det timelige . . . i sin kaldelse skal han begaves med dømmekraftens ånd, så han kan udpege dem, der ’foregiver at være og alligevel ikke er af Gud;’ han skal ’modtage kirkens midler’ og ’administrere til de . . . fattige og trængende; han skal opsøge ’de fattige for at sørge for deres behov.’

Biskopperne har fået al magt og alt ansvar for at sørge for de fattige, som Herren har beskrevet udførligt i Lære og Pagter . . . Ingen anden har fået pålignet det ansvar og den pligt, ingen anden er givet den magt og de funktioner, som er nødvendige for dette arbejde . . .

Biskoppen har ved Herrens ord fået det eneste mandat, og han alene har fået påbud om at sørge for kirkens fattige . . . Det er hans pligt, og hans alene, at afgøre, hvem, hvornår, hvordan og hvor meget hjælp der skal gives til et hvilket som helst medlem af hans ward fra kirkens midler.

Dette er hans hellige og høje opgave, pålagt ham af Herren selv. Biskoppen kan ikke undslå sig denne pligt; han kan ikke skulke sig fra den; han

kan ikke overdrage den til nogen anden for således at spare sig selv. Ligegyldigt hvilken hjælp han hidkalder, vil han stadig være ansvarlig.”

(„Bishops and Relief Society” by J. Reuben Clark, july 9, 1941)

Nu er en hel generations tid gået, som præsident Kimball har sagt, siden disse instruktioner blev givet. Men i vore nugældende håndbøger og anden litteratur forkyndes de stadig. I *Vejledning for biskopper* er biskoppens pligter beskrevet under 5 hovedoverskrifter; den ene af disse hedder „Leder af velfærdstjenesten.” På siderne 25-28 i denne vejledning er biskoppens særlige pligter opført. Den bør, sammen med instruktionerne i *Håndbog for velfærdstjeneste* læses, studeres og benyttes og bringes til udførelse af enhver biskop.

For i tilstrækkeligt omfang at kunne sørge for de åndelige og timelige behov hos sine medlemmer, ved hjælp af velfærdstjenestens midler, må en biskop kende hver enkelt wardsmedlems behov. Med hensyn til vigtigheden af et kende det, sagde præsident Clark til konferencen i oktober 1944:

„En biskop kan næppe sige, at han gjorde sin pligt . . . hvis . . . han ikke har foretaget en opgørelse i wardet for at se hvor meget han behøver for at sørge for dem, der trænger til hjælp og underhold. Dette forehavende kan ikke udføres overfladisk . . . For at være effektivt må det foregå ved at en passende myndighedsperson besøger hvert hjem i wardet, hvorefter biskoppen selv kontrollerer for at vurdere den nødvendige hjælp, som han må være beredt til at yde hver eneste nødlidende i wardet.” (Fra „Grundtræk af kirkens velfærd.”)

Den effektive biskop er tilstrækkeligt oplyst om sine wardsmedlemmers forhold, både fysisk, følelsesmæssigt, økonomisk og åndeligt.

For at få denne oplysning må I biskopper henvende jer til samtlige organisationer i jeres ward eller hvert enkelt medlem i wardet. Specielt bør I benytte jer af hjælpeforeningens præsidentinder, hjælpeforeningens besøglærere, og, naturligvis, præstedømmets hjemmelærere i jeres ward.

Udover at kende deres behov, skal biskoppen finde ud af, i hvilken udstrækning enkeltpersoner og familier kan løse deres egne problemer. Udførelsen af dette er grundlæggende for velfærdstjenestearbejdet.

Vi velsigner ikke nogen ved at gøre det for dem, som de selv kan gøre. Formålet med velfærdstjenesten er at fremme „uafhængighed, flid og selvrespekt,” og ethvert menneske bør påskønne sin uafhængighed og sit arbejde i en sådan grad, at de opretholder den ved at klare sig selv.

Ansvaret for menneskers underhold påhviler, næst efter dem selv, deres familie — forældre har ansvar for deres børn og børn for deres forældre. Det er et utaknemmeligt barn, som præsident Kimball har udtrykt det, som, selv om han er i stand dertil, er uvillig til at hjælpe sine nødlidende forældre.

Og endelig, hvis et menneske har gjort alt, hvad han kan for at klare sig, og familiemedlemmerne har gjort, hvad de kan for at hjælpe, og han stadig er i nød, så er kirken rede til at hjælpe gennem velfærdstjeneste. *Forudsat at han vil acceptere programmet og arbejde, så godt han kan, så vil der blive sørgt for ham „i forhold til sin familie, efter omstændigheder, trang og fornødenheder.”* (LP 51:3)

Efter at have undersøgt behovet må biskoppen sætte de krævede hjulpekilder i aktion. Wardets velfærdstjenestekomité er oprettet for at hjælpe ham i arbejdet. Wardets velfærdstjenestekomité kan være af uvurderlig

værdi. Jeg husker præsident Lee sagde, at en passiv biskop er én, som ikke holder sit ugentlige velfærdstjenestekomitémøde. Jeg håber, at vi ikke har passive biskopper i kirken i dag. Hvis der er sådan nogle, bør de omvende sig og blive aktive i løbet af den kommende uge, og forblive aktive.

Med hensyn til socialtjeneste — en vigtig del af velfærdstjenesten — sagde præsident Lee ved regionalrepræsentanternes møde i oktober 1970: „Dette program er allerede blevet til stor velsignelse for kirkens medlemmer. Det søger at løse mange problemer, som vore medlemmer kommer ud for i et velfærdssamfund, og det vil uden tvivl få dobbelt betydning, fordi mange af de problemer, som behandles indenfor de forskellige grupper, er symptomatiske for vor tid. Vore medlemmer har måske brug for alt andet end tøj, og nogle af dem, som af deres biskop henvises til et kontorerne for vores socialtjeneste, bør ikke føle sig mere betænkelige ved at bede om hjælp af denne slags end ved at bede om hjælp gennem præstedømmets produktionsprogram.”

Præstedømmekvorummernes opgave
Når vi nu har gennemgået biskoppens rolle i velfærdstjenesten, vil jeg gerne specielt minde jer stavspræsidenter om, at præstedømmekvorummerne spiller en betydningsfuld rolle i velfærdstjenesten. De har naturligvis ikke de samme pligter, som er pålagt biskopperne, men de burde og hjælper virkelig i produktionen og indsamlingen af materialer.

Men sammenholdet i præstedømmet, dette ophøjede, uselviske broderskab, som hører hertil, kræver, at de individuelt og som kvorummer bruger deres midler og energi til åndeligt og timeligt at restituere ulykkeligt stillede brødre og dem der har gjort fejltagerelser.

Under udførelsen af sine timelige

pligter må biskoppen betragte enhver nødlidende som et midlertidigt problem og hjælpe dem, indtil de kan klare sig selv. Præstedømmekvorummerne må betragte deres brødres nød som et vedvarende problem, indtil både deres timelige og åndelige behov er tilfredsstillende.

Tag nu et konkret eksempel: En biskop yder hjælp, mens en håndværker er uden arbejde og i nød; et præstedømmekvorum sætter ham i gang med noget og følger ham for at se, at alting går godt, indtil han fuldt ud kan klare sig og er aktiv i sine præstedømmelige pligter. Denne del af vores velfærdstjeneste kræver langt mere opmærksomhed.

For det tredje vil jeg gerne gøre opmærksom på noget meget betydningsfuldt. Det er helt klart, at den hjælp, der gives af en biskop, er helt anderledes end den, der ydes af politiske, sociale eller økonomiske hensyn, hvori moralsk eller åndelig hensyntagen kun spiller en sekundær rolle. Statens velfærd og ikke den enkeltes velfærd er den målestok, hvorved den slags hjælp udmåles og dens størrelse fastsættes. Ved sådan hjælp ydes der ofte særlige begunstigelser til gengæld for én eller anden tjeneste — som regel politisk støtte. En sådan handel med barmhjertighed er ødelæggende for staten og for den enkelte og må omhyggeligt efterforskes og afsløres.

Hjælp fra private ikke-kirkelige kontorer og enkeltpersoner gives ofte ud fra de bedste hensigter; den gives ud fra almindelig religiøs efterlevelse af budene. Men ved denne form for hjælp lægges vægten snarere på giveren end på modtageren. Der kan være en udpræget grad af selvished i dette — én vil måske give, fordi en sådan gerning vil gøre ham virkelig religiøs.

Men den hjælp, der gives af biskoppen, er helt anderledes.

For det første er det udtrykkeligt og

direkte kirkens opgave at sørge for sine fattige og trængende, og biskoppen har fået til opgave at efterleve den befaling og han har alle de rettigheder, forrettigheder og funktioner, der er nødvendige dertil.

For det andet er der sat visse standarder for hans omsorg. Biskoppen har fået besked på „at føre tilsyn med Herrens forrådshus, at forvalte kirkens midler . . . og at sørge for (medlemmernes) fornødenheder.” (LP 72:10-11)

Til kirken gav Herren denne lov:

„Kvinder kan gøre krav på at blive forsørget af deres mænd . . .

Børn har krav på at blive forsørget af forældrene . . .

og derfor har de krav på kirken, eller med andre ord på Herrens forrådshus . . .

Forrådshuset skal vedligeholdes gennem kirkens frivillige gaver, og der skal sørges for enker og faderløse og ligeledes for de fattige.” (LP 83:2, 4-6)

Herren har givet usædvanlige påbud for at sikre omsorgen for disse uheldigstilte medlemmer. Han har befaleet biskopperne at opsøge „de fattige og sørge for deres fornødenheder gennem de riges og stoltes ydmyghed.” (LP 84:112)

Ved en anden lejlighed sagde han:

„Ve jer, I rige, som ikke vil give de fattige af jeres ejendele; thi jeres rigdomme vil fordærve jeres sjæle, og på hjem søgelsens, dommens og vredens dag vil jeres klage være: Høsten er forbi, sommeren er endt, og min sjæl er ikke frelst!” (LP 56:16)

Hverken de offentlige hjælpeforanstaltninger eller private som yder barmhjertighed, pålægger modtageren nogen pligt, eller sætter grænser eller forbud når de hjælper. Folk kan modtage og modtage og forlange mere. Det er helt anderledes i kirken. Herren har sagt til den uværdige fattige:

„Ve jer, I fattige, hvis hjerte ikke er

sønderknust, og hvis ånd ikke er angergiven, hvis bug ikke kan møttes, som ikke holder fingrene fra andres gods, hvis øjne er fulde af havevise, og som ikke vil arbejde med jeres hænder.” (LP 56:17)

I Herrens plan er det ikke så meget spørgsmålet om belønning til dem, der hjælper, men nok så meget om at gå glip af velsignelser, dersom man ikke hjælper.

„Kom i alle ting de fattige, trængende, syge og lidende i hu; thi den, der ikke gør det, er ikke min discipel.” (LP 52:40)

„Jeg har beredt alle ting og givet menneskenes børn deres handlefrihed. Om nogen derfor tager af den overflod, som jeg har beredt, og ikke giver sin del deraf til de fattige og trængende efter evangeliets lov, skal han opløfte sine øjne i helvede i pine sammen med de ugudelige.” (LP 104:17-18)

Men den egentlige hjælp til de fattige og nødlidende er i Herrens plan ikke bare den timelige hjælp, for efter at have advaret de fattige mod stolthed, begærlighed, tyveri, grådighed og dovenskab — som der aldrig advares mod i den offentlige hjælp og sjældent i private foranstaltninger — siger Herren:

„Men velsignet er de fattige, som er rene af hjertet, hvis hjerte er sønderknust, og hvis ånd er angergiven; thi de skal se Guds rige komme med magt og stor herlighed til deres befrielse. Thi jordens fedme skal høre dem til.

Thi se, Herren kommer og har sin løn med sig, og han skal belønne alle mennesker, og de fattige skal fryde sig.

Og deres afkom skal arve jorden fra slægt til slægt, fra evighed til evighed.” (LP 56:18-20)

Den vigtigste opgave med hensyn til at hjælpe de fattige er for kirken ikke at dække timelig behov men at frelse sjæle.

Derfor skal biskoppen „besøge de fattige og trængende og sørge for deres behov,” som ægtemænd til enken, som forældre til de faderløse. Med hensyn til det åndelige skal han sørge for, at de er eller bliver rene i hjertet, at de er angergivne og deres „hjerter sønderknuste.”

Dette kan ikke opnås ved hjælp af kroner og ører; derfor kan alle ikke opnå samme levestandarder; mere hjælp må gives her og mindre dér, for

at den kan tilpasses behovet hos dem, der er i nød; og alt må bedømmes så hjælpen opløfter åndeligt, så meget som muligt.

Det er min bøn, at alle biskopper og stavspræsidenter vil gøre sig godt bekendte med deres ansvar og føre dette storslåede værk frem til det højest mulige for at forløse Zion som forberedelse til Herrens andet komme. Det er min bøn i Jesu Kristi navn. Amen.

En åbenbaring om fasteloven

BISKOP VICTOR L. BROWN

Præsiderende biskop

I sin fulde udfoldelse velsigner fasten både dem, som faster, og dem, som trænger til hjælp

Som med andre evige love er der også lovet store velsnelser for at efterleve fasteloven. Rettelig efterlevelse indbefatter en række vigtige ting, som f.eks. at faste med et bestemt formål, at bede og forpligte sig til handling og indvielse. I sin fulde udfoldelse velsigner fasten både dem, som faster, og dem, som trænger til hjælp.

Vigtigheden af dette kan ikke overvurderes. Den som indvier sin faste ved rigelige ofre, sørger i virkeligheden for fødevarer, tøj og husly til den fattige og bliver selv helliggjort ved at ofre.

Præsident Spencer W. Kimball udvidede vores forståelse af gavmildhed i vore ofre til Herren, da han sagde (og gentog det her i dag): „Somme tider har vi været en smule nærige og regnet ud, at vi kun havde fået ét æg til morgenmad, og at det koster så og så mange ører, og så giver vi det beløb til Herren. Jeg synes, at når det går os så godt, burde vi være meget, meget gavmilde . . . Jeg synes, vi burde være meget gavmilde og i stedet for det beløb, som vi har sparet ved ikke at spise de 2 måltider, give meget, meget mere — 10 gange mere, når vi er i stand til det.” (Konference Report, April 1974, side 184)

Siden præsident Kimball udstedte denne opfordring for 3 år siden, er

fasteofferbidragene steget betydeligt. Disse hellige midler har været til velsignelse for mange kirkemedlemmer i alle dele af verden. De, som modtog blev bestemt velsignet, men de, som gav, blev det i endnu højere grad. Når vi giver gavmildt til Herren, modtager vi noget fra ham, som er af større værdi end det vi giver. Når vi holder hans befalinger, velsigner han os „uopholdeligt.“ (Mosiah 2:24) Det er umuligt at få Herren til skyldner.

For nogen tid siden besøgte dr. James O. Mason, som arbejdede for os i Welfare Services Department, et af verdens udviklingslande. En halv-voksen dreng bad ham tage en gave med til præsident Kimball. Gaven var en tegning, han havde lavet af en påfuglehan med sine halefjer helt udfoldet. Den var udført meget omhyggeligt — hver fjer på sin plads — i smukke farver. Da vi så den, beundrede vi denne drengs kunstneriske evner og forhørte os videre om ham. Dr. Mason rakte os et billede af denne fyr. Han havde ingen arme. Fra fødselen havde han været invalid, og alligevel havde han udviklet sit kunstneriske talent i den grad, at han kunne tegne dette lille mesterværk ved at holde blyanten mellem tæerne. Man spurgte os, om kirken havde midler, der kunne skaffe ham kunstige arme. Vi forsikrede missionspræsidenten, at der var tilstrækkelige midler, men de kunne kun stilles til rådighed, når hans familie havde gjort alt, hvad der stod i dens magt. Da vi var blevet forsikret om, at familien havde efterlevet velfærdstjenestens principper, blev de nødvendige midler bevilget.

Vi fik senere et nyt billede, der viste hans nyligt erhvervede arme og hænder, og en rapport om, hvor stolt han var over nu at kunne klæde sig selv på. Han var blevet rigt velsignet af dem, som efterlevede fasteloven og var gavmilde med deres fasteoffer.

Vi gentager princippet om at yde et rigeligt fasteoffer som et led i den sædvanlige, månedlige faste, og vi opfordrer enhver til i fuldt mål at bringe sig i harmoni med dette princip.

Udover at skaffe midlerne til at sørge for de fattige blandt os, er fasten et styrkeprincip, der hjælper os til hver især at opnå retfærdige formål her i livet. Skrifterne indeholder mange beretninger om kraften i faste.

Tænk bare på den storslåede lektie om faste, som Alma gav, efter at han havde opgivet embedet som dommer for at hellige sig Herrens værk. Efter stor åndelig succes i forskellige byer rejste Alma til byen Ammonihah, hvor, som skriften beretter: „Satan havde fået stor magt over folkets hjerter,” og „ville de ikke lytte til Almas ord.“ (Alma 8:9)

Alma arbejdede meget med ånden og kæmpede med Gud i kraftig bøn. Ikke desto mindre afviste folket ham, spyttede på ham og kastede ham ud af deres by. (Alma 8:13)

Mens han var på vej bort fra byen, mødte Alma en engel, som gav ham besked på igen at tage til Ammonihah og opfordre folket til at omvende sig. Alma fulgte engelens instruktioner. Han fortæller, at denne gang fastede han i mange dage, før han påny gik ind i byen. (Alma 8:26)

Hans faste blev næsten øjeblikkelig belønnet. Han opdagede, at retskafne kræfter havde arbejdet for ham og beredt vejen. Da han igen kom ind i byen, traf han en mand, øjensynligt en fremmed, som han spurgte: „Vil du give en ydmyg Guds tjener noget at spise?” Den fremmedes svar lød: „Jeg ved, at du er en hellig Guds profet, thi du er den mand, som en engel i et syn sagde mig, jeg skulle tage imod. Gå derfor med mig ind i mit hus, og jeg vil give dig mad.“ (Alma 8:19-20)

Det var Amulek, som var særlig forberedt til at modtage en Guds profet, og som var villig til at tage del i hans

gerning. Som resultat af den faste blev Alma gennem Amulek forsikret om, at himmelske kræfter fremmede hans indsats, og han fyldtes af ånden ved Herrens værk. Alma afsluttede sin faste, og derefter udførte han og Amulek et vidunderligt arbejde, der resulterede i, at de retskafne blev kaldt ud af byen Ammonihah. Resten af dens indbyggere, der ikke havde nogen undskyldning, blev fundet modne i ugudelighed og blev tillintetgjort.

„. . . Jesus blev ude i ørkenen ført af Ånden i fyrretyve dage og fristedes dér af Djævelen. Og han spiste intet i de dage; og da de var gået, led han sult. Da sagde Djævelen til ham: 'Hvis du er Guds Søn, så sig til stenen dér, at den skal blive til brød! Jesus svarede ham: 'Der står skrevet: Mennesket skal ikke leve af brød alene, men af hvert ord, som udgår af Guds mund.'" (Luk. 4:1-4; Matt. 4:4)

Derefter brugte Djævelen al sin snedighed til at friste Frelseren til at opgive sin mission. Hans svar, som det er optegnet hos Lukas og Mattæus var: „Vig bort, Satan! thi der står skrevet: 'Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene.'" (Matt. 4:10; Luk. 4:8)

„Og da Djævelen således var kommet til ende med alle sine fristelser, forlod han ham for en tid.

Og Jesus vendte i Åndens kraft tilbage til Galilæa," (Luk. 4:13-14)

Disse magtfulde eksempler på efterlevelse af fasteloven lærer os noget væsentligt. For det første må der være et formål forbundet med fasten. Frelseren selv brugte fasten til at opnå den indre styrke og åndelige kraft under en kritisk periode af sin gerning. Fasteloven kan også være til velsignelse for os i fristelsens øjeblikke og i stressede perioder, hvis vi er villige til at efterleve den.

Alma fastede for at opnå styrke og visdom til at udføre en mission,

som var mislykkedes for ham. Han var klar over, at han måtte have guddommelig hjælp for at få succes. Da han havde fastet med det formål at gennemføre sin mission, greb Herren ind og gav Alma styrke. Den samme velsignelse er til rådighed for os, hvis blot vi vil benytte os af muligheden.

At bede med et bestemt formål er meget vigtigt for efterlevelse af loven. Det er ikke nok blot af afstå fra 2 efter hinanden følgende måltider, hvadenten fasten er den almindelige, månedlige faste eller en anden, mere privat faste. Der findes mange passende formål at faste for. Som for eksempel:

1. At overvinde Satans fristelser, sådan som Frelseren gjorde det.

„Faste efter mit sind er at løse guddøds lækninger, at løse ågets bånd, at slippe de kuede fri og sønderbryde hvert åg." (Es. 58:6)

2. At hjælpe de fattige og trængende. „at bryde dit brød til de sultne, bringe hjemløse stakler i hus, at du klæder den nøgne, du ser, ej nægter at hjælpe dine landsmænd." (Es. 58:7)

3. At opnå succes i livet:

„Som morgenrøden bryder dit lys da frem, da læges hastigt dit sår, foran dig vandrer din retfærd, Herrens herlighed slutter toget." (Es. 58:8)

4. At ydmyge os som forberedelse til at kommunikere med Herren:

Og igen læser vi i Esajas: „Da svarer Herren, når du kalder; på dit råb er hans svar: 'Her er jeg!' Fjerner du åget fra din midte, holder op at tale ondt og pege fingre, rækker du den sultne dit brød og mætter en vanmægtende sjæl, skal dit lys stråle frem i mørke, dit mulm skal blive som middag; Herren skal altid lede dig, mætte din sjæl, hvor der er goldt, og give dig nye kræfter; du bliver som vandrig have, som rindende væld, hvor vandet aldrig svigter." (Es. 58:9-11)

At faste og bede er en god oplevelse.

Det er en form for tilbedelse, som særligt anbefales af Herren. Når vi faster under bøn, viser vi vores faste beslutning, lover, at vi selv vil gøre alt, hvad vi kan, og overlader resultatet til Herren.

Forpligtelse til at handle, er nøglen til resultater inden for ethvert princip. Vi må virkelig gøre det, som princippet kræver. At *gøre* i forbindelse med at faste og bede er i sig selv en troens bøn. Princippet om at gøre, at handle, er et af skrifterne store budskaber. Alma *gjorde* det, at han prædikede med kraft, efter at han havde fastet og bedt. Frelseren, der var blevet styrket af fasten, *gjorde* det, at han afviste Satans forskellige forslag og *gjorde* det, at han irettesatte ham.

Når vi faster, må vi arbejde på passende vis og gøre alt, hvad vi kan for at opnå formålet med vores faste. Fasten er mest effektiv, når vi har gjort alt, hvad der står i vor magt. Ofte involverer forpligtelsen at man er villig til at forandre sig, til at tilsidesætte følelser og indstillinger, der kommer i vejen, til at tilgive, at være stærk, at ofre sig, at udvise energi for at nå sine retfærdige mål. Må jeg til slut læse et budskab, givet af præsident Harold B. Lee for 36 år siden:

„Jeg har svært ved at forstå, hvordan et folk, som ikke er i stand til som helhed at ofre så meget, at de kan betale en tiendedel af deres årlige indtægt og undvære 2 måltider den første søndag i hver måned og betale det sparede beløb som en offergave til hjælp for nødlidende, ja, jeg har svært ved at forstå, hvor-

dan vi kan tro, at et sådant folk har mange medlemmer der er mere end 10% rede til Den forenede Orden . . . Ja, vi er kommet til en tid, hvor Herren på sin egen måde, som han selv siger, (LP 104:10) vil ophøje de fattige for derved at ydmyge de rige — eller med andre ord, hvor de fattige ansøres til succes, bliver ærekære og kan hævde sig fordi de rige er gjort ydmyge og er blevet villige til at give af det, de har, deres tid og deres talenter, deres visdom og eksempel, så de fattige derved kan vejledes og ledes. Jeg har set teamwork og samarbejde udvikles, og jeg har set præstedømmet indtage sin plads til velsignelse for kirken timeligt og åndeligt på en meget vidunderlig måde.

Jeg er også overbevist om, at I og jeg ikke vil være parat til at efterleve den celestiale lov som forberedelse til Herrens andet komme, hvis vi ikke fuldtud kan efterleve tiendeloven, betale vore fasteofre og støtte de forskellige sider af velfærdsplanen.” (*Conference Report*, oktober 1941, siderne 112-14)

Jeg tror nok, at alle de vidensbyrd vi hører, viser os, at vi har flere medlemmer i dag der er parate til denne store begivenhed, end vi havde for 36 år siden. Men alligevel er der mange, som ikke er forberedte. redte.

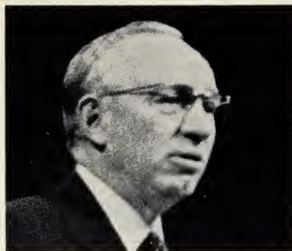
Må vi, lederne i præstedømmet og hjælpeforeningen overalt i verden, vise vore medlemmer vejen, nemlig, at alle må forberede sig til at efterleve den højere lov, så de er parate når Herren giver besked, beder jeg om, i Jesu Kristi navn. Amen.

Præstedømmekvorummernes ansvar for velfærdstjenesten

ÆLDSTE GORDON B. HINCKLEY

De tolv's Råd

Ethvert præstedømmekvorum har hjælpeklender der er eksperter, som har viden og som er interesserede i at hjælpe medlemmer i nød

Jeg vil gerne have lov til at fortælle jer om en oplevelse, jeg havde for mange år siden, da jeg virkede som stavspræsident. Jeg fik en op-ringning fra en biskop, som fortalte, at en mand og hans kone i wardet søgte skilsmisse. Efter at have overskredet alle rimelige grænser for indkøb på afbetaling, skændtes de nu i én uendelighed over pengeproblemer. Manden risikerede bestandigt, at der på hans arbejdsplads ville blive tilbageholdt beløb fra hans løn, og konen nægtede at være hjemme, fordi der så ofte kom opkrævere dér. Desuden ville de snart miste deres bolig, fordi de var kommet bagud med betalingerne og havde fået deres opsigelse. I deres fælles fortvivelse, råbte han efter hende, at hun var en dårlig økonom, og hun efter ham, at han var en dårlig forsørger.

Biskoppen berettede, at han havde sørget for alle deres øjeblikkelige behov, og at han havde rådgivet dem udførligt i et forsøg på at genoprette den kærlighed og gensidige respekt, som de engang havde haft. Han var nået til det punkt, hvor han følte, at han havde gjort alt, hvad han kunne, for at hjælpe dem.

Jeg spurgte om manden ikke hørte til et præstedømmekvorum? Biskoppen svarede, at han var ældste. Den aften mødte kvorumspræsidentskabet op hos biskoppen, efter hans indbydelse. I fortrolighed fortalte han dem om problemet. Så foreslog kvorumspræsidentskabet en komité, at de kunne arbejde med familien. Efter hvad jeg erindrer kom komitéen til at bestå af en advokat, en bankmand og en regnskabsfører, som allesammen var medlemmer af det pågældende kvorum.

Så blev parret kaldt ind og spurgt, om de var villige til at lægge deres økonomiske affærer i hænderne på disse brødre. De begyndte at græde ved tanken om dette tegn på hjælp til at klare de byrder, som de havde fundet for tunge at bære selv.

De mænd, som var foreslået til komitéen blev derpå kaldet, og alle erklærede sig villige til at gøre en indsats. Det de dykkede ned i, var i sandhed et trist billede. De indgåede forpligtelser repræsenterede hver måned næsten det dobbelte af indkomsten. Men disse mænd var vant

til at behandle sådanne problemer. De analyserede situationen omhyggeligt.

For eksempel var der to biler, hvor én var nok, hvis familien ville ofre en smule af deres bekvemmelighed. Og der var andre ting, man kunne undvære.

Og med kendsgerningerne foran sig talte de med de forskellige kreditorer. De gjorde, hvad den nedkørte ægte-mand ikke selv kunne gøre. De talte kreditorernes sprog og udarbejdede en betalingsplan med hver enkelt. De forsikrede kreditorerne, at de havde kontrol over familiens værdier, og med denne forsikring samt komiténs øjensynlige eksperter, var kreditorerne villige til at samarbejde. Mens komitéen var i gang med at ordne familiens forhold, underviste den effektivt i principperne for budgetlægning, økonomisk ansvarlighed og kontrol over sine indtægter. Problemet blev ikke løst på én dag. Kuren krævede måneders arbejde. Men der skete mirakler. En hidtil ukendt orden kom ind i ægteparrets tilværelse. Kreditorerne fik, hvad de havde til gode. Hjemmet blev reddet, og — allervigtigst — kærlighed og fred fyldte påny hjemmet.

Jeg har fortalt denne historie, denne sandfærdige historie, for at fremhæve et princip. Dette princip blev fremsat af præsident J. Reuben Clark for mange år siden:

„Præstedømmekvorummerne har ikke de forpligtelser som er pålagt biskoppen i udførelsen af barmhjertighedsgerninger. Men indbyrdes forhold i præstedømmet og den uselviske broderskabsånd, det indebærer, kræver, at medlemmerne enkeltvis og som et kvorum anvender alle deres kræfter for åndeligt og timeligt at rehabilitere deres uheldigt stillede brødre og dem, der gør fejl. Biskoppen må betragte ethvert timeligt behov som et midlertidigt problem og

hjælpe indtil nøden er afhjulpet og de, som trængte til hjælp, kan klare dette selv; men præstedømmet må stadig betragte deres nødstedte brødre som et problem, ikke blot til de pågældendes timelige problemer er løst, men også deres åndelige. Som et konkret eksempel — en biskop yder hjælp, mens en håndværker er arbejdsløs og i nød; et præstedømmekvorum skaffer ham et værksted og følger ham, indtil han fuldt ud kan klare sig og er aktiv i sine præstedømmepligter.” (J. Reuben Clark, jr. „Bishops and Relief Society”, juli, 1941, siderne 17-18)

Og lad mig fortsætte med præsident Clarks ord: „Sådan hjælp kan have form af hjælp til den trængende bror i hans øjeblikkelige behov eller problemet med at bygge et hus eller at påbegynde en lille virksomhed, hvis han er håndværker, at skaffe ham et sæt værktøj, eller, hvis han er landmand, købe ham det nødvendige såsæd og hjælpe ham med at tilså, høste eller at skaffe ham et nødvendigt lån, forsyne ham med tøj, husly, mad lægehjælp, skolegang for hans børn eller hjælpe på et utal af andre måder.” (Estes Park Address, 20 juni 1939, side 20)

Jeg er sikker på, mine brødre, at vi har eksperter, viden, styrke, omsorg og interesse nok i hvert kvorum til at hjælpe de medlemmer af kvorummet, der er i vanskeligheder, hvis sådanne hjælpepekilder administreres på rette måde.

Det var Kuan Tzu, en kinesisk filosof, som sagde: „Hvis du giver en mand en fisk, får han et enkelt måltid; hvis du lærer ham at fiske, vil han kunne spise hele livet.” Det, synes jeg, illustrerer princippet i velfærdstjenesten. Det er biskoppens opgave at yde nødhjælp og sørge for, at hverken den enkelte eller hans familie lider. Det er præstedømmekvorummets opgave at sætte sådanne kræfter i

gang, som kan hjælpe den pågældende til vedblivende at sørge for sig selv og sin familie.

Med præsident Harold B. Lees ord, udtalt for mange år siden: „Alle præstedømmekvorummer har af Herren selv fået befaling om at rekruttere deres tropper i præstedømmets ånd og med dets kraft at sørge for at hvert eneste menneske, som er i nød, hjælpes af sit kvorum til at klare sig selv.” (*Improvement Era*, Okt. 1937, side 634)

Jeg er overbevist om, at Herren ikke kun har tænkt sig, at præstedømmet skulle være en klasse i teologi søndag morgen. Selvfølgelig er opbygningen af åndelighed, styrkelse af vidnesbyrd gennem effektiv evangelisk undervisning, en vigtig opgave for præstedømmet. Men det er kun en enkelt del af kvorummets funktion. Ethvert kvorum skal være et arbejdende broderskab for ethvert medlem, hvis dets formål skal opfyldes. Der må være instruktion i principperne for personlig og familiemæssig beredskab. Hvis der undervises effektivt, vil sådanne instruktioner blive en forebyggende velfærdstjeneste, fordi kvorumsmedlemmerne og deres familier vil blive så meget mere parate til at klare mange af de vanskeligheder, der måtte opstå, når de er udstyret med sådan kundskab. Undervisning i økonomi og kontrol over de til rådighed værende midler, hjemmeproduktion og opbevaring, samt tilskyndelse til aktiviteter, der vil fremme fysisk, følelsesmæssig og åndelig sundhed, hører altsammen med til den omsorg kvorumspræsidentenskabets retmæssigt og passende bør drage for kvorummets medlemmer.

Således bliver kvorummet en hjælpekilde af disciplineret og organiseret mandskab, der er til rådighed for biskoppen og stavspræsidenten til at sørge for produktionen og behandlin-

gen af velfærdsvarer. Det er i kvorummet, at villige mænds stærke hænder findes til at udtynde roer, til at hente høet ind, til at bygge gærder og til at udføre de tusinder af opgaver, som velfærdsprojekterne omfatter.

Jeg husker en kvorumsleder, der var ansat hos en forretningsmand, som var medlem af det samme kvorum. Forretningsmanden var kvorumspræsidentens arbejdsgiver 40 timer om ugen. Det var denne kvorumspræsident, der kaldte og gav forretningsmanden, hans arbejdsgiver, til opgave at tage ud på velfærdsgården klokken 5 om morgenen for at luge roer. Og lad det være sagt til begges ros, at de begge respekterede hinanden i deres respektive roller. De var brødre, der arbejdede i et storslået broderskab.

Jeg vil gerne tilføje, at denne forretningsmand havde andre fra kvorummet til at arbejde for sig. Det kvorum som de var medlemmer af, arbejdede som en gren af wardets velfærdstjenestekomité med et effektivt arbejdsanvisningsprogram, hvorved arbejdsmuligheder blev fundet, ikke blot for dem, som var uden arbejde, men også bedre stillinger for dem, som i forhold til deres evner havde fortjent det.

I en åbenbaring fra 1831 gav Herren ældsterne befaling om at våge over kirken: „Kom i alle ting de fattige, trængende, syge og lidende i hu; thi den, der ikke gør det, er ikke min discipel.” (LP 52:40)

Hvert enkelt kvorum har direkte forbindelse med hvert enkelt medlems hjem gennem de udpegede hjemmelærere. Disse brødre i præstedømmet har ikke blot til opgave at undervise, men også til at forespørge, at lære, ja, selv Helligåndens kraft til at bemærke sig deres behov, som de har fået ansvaret for. Hvis der er behov af timelig art, bringes oplysningerne herom til wardets velfærdstjeneste-

komité, som biskoppen står i spidsen for, for dér at behandles under bøn og få de kræfter sat i gang, som skal sørge for det øjeblikkelige behov under biskoppens ledelse og ved hjælp fra hjælpeforeningens præsidentinde; mens langtidshjælp gives under ledelse af kvorumspræsidenten ved hjælp af de kilder, der står til hans rådighed.

Brødre, præstedømmekvorummet er Herrens organisation for kirkens mænd, ligesom hjælpeforeningen er Herrens organisation for kvinderne i kirken. De har hver især blandt andet til ansvar at hjælpe dem, der er i nød, for at være eksistensberettiget. Da hjælpeforeningen blev organiseret af profeten Joseph Smith, sagde han til foreningens kvinder: „De vil fly den fremmede til undsætning, de vil øse vin og olie til den sørgendes hjerte; de vil tørre den forældreløse øjnes tårer og få enkens hjerte til at fryde sig.” (*Comprehensive History of the Church* 14:112) Jeg vil håbe, at det samme må kunne siges om mændene i præstedømmet.

Det bliver en vidunderlig dag, mine brødre — det bliver en dag hvor Herrens formål vil opfyldes — når vore præstedømmekvorummer bliver et styrkende anker for enhver mand, der hører dertil; når enhver sådan mand virkelig vil være i stand til at sige: „Jeg er medlem af et præstedømmekvorum i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Jeg er parat til at støtte mine brødre i alle deres behov, ligesom jeg er overbevist om, at de er rede til at støtte mig i mine. Når vi arbejder sammen, vil vi vokse åndeligt som Guds pagts sønner. Når vi arbejder sammen, kan vi stå oprejst uden forlegenhed og uden frygt uanset hvilken modvind, vi måtte komme ud i, økonomisk, socialt eller åndeligt.”

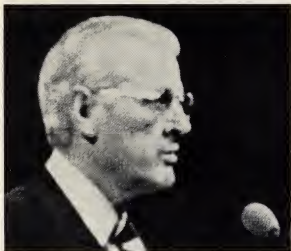
Gud hjælpe os til at forøge vores indsats så vi kan nå denne dag beder jeg ydmygt, idet jeg hos jer efterlader mit vidnesbyrd om guddommeligheden af dette værk i Herren Jesu Kristi navn. Amen.

En far's pligt til at sørge for sin families velfærd

BISKOP H. BURKE PETERSEN
Førsterådgiver i Det præsiderende Biskopråd

Fædre har af Herren fået til opgave at søge at udvirke lykke, fremgang og velbefindende for alle medlemmer i deres familie.

Jeg er blevet bedt om at tale om en fars pligt til at sørge for sin families velfærd. Efter i mange timer at have tænkt på denne opgave, er jeg kommet til det resultat, at jeg bør sige en smule for at belære om et princip, der, hvis det forstås og efterlevs, vil gøre os alle mere effektive i dette gudgivne ansvar.

Vi er stærkt bekymrede over det voksende antal hjem i kirken, hvor en faders indflydelse overhovedet ikke mærkes. I flere og flere familier lades det op til moderen og børnene at udføre faderens pligter foruden deres egne.

Skilsmisse, jagt efter penge og uvidenhed om eller ligegyldighed over for det, der er helligt, er blot nogle af de mange årsager til faderens tilside-sættelse af familiens velfærd. I dette liv frigøres en far aldrig for sit

ansvar og sine opgaver. Vi kalder biskopper, og de tjener et stykke tid, hvorefter de afløses. Og stavspræsidenter kaldes på samme måde, de tjener, og de afløses. Men en fars kaldelse er en evig kaldelse, hvis han lever værdigt.

I 1. Tim. er der nogle ret så nøgterne ord fra Herren: „Men hvis nogen ikke sørger for sine slægtninge, især da for sine husfæller, har han fornægtet troen, ja, er værre end en vantro.“ (1. Tim. 5:8)

Den positive definition af ordet *velfærd* er „lykke, fremgang og velbefindende.“ Faderens pligt er at sørge for hvert enkelt familiemedlems lykke, fremgang og velbefindende. Han skal „sørge . . . for sine egne.“ Han gør det, når han sørger for at lede familiemedlemmerne åndeligt og timeligt. Han udvirker hvert enkelt familiemedlems velfærd, når han erkender deres behov og sørger for en måde at hjælpe hver enkelt med at få opfyldt disse behov. Hvor der ikke er nogen far, må familiens andet overhoved selvfølgelig påtage sig disse pligter.

Vi kan lære af Brigham Youngs eksempel. Et uddrag af et brev til hans søn Joseph er et godt eksempel på hvilken åndelig ledelse en far burde udøve:

„Joseph,
Alt Californiens guld kunne ikke købe mine gode følelser over for dig og min taknemmelighed mod Herren . . . Din mor ønsker, jeg skal skrive

et par ord for hende. Hendes helbred er ikke meget forandret, altså ikke særlig godt, men hun arbejder dagen lang og derudover ofte til midnat. Vi føler os stolte over for Herren, når vi tænker på, hvad du udretter for vor Guds værk og rige. Vær trofast, min søn. Du rejste ud som et barn. Vi er sikre på, at du vil vende tilbage som en brændende frelsens ældste. Hold dig ren for Herren. Din far har gjort det før dig, og min bestandige bøn, er, at du også vil. Af hele mit hjerte er jeg overbevist om, at du vil. Må Gud velsigne dig for tid og al evighed. Hvor vi dog glæder os til at se dig igen.

Brigham Young.

(Dean Jesse, *Letters of Brigham Young to his Sons*, side 16)

Et andet brev fra præsident Young til en søn, som studerede på Naval Academy i Annapolis i Maryland, illustrerer i dette uddrag hvilken timelig ledelse en far bør udvøve:

„Min kære søn,

Vær forsigtig og klog i alle forhold, tillæg dig den vane at holde omhyggeligt regnskab med alle dine udgifter: derved vil du ikke alene forstå, hvad der bliver af dine penge, men du vil også lære forretningsmæssige vaner og metoder og nøjagtighed i økonomiske forehavender . . . i livet. Du vil opdage, at megen af dette livs lykke består i at have noget nyttigt at gøre og at gøre det godt. Det er meget klogt blevet sagt, at, 'det, der er værdt at gøre, er værdt at gøre godt.' Hvis det er en mands opgave at pløje, så bør han gøre det godt; hvis han er sat til at dreje bolte, så lad ham lave nogle gode bolte; hvis han skal puste bælgene op, så lad ham gøre det, så jernet kan holdes varmt. Det er vores indsats i vore daglige pligter, der gør os til mænd. Prøv at opnå kundskab, så du kan blive i stand til at gøre mere godt og også at komme frem på dit særlige om-

råde; men husk, at du kun vil vinde ved at stole på Herren, ved tilfredshed med de øjeblikkelige forhold og ved trofast at udføre det, du nu er beskæftiget med . . .

Vi sender dig alle, far, mor, brødre, søstre, venner og brødrene her på kontoret, vore bedste og kærligste hilsener og beder for dit velfærd.

Din kærlige far,
Brigham Young."

(Jesse, *Letters, siderne 305:06*)

I hjemmet har faderen først og fremmest pligt til at holde sig i nær forbindelse med familiens medlemmer og sørge for deres behov. Ikke alene ved at se til men også ved personlige samtaler kan en far vurdere sin families behov. Jeg kender adskillige fædre, som har en fortrolig samtale hver uge med hert eneste af deres børn.

En stund sammen, hvor en far virkelig lytter, kan være en erindringsværdig oplevelse, som ikke let glemmes — for begge parter. Det er en samtale, hvor faderen ikke dominerer hele tiden men snarere lægger op med et enkelt eller to velvalgte spørgsmål og derpå læner sig tilbage og lytter. Der er ikke noget, der kan sættes i stedet for en far, som lytter. Men hans øren og hans hjerte må være i harmoni. Her findes ingen erstatning.

Har I nogen sinde tænkt på, hvad der ville være sket, hvis ikke profeten Joseph Smith havde haft en far, der forstod at lytte? Prøv engang at forestille jer situationen:

Familien Smith var landmænd. De boede i New England, hvor sommer-tiden er kort, så afgrøden ikke har lang tid til at vose i. De havde ingen landbrugsmaskiner, som vi nu har, og Smith sr. havde brug for al den hjælp, han kunne få af sine sønner. Utvivlsomt begyndte de meget tidligt om morgenen og blev ude på markerne til sent om aftenen.

Det var under disse forhold, at dren-

gen Joseph en morgen kom hen til sin far for at fortælle ham om en højst usædvanlig oplevelse, han havde haft i løbet af natten og den tidlige morgen: en række åbenbaringer!

I stedet for at bede sønnen skynde sig afsted til arbejdet — og lade ham fortælle sin historie senere hen, når der ikke var så meget at gøre — standsede han op og lyttede og sagde så til sin søn: „Det er fra Gud,” og bad ham gå og gøre, som han havde fået besked på af budbringeren. Hvilket vidunderligt eksempel på en lyttende far! Hvilken erindringsværdig oplevelse var det ikke for dem begge!

Oftentimes kan vi som forældre synes, at vi har lyttet, men i virkeligheden synes vores børn det ikke. Medmindre vores børn er fuldstændig overbevist om, at de er blevet hørt og forstået, vil jeg gerne gøre opmærksom på, at vi ikke har gjort alt, hvad vi burde.

Vi beder om flere fædre, der er bedre forberedt til at lytte. Husk på, fædre, at I altid underviser — på godt eller ondt. Jeres familie lærer af jeres metoder og jeres opfattelse. Som præsident Ezra Taft Benson har sagt: „Jeres børn vil enten bestemme sig til at følge jer eller lade være — men det eksempel, I giver dem, er det største lys, I kan holde for jeres børn. I har ansvaret for det lys.”

Når vi tænker på den rolle, en effektiv far spiller, så husk på dette: Hvis familiens medlemmer ikke oplever et evangelisk princip i funktion, er det umådeligt vanskeligt for dem at tro på dette princip.

Hvordan kan et barn for eksempel vokse op og få en moden evne til at udtrykke kærlighed overfor andre, hvis det ikke selv er blevet elsket?

Hvordan kan vi forvente, at et barn skal have tiltro til andre, hvis det ikke selv er blevet mødt med tillid?

Hvordan kan vi håbe, at noget barn skulle kunne forstå det evigtgyldige princip om arbejde og andre sider af velfærdsprogrammet, hvis disse principper ikke er blevet indlært gennem eksempler i barnets eget hjem?

Hvordan kan vi forvente, at et barn skal udvikle en moden forståelse af begrebet ærlighed, hvis ærlighed ikke er blevet praktiseret i dets hjem?

Dette kan siges om ethvert af evangeliets principper. Der findes ikke nogen undervisningsmetode, der er så dynamisk og kraftig som personlig oplevelse og eksemplet.

Brødre, vores evne til at yde åndelig og timelig ledelse i vore familier afhænger af vort eget livsmønster. Vi bliver kun effektive som fædre, hvis vor dagligeandel afspejler det, som vi ønsker at forkynde. For dem, som mener, at det er for sent at påbegynde et kursus i at forbedre sig, vil jeg gerne med Hugh B. Browns ord foreslå:

„Enhver af os må leve med sig selv gennem evigheden, og enhver af os arbejder i øjeblikket på at skabe det menneske, som vi skal være i evigheden. Altså siger jeg, at det er lige nu, vi skal handle; det er hverken for tidligt eller for sent.” (*Millennial Star*, febr. 1964. 126:51)

Brødre, det er ikke for tidligt eller for sent at belære jeres familie om principperne og teknikken ved økonomisk styrelse, fysisk sundhed, følelsesmæssig ukuelighed og pædagogisk indflydelse samt hjemmeproduktion og oplagring.

Det er hverken for tidligt eller for sent at begynde at lytte med større opmærksomhed, at bruge mere tid på at være og blive et bedre eksempel for jeres familie, og på anden måde virkelig være overhovedet for jeres efterkommere som en retscaffen patriark.

Må hver enkelt far i dag bestemme

sig til at leve op til den ophøjede bestemmelse, som Peter talte om, for vi skal sandelig være „en udvalgt

slægt, et kongeligt præsteskab, et helligt folk, et ejendomsfolk" (1. Peter 2:9) I Jesu Kristi navn. Amen.

Hun rækker hånden ud til den fattige

SØSTER BARBARA B. SMITH

Hjælpeforeningens hovedpræsidentinde

Prioriteten af en kvindes tjenesteydelser: først familien; dernæst oftest kirken; og som tredje punkt, samfundstjeneste

I Ordsp. kan vi læse om en kvinde, som er virkeliggørelsen af den idéelle hustru, moder, dygtige leder af hjemmet, og kærlige kvinde. Det centrale i mit budskab i dag står skrevet i en af de sætninger, der beskriver hende:

„Hun rækker sin hånd til den arme, rækker armene ud til den fattige." (Ordsp. 31:20)

Et grundlæggende princip i evangeliet, en væsentlig værdi i velfærdstjenesten og et svar, der er blevet traditionelt for både velfærdsorganisationen og hjælpeforeningen, er princippet om *tjeneste*.

Kirkens kvinder er ikke fremmede over for tjenesteydelse. For hjælpeforeningen blev født midt i vanskeligheder, forfølgelse og i en tid, hvor

meget måtte ofres — en tid, der påkaldte den største barmhertighed, hjælp til nødlidende og så megen tjenestegerning, som kvinder kunne give.

Optegnelsen fra tiden i Nauvoo og til dagen i dag er fyldt med beretninger om kvindelige aktiviteter og kvinders indsats; hvordan de bragte lindring til de ulykkelige, hjælp til de fattige og trængende, behandlede de syge og trøstede de sørgende.

Der er stadig brug for sidste dages hellige kvinder, mere end nogen sinde før, både i velfærdsprogrammet i vores hurtigtvoksende kirke og i et samfund, der er fyldt med problemer, som bestandigt hober sig op. Kirkens velfærdsarbejde er baseret på frivillig tjeneste, som i stor udstrækning må udføres af kvinder.

Kvindernes første ansvar for at udføre tjenestegerninger gælder deres familie, for det er af Herren gjort til deres fundamentale pligt. Dette er det vigtigste for kvinderne og for dem, som kalder dem til stillinger eller søger deres hjælp på forskellige områder, idet opbyggelsen af stærke familier er livsvigtig for et stærkt samfund.

Tjenestegerningen i kirken bør som regel være en kvindes næste ønske, hvorefter følger tjeneste i samfundet. Allerførst indenfor det område, der hedder kirkelig tjeneste, er den offi-

cielle og formelle kaldelse, der kommer fra én, som har den rette præstedømmemyndighed, og som før han har truffet beslutning om kaldelsen har overvejet og bedt, idet han tager hensyn til familiesituationen og andre personlige omstændigheder. Kaldelsen gælder så til en bestemt stilling som f.eks. leder, lærer, besøgs lærerinde eller missionær. Det forventes, at dette arbejde, denne stilling, vil komme til at vare et stykke tid.

Foruden den officielle kaldelse er der en officiel opgave, der omfatter en hel række tjenestemuligheder i kirken. Før man tildeler en officiel opgave, bør præstedømmelederen eller hjælpeforeningslederen overveje familieopgaverne og andre kirkelige kaldelser. En officiel anmodning kan rettes af et wards hjælpeforeningspræsidentinde til den enkelte kvinde om barmhjertighedstjeneste til opfyldelse af et andet menneskes særlige behov.

Jeg hørte fornylig om et ward, hvor de var 70 søstre, der var over 70 år. Deres kloge hjælpeforeningspræsidentinde mente, at selv de, der var bundet til hjemmet, måtte kunne tjene, så hun gav hver enkelt af de 70 søstre enten en besøgs lærerindeopgave eller en barmhjertighedsgerning af udføre. Selv en søster, der var ramt af en dødelig sygdom fik til opgave at skrive et månedligt brev til 3 søstre, som var bundet til hjemmet. Nogle søstre fik til opgave at ringe til andre søstre hver dag for at sikre sig, at de var raske, og at alt var i orden.

En søster fortsatte med at virke som besøgs lærerindesupervisor, da hun blev syg og bundet til hjemmet. Hendes hjælpeforeningspræsidentinde rapporterede, at denne søster iklæder sig en af sine kønneste kjoler, før hun hver måned foretager telefonopringningerne, idet hun føler, at den handling giver hendes

tjeneste vigtighed og værdighed, når hun udfører sin opgave for Herren.

Inden for kategorien, den officielle opgave, er også tjeneste i Deseret Industries komitéen eller som formand for Home Craft komitéen, eller en tjenestegerning i et velfærds-henkogningsprojekt. Det omfatter også sådan noget som tjeneste for LDS Social Services, hvor en kvinde kan blive bedt om at hjælpe en sagsbehandler, skaffe et plejehjem eller hjælpe med i Indian Student Placement programmet (det sidste er et program, hvorved indianske skolebørn anbringes i hvide mormonhjem ét år ad gangen. O.a.)

En kvinde kan regne med at have fået en officiel opgave tildelt i hjælpeforeningen, når hun bliver bedt om at virke som formand for hjælpeforeningens hjemkundskabsdagsfrokostserveringskomité, at sy velfærdstøj, eller at hjælpe i tilfælde af sygdom eller død. Sådanne opgaver er helt specifikke, men de udpeger ikke nogen til en vedvarende stilling i kirken. Officielle opgavetildelinger vil sædvanligvis vare i kortere tid end kaldelser, og det kan være et stykke arbejde eller en pligt, der kun skal udføres en enkelt gang.

Et andet område inden for tjenesteydelser i kirkens almindelige forstand er det, som sker for den enkelte i form af spontant, personligt udførte barmhjertighedsgerninger. Det er den slags, enhver kvinde forventes at have øjnene åbne for og være rede til at yde et nødlidende menneske.

I velfærdsmødet i 1975 og i *Håndbog for velfærdstjeneste* foreslog vi, at wardene fører en altid ajourført liste over kvindernes talenter og evner såvel som deres behov og ønsker. Sådanne optegnelser bør omfatte de forskellige områder af ekspertise og søstrenes muligheder for at tjene. (Welfare Services Meeting, april, 1975, side 13)

Stavshjælpeforeningspræsidentin-

den kan hjælpe wardspræsidentinderne på mange måder, der opmuntrer søstrene til at tjene:

1. ved at gøre brug af de omtalte lister,

A. ved at uddele hjælpeforeningstjenesteopgaver til kvinder,

B. ved at anbefale hjemkundskabsminikurser eller særlig oplæring at lede eller organisere, så kvinderne kan få mere tid til rådighed til tjenesteydelser,

C. ved at anbefale søstre til tjenesteprojekter, tilrettelagt af de kommunale myndigheder eller civile organisationer,

2. ved at hjælpe kvinder, som ønsker at tjene, med at vurdere deres forhold, forpligtelser, tid og fysiske styrke (gifte kvinder vil sikkert foretrække at gøre dette i samråd med deres mænd),

3. ved at opmuntre kvinder til at udbede sig hjælp fra familiens medlemmer og andre for at gøre tjenesteydelserne lettere.

En tredje udbredt kategori af tjenesteydelser for dem, som har tid, evne og energi udover det, der behøves til opgaver i familien og kirken, er frivillige tjenesteydelser for samfundet (kommunale eller civile projekter). Sådanne samfundstjeneste bør ydes i udstrakt grad inden for et område af særlig interesse eller evner, når omstændighederne tillader det.

Inden for denne klassificering har kvinder ubegrænsede muligheder for at virke i anbefalelsesværdige samfundsopgaver, samfundforbedringer og utallige andre opgaver som interesserede borgere.

Profeten Joseph Smith syntes særlig indsigtfuld ikke blot med hensyn til sin egen tid men også vores, da han opmuntrede kvinderne, da hjælpeforeningen blev stiftet, „til at hjælpe med at højne moralen og styrke dyderne i samfundet.” (Minutes of

the Female Relief Society og Nauvoo, Marts 17, 1842, side 7)

Overalt i skrifterne bliver vi af Herren opmuntret til „at virke med iver for en god sag.” (LP 58:27)

Der findes en reserve af talentfulde kvinder, som ikke er overbebyrdede med familieopgaver eller kaldelser i kirken, som kan ofre tid til berigende frivillige tjenesteydelser — tjenester, med det formål at forbedre samfundet eller højne den stedlige moral — og samtidig understrege velfærdsprincippet for tjenesteydelser. Det er kvindernes mulighed for at udbrede deres forståelse af tjeneste — ikke blot til deres „egne”, men også til deres medmennesker, som ikke er medlemmer af kirken.

Så godt som enhver kvinde kan finde egnede måder at tjene en god sag. En mor med 5 skolesøgende børn vil meget vel kunne mene, at den bedste måde for hende at tjene samfundet, er ved aktivt at gå ind for en forbedring af de skoler, hendes børn går i, eller ved at gøre sin familie opmærksom på gode opgaver i samfundet og passende måder, hvorpå de kan lade sig engagere (som f.eks. i rensning af badestrande, omdeling af brochurer mod moralnedbyrdende love) Først når en kvinde forstår vigtigheden af og berigelsen ved at tjene andre og at vurdere sine muligheder — uden hverken af finde på undskyldninger mod at tjene, eller overvurderer sine kræfter på en uklog måde — kan hun glæde sig over de lovede velsignelser, ved tjenesteydelse, idet hun følger eksemplet fra „den duelige kvinde” og „rækker sin hånd til den arme, rækker armene ud til den fattige.”

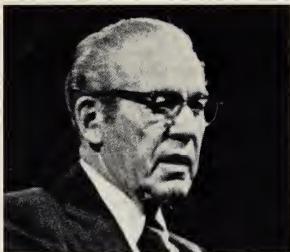
Det er min bøn, at kvinder med sund dømmekraft vil hjælpe de fattige og nødlidende — også de fattige i ånden — og tjene dem godt, i Jesu Kristi navn. Amen.

Sidste dages samaritanere

PRÆSIDENT N. ELDON TANNER

Førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab

Fortællingen om den barmhjertige samaritan står som et forbillede for vor tids velfærdstjeneste

Mine kære brødre og søstre, jeg kan ikke huske nogen sinde at have hørt en så glimrende række instruktioner om velfærdsarbejdet og velfærdsprincipper, som vi lige har overværet. Vi har hørt Guds profet fremhæve betydningen af dette storslåede værk og opfordre alle og enhver af os til at lade sig helt og fuldt engagere i programmet. Vi har hørt hans opfordring og må reagere med åbent sind derpå. Præsident Romney, denne store autoritet på velfærdsområdet og formand for kirkens velfærdskomité, har talt til os og instrueret os alle i vore pligter.

Kirkens øverste velfærdskomité består af Det øverste Præsidentskab, De tolv Kvorum, Det præsiderende Biskopråd og hjælpeforeningens hovedbestyrelse, samt sekretæren, Quinn Gardner, som allesammen har været repræsenteret her til morgen og på storslået vis bidraget. Jeg kan kun håbe, at jeg i tilstrækkelig grad

har fanget ånden i dette møde og kan tilføje noget af værdi.

Da præsident Kimball talte om begyndelsen af vor tids indsats i velfærdsprogrammet gik mine tanker til fortællingen om den barmhjertige samaritan, således som den gives i det tiende kapitel hos Lukas. I denne fortælling gav Frelseren sin måske mest bevægende lektie om velfærd i tidernes midte. Jeg vil gerne have lov til at læse denne begivenhed og derefter overfor jer prøve at udrede den forbindelse, der er mellem den og vor nuværende indsats på velfærdstjenesteområdet.

„Og se, en lovkyndig stod op og stillede fælde for ham, idet han spurgte: 'Mester! hvad skal jeg gøre, for at jeg kan arve evigt liv?' Da sagde han til ham: 'Hvad står der skrevet i Loven, hvordan læser du?'

Han svarede og sagde: 'Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og med hele din sjæl og med hele din styrke og med hele dit sind, og din næste som dig selv.'

Han sagde til ham: 'Du har svaret rigtigt; gør dette, så skal du leve.'

Men han ville retfærdiggøre sig og spurgte Jesus: 'Hvem er så min næste?'

Jesus svarede og sagde: 'En mand gik ned fra Jerusalem til Jericho, og han faldt i hænderne på røvere. De tog hans klæder fra ham og slog ham fordærvet; så gik de bort og lod ham ligge halvdød.

Tilfældigvis drog en præst ned ad den samme vej, og han så ham, men gik lige forbi.

Ligeledes kom en levit til stedet; også han så ham, men gik lige forbi. Men en samaritaner, som var på rejse, kom hen i nærheden af ham, og da han så ham, ynkedes han inderligt.

Han gik hen til ham, forbandt hans sår og hældte olie og vin på dem, løftede ham op på sit eget ridedyr og førte ham til et herberge og sørgede for ham.

Og den næste dag tog han to denarer frem og gav værten dem og sagde: 'Sørg for ham, og hvad du mere lægger ud, skal jeg betale dig, når jeg kommer tilbage igen.'

Hvem af de tre synes du nu har vist sig at være den mands næste, der faldt iblandt røvere?

Han svarede: 'Den, som øvede barmhjertighed imod ham.' Da sagde Jesus til ham: 'Gå du hen og gør ligeså!' (Luk. 10:25-37)

Hvor helt anderledes ville verden ikke være, hvis vi allesammen ville følge så godt et eksempel på kristen kærlighed! Lad os analysere, hvad der egentlig skete.

For det første nærrede samaritanen „barmhjertighed”. Han følte trang til at hjælpe, for han havde medlidenhed med den sårede mand. En sådan hengivenhed kommer op i enhver, som bliver rørt af Herrens Ånd. En sådan medfølelse overfor andre, burde enhver af os være besjælet af. Ja, Frelseren sagde, at det pagtbundne Israel skulle kendes på og udmærke sig fremfor andre ved den kærlighed, de viste for hinanden. (Se Joh. 13:35)

For det andet gik samaritanen „hen til ham.” Han ventede ikke på, at den sårede mand skulle kalde på ham, men opfattede selv behovet for hjælp og trådte straks til. I den dejlige salme: „En stakkels sorgbetyngt mand” som profeten Joseph Smith holdt så meget af, føler vi, at den store belønning, som Frelseren lovede, ikke blot kom på grund af den

venlighed, der blev ydet, men også fordi den udførtes spontant, konsekvent og uselvvisk.

For det tredje „forbandt samaritanen hans sår og hældte vin og olie på dem.” Han sørgede for førstehjælpsbehandling og lindrede den lidendes tørst. Denne øjeblikkelige hjælp kan udmærket have reddet mandens liv.

For det fjerde „løftede han ham op på sit eget ridedyr” — det vil sige, at han sørgede for transport og „førte ham til et herberge” et sted, hvor han kunne hvile og blive behandlet. Ved at sørge for alt dette, sikrede han manden mulighed for fuldstændigt at komme sig.

For det femte „sørgede han for ham.” Læg mærke til, at i den tilskadekomnes kritiske periode overdrog samaritanen ikke behandlingen til andre men ofrede sin egen tid og energi på selv at pleje ham. I en tid, hvor det er så let at overlade noget til andre, er det vigtigt at have så godt et eksempel som denne barmhjertige samaritaner for øje.

For det sjette „tog han den næste dag 2 denarer frem og gav dem til værten.” Han brugte sine egne penge, ikke nogen andens og betalte for de tjenesteydelser, som han ikke selv kunne give. Derved helligede han sine midler til omsorg for de fattige og nødlidende.

For det syvende bad samaritanen, der var nødt til at rejse videre, værten om at „sørge for ham.” På den måde påkaldte han 'andre — specialister — til at hjælpe og fortsætte omsorgen.

For det ottende lovede samaritanen, at „hvad du mere lægger ud, skal jeg betale dig, når jeg kommer tilbage.” Her vises højdepunktet af barmhjertighed! Han sætter ingen grænser for, i hvilken udstrækning han vil hjælpe. Og, hvad der måske er af endnu større betydning, han lader ikke sagen ligge og glemmer den, men han forpligter sig til at vende

tilbage og sikre sig, at alt, hvad der kan gøres, virkelig er blevet gjort.

Dette forekommer at være den fuldendte fortælling om tjenesteydelse. I vor velfærdsplan vil vi finde at mange, om ikke alle, aspekter er som i denne beretning. Og selv om vi som enkeltpersoner ikke altid kan opfylde alle de 8 punkter i hjælpen, så kan vi, gennem velfærdssystemet opnå alt det:

Vi kan og bør have kærlighed og føle barmhjertighed.

Vi kan og bør udsøge dem, der er i nød. Herren pålagde udtrykkeligt biskopperne dette ansvar i afsnit 84 i Lære og Pagter. (Se LP 84:104-05)

Vi kan sørge for lægebehandling, fødevarer, beklædning og husly, transport osv., og vi gør det også.

Vi kan og skal give af os selv personligt som ledere i præstedømmet og hjælpeforeningen; som besøgs-lærere, rinder og hjemmelærere; som venner, forældre og kære.

Vi kan betale vore fasteofre såvel som producere varer, yde professionel hjælp og skænke nyttige hjælpemidler, og gør det også.

Vi kan, mobilisere specialister, og vi gør det, såvel som vi kan stille os til rådighed som specialister. Det gøres som regel gennem wardets velfærdstjenestekomité, som tidligere omtalt.

Og endelig *kan og må vi stadig hjælpe, indtil der er fundet en løsning på problemet og behovet er afhjulpet.*

Det er opnået, når den pågældende igen fuldt ud kan sørge for sig selv. Det må fremhæves, at vi ikke bør overlade det til en eller anden udenforstående institution at vise den kærlighed eller udføre det arbejde, som vi har forpligtet os til.

Og nu, for at vi kan være effektive i dette velfærdstjenestearbejde, er der forskellige fundamentale ting, der må gøres. *Må jeg foreslå nogle af de vigtigste velfærdstjenestemål, som enhver præstedømmeleder bur-*

de stræbe efter. Kort sagt er det disse:

1. *Organisér i henhold til de retningslinier, der gives i håndbøgerne,* og som anvist af jeres præsiderende præstedømmeleder. Hvis vi ikke er ordentlig organiseret, vil vores indsats i velfærdstjenesten sandsynligvis blive inkonsekvent og ineffektivt.

2. *Lær jeres pligt at kende.* Meget materiale er stillet til rådighed for at hjælpe jer med at forstå jeres ansvar og opgave. Sørg for, at I ikke mangler forståelse for, på hvilken måde I skal gå igang med jeres opgave.

3. *Hold regelmæssige, effektive møder, der følger en fornuftig dagsorden.* Og sørg for i alle jeres møder at bruge tilstrækkelig tid til rapporter om tildelte opgaver; det er denne opfølgning af beslutninger, truffet i vore præstedømmeråd, der gør os til virkelige Guds samaritanere. Som det blev fremhævet ved konferencen i april, ønsker jeg nu at fremhæve de 3 meget vigtige møder, som må holdes, hvis velfærdstjenesten skal fremmes, sådan som Herren har tænkt sig. Det drejer sig om det ugentlige ward-velfærdstjenestekomité møde, det månedlige stavsvelfærdstjenestekomité møde og det månedlige møde med stavens biskopråd. (Se *Den danske Stjerne*, møde med stavens biskopråd. (Se *Den danske Stjerne*, okt. 1977, siderne 93-95)

4. *Forkynd velfærdstjenestepricipper og udvis selv et eksempel.* Gør det til en vane at læse rapporten fra disse velfærdsråd ved general-konferencerne. De indeholder fortællende materiale om principperne for velfærdstjenesten. I dag er vi blevet instrueret i, hvad vi som fædre skal fortælle vore familier, hvad vi som biskopper skal belære om i vore ward. Og præsident Kimball har mindet os om de grundlæggende principper for dette velfærdstje-

nestearbejde, som vi alle burde gøre os godt bekendt med.

5. *Opret og vedligehold de faciliteter og systemer, der kræves for at tilfredsstille behovet.* Meget er blevet sagt gennem årene om påbegyndelse af produktionsprojekter, arbejdsanvisningsprogrammet, passende udnyttelse af LDS Social Services kontorerne og Deseret Industries. Det er ikke nødvendigt, at jeg taler mere om, hvad der burde gøres eller hvordan det burde gøres. Lad mig blot minde jer om, at vi må fortsætte i henhold til en bestemt plan indtil vi har Herrens fuldstændige program.

6. *Koncentrér programmet omkring frivillig arbejdskraft.* Som stavspræsident lagde jeg mærke til hvilken forandring der skete i tilværelsen for dem, der virkede frivilligt som barmhjertige samaritanere og i kirkelig tjeneste, for at helbrede syge og forbedre tilværelsen for andre, og hvilken glæde de opnåede. Jeg tror, det

var præsident Lee, som sagde, at vi aldrig må lade dette program blive noget professionelt. I videst muligt omfang bør vi betragte dette arbejde som kirkearbejde — brødre og søstre — for at få det meste gjort. Når det er nødvendigt, at vi har fuld- eller heltidsansatte, så lad os sikre os, at dem, vi engagerer, er fuldtud kvalificerede.

Mine brødre og søstre, denne kirkes værk skrider fremad som måske aldrig før. Lad os hver især give af os selv, hvor som helst vi kan ved at opbygge dette rige, opbygge fuld selvtillid og være barmhjertige; og derpå, efter behov, hjælpe andre til at hjælpe sig selv i dette storslåede velfærdstjenestearbejde samt opretholde og bevare deres værdighed og selvrespekt.

Jeg efterlader jer mit vidnesbyrd om sandheden af dette højst betydningsfulde værk. Det er Herrens værk. I Jesu Kristi navn. Amen.

Kirkelige nyheder

ÆLDSTE HUGH W. PINNOCK
De halvfjerds' første Kvorum

„Hjemmelærerarbejde er morsomt, ikke kedeligt,” siger en mand, som engang hjemmeunderviste 17 hjem på én måned. „Der kan udveksles mange venlige tanker mellem mennesker, når man ikke nøjes med at sætte sig og tale om evangeliet, selv om dette må ske én gang om måneden. Men når et hegn trænger til at repareres, så bør hjemmelæreren være der og hjælpe — og det betaler sig for begge parter. Enher værdig udveksling er god.”

Og ældste Hugh W. Pinnock, der blev opretholdt til oktobers generalkonference som nyt medlem af De halvfjerds' første Kvorum kan nok tale med om hjemmelærerarbejde. Ikke blot har han været hjemmelærer i årevis — „og elsket hver en familie” — men han har også virket som komitéformand, under præstedømmets hovedledelse, for hjemmelærerarbejde og familiehjemmeaften.

„Hvis den familie, man hjem-

meunderviser, ved, at man er interesseret, så sker der gode ting,” siger ældste Pinnock — af egen erfaring. Ja, det synes at være centrum i hans tilværelse, at interessere sig for mennesker. Som forsikringsmand opbyggede han sit agentur fra et af de mindste i Utah for 16 år siden („18 mennesker sagde nej tak til det, før jeg tog det,” siger han leende) til et af de største i hele den del af Amerika — altsammen ved at interessere sig for mennesker.

„Jeg må indrømme, at jeg elsker at gøre forretninger. Jeg kan lide arbejdet med at tegne livsforsikringer.” Han ser på forretninger som at betjene andre mennesker. „Man kan ikke adskille evangeliet eller kirken fra resten af livet. Hvis man elsker at betjene folk i wardet, vil man elske at betjene dem i sit arbejde, ligegyldigt hvad det er.” Og succes på ligegyldigt hvilket område kommer af at følge evangeliske principper. „Når jeg taler til et publikum — sidste dages hellige eller ikke — fremhæver jeg én ting: al succes kommer af at følge skrifternes love. Der findes ingen principper for at opnå succes uden for skrifterne.”

Det afhænger selvfølgelig af, hvad man forstår ved succes. Ældste Pinnock har en enkel definition — men den virker: „Bestem dig til, hvad du vil gøre, og bliv så den bedste til det.” Det er ikke konkurrence, men kærlighed og tjeneste, der er nøglerne til den slags succes, der bringer lykke.

Hvor vigtigt hans arbejde i kirke og forretning end har været, er familien dog kommet først. Som præsident for et selskab, var det hans opgave at deltage i en banket — den samme aften, som tre af hans sønner skulle være med i et løb på stavsbasis. Han tænkte situationen igennem og bestemte sig til, at nogen måtte kunne tage hans plads ved banketten, selv om det var en vigtig fest, men ingen

kunne erstatte ham som far til de tre drenge. Han tog til løbet.

Han har ofret megen tid på sine børn, og det har hans kone, Anne Hawkins Pinnock også. "Vi har opdaget, at vi aldrig har haft så travlt at vi måtte ignorere vore børn," siger søster Pinnock. „Vi inddrager dem bare i arbejdet." Det betyder, at når hun som sit wards hjælpeforeningspræsidentinde bager noget særligt for en anden familie, så bager hun det samme til sin egen!

Det betyder, at når ældste Pinnock som tidligere regionalrepræsentant tog på rejse, var et af børnene ofte med. „De sidder meget på den sidste bænk til møderne, men selve rejsen er morsom. Og der er en masse tid, vi kan være sammen."

Det betyder, at seks børn allesammen føler at de betyder noget hver for sig. Ja, det synes, som om ældste Pinnocks privatliv er blevet et laboratorium for hans arbejde i komitéen for hjemmelærerarbejde og familiehjemmeaftener.

„Vi vil gerne have, at de hellige bliver klar over, at familiehjemmeaftenen er for enhver, ikke bare for familier med små børn. Enhver: ældre mennesker, unge par uden børn, enlige, familier med store børn, og så videre." Og ældste Pinnock efterlever princippet om, at familier skal komme hinanden ved. I årevis har de taget sig tid til at slippe væk — bare far, mor og deres børn — så ofte de kan. Til en ødegård i Idaho. Eller ud at fiske eller gå på jagt sammen. Eller bare til et sted, hvor de kan være sig selv.

Ældste Pinnock er født i 1934 i Salt Lake City, og under hans opvækst var kirken det centrale i hans liv — hans mor, søster Florence B. Pinnock, var i hovedbestyrelsen for GUF i mere end tredive år, og hans far har været et forbillede på ærlig stilfærdig levevis.

Mens ældste Pinnock var på mission i Denver, i Colorado, traf han familien

Hawkins — og efter at være kommet hjem, begyndte han at gå ud med deres datter Anne, for senere at gifte sig med hende.

I kirken har han virket som biskop, missionspræsident, regionalrepræsentant og medlem af flere kirkekomitéer. Disse stillinger i kirken har han passet sideløbende med stillinger i samfundet og forretningsverdenen: foruden sit arbejde for at udvide sine forretninger, har han også arbejdet som medlem af undervisningskommissionen i Granite School District; statsformand for University of Utah Alumni Association; vicepræsident for Ballet West; og præsident for Deseret Foundation Board of the LDS Hospital i Salt Lake City. Hvor som helst ældste Pinnock har været, har han interesseret sig for mennesker — og som han selv har sagt: „Når de ved, at du er interesseret, sker der gode ting."

Ældste F. Enzo Busche

De halvfjerds' første hvorom Præsident Kimball var i Vestberlin. Han var netop ankommet fra Polen, og klokken 20 talte han til de hellige i Tysklands Berlin stav. I en time oversatte ældste F. Enzo Busche, som var regionalrepræsentant for de 7 tyske stave, profetens tale.

Da mødet sluttede klokken 22, „var alle inspirerede — men trætte," fortæller ældste Busche. „Der blev serveret lette forfriskninger — men endnu før vi var færdige med dem, sagde præsident Kimball: „Broder Busche, skal vi ikke gå ind på stavspræsidentens kontor et øjeblik?"

De sad sammen på kontoret, og præsident Kimball spurgte ældste Busche, om han var villig til at arbejde som generalautoritet.

Da han senere blev spurgt, hvad han på det tidspunkt mente om kaldelsen, svarede ældste Busche:

„Jeg tror, at Herren hjælper ved ikke at lade den fulde forståelse gå op for én med det samme. Hvis man virkelig forstod alt, hvad det betyder, ville man ikke være i stand til at svare.” Men efter en lang pause ovenpå chocket svarede ældste Busche: „Jeg kan ikke finde nogen ærlig måde at undslippe på.”

„Kan du sige det på en positiv måde?” spurgte præsident Kimball. Og det gjorde han, for det synes at være let for ældste Busche at sige noget positivt. Ja, det har længe været en af reglerne i hans familie, og noget han specielt har fremhævet i sine taler som regionalrepræsentant i Tyskland.

„I vores familie har vi nogle få *Må* og *Må ikke*. En af dem, er, at vi aldrig taler dårligt om andre. At tale dårligt om andre skaber en dårlig ånd i hjemmet, og den er vanskelig at komme af med. Vi prøver også meget på, at vi ikke taler nogen form for dårligt sprog.

En anden regel er, at vi prøver på ikke at skændes,” fortsætter han. „Når man har held til at undgå at skændes, giver det gode resultater at sætte tingene i den rette rækkefølge. Ønsket om at beskytte, hjælpe og vise sand kærlighed må komme før alle andre ønsker. Og dagligt studium af skrifterne og ydmyg bøn er en forudsætning.” Broder Busche mener imidlertid ikke, at der er noget specielt i den måde, hvorpå han og hans kone har opdraget deres børn. „Vi har altid taget ved lære af andre menneskers gode eksempel.”

Ældste Busche føler sig meget lykkelig over kirkens positive udvikling i Tyskland de senere år. Det vigtigste problem, siger han, „er ikke så meget at medlemmerne ikke kender programmet eller ikke ønsker at arbejde — for det gør de. Men lige så vigtigt er de små ting som måden at opføre sig på og udtryksmåde, beg-

ge dele noget, som trænger til at forbedres; at byde andre medlemmer af kirken hjerteligt velkommen; at lære med held at bede andre mensom generalautoriet. Under hans virke som regionalrepræsentant er tre tysktalende stave blevet til syv.

„At bygge bro over kløften mellem kundskab og handlinger er ledernes mål i Tyskland.” Sådan som det også er alle andre steder.

Ældste Busche er født den 5. april 1930 i Dortmund, hjertet i Tysklands industriområde. Han voksede op i urolige år med depression efterfulgt af stærke nationalistiske følelser lige før den anden verdenskrig. I 14-årsalderen blev han indkaldt som den sidste reserve. Da ældste Busche boede i et af de mest udbombede områder i Tyskland var han allerede godt kendt med ødelæggelser og sult. Selv om han var soldat, er han glad for, at han aldrig „blev tvunget til at såre eller dræbe nogen.” Da krigen sluttede, begyndte hans far efterhånden at genopbygge den virksomhed, han havde startet i 1922, et forlag, som ældste Busche fortsat er ved at opbygge til et selskab med flere datterselskaber.

Hans far, Fritz Busche, som døde i 1964, „var en af de bedste mænd, jeg kan forestille mig, bortset fra generalautoriteterne,” siger ældste Busche, og hans stærke kærlighed til den familie, han blev født ind i, fortsættes i hans egen familie i dag.

Ældste Busche lærte først kirken at kende i 1956, og efter sin døb i 1958 fik han sin første kaldelse som grenssekretær. Snart efter blev han kvorumspræsident — med ansvaret for alle ældsterne i delstaten Nordre Rhin-Vestfalen, der er en af de tættest befolkede områder i Vesttyskland. Siden da har han virket som grenspræsident i Dortmund, distriktspræsident og som rådgiver for to missionspræsidenter, for sluttelig

at blive kaldet til regionalrepræsentant i Tyskland i december 1970, en stilling han havde til sin kaldeelse nesker om tilgivelse; at kalde folk til omvendelse uden at såre dem; at afstå fra at dømme eller fordømme andre mennesker.

I al sit arbejde med kirken og med sit forlag har han fået støtte fra sin kone, Jutta. Ja, hun har været en del af hans liv, siden de mødtes som børn! Ældste Busche husker tydeligt det møde. Han var syv år gammel og havde bygget en katedral af træklodser. Hans far, der var stolt af sin søns værk, lukkede dagligstuen af, så de mindre børn ikke kunne ødelægge det.

„Så kom fru Baum, en af min mors gamle veninder, på besøg — og havde sin 2-årige datter Jutta med. Dagligstuen blev åbnet, og den lille pige gik straks hen til mit bygningsværk og — dér lå det!” Enzios mor var fortvivlet. „Hvad vil drengen sige?” tænkte hun.

Men da den 7-årige Enzo stod i døren og beskuede ødelæggelsen, sagde han bare: „Det er i orden. Det er i orden. Det gør ikke noget.” „Jeg elskede min kone lige fra begyndelsen,” siger han. De blev gift i 1955, og snart efter blev livet kirketjeneste og hengiven kærlighed for familie og venner, hvilket har bragt ældste F. Enzo Busche til sin nuværende kaldelse.

I Europa, hvor nationer og sproggrupper ligger så nær hinanden, har ældste Busche set, at evangeliet trænger gennem sådanne forskelligheder. „I templet i Schweiz møder vi mange forskellige sprog, mange forskellige nationaliteter. Men Anden er den samme. Anden kender ingen grænser.”

Ældste Yoshihiko Kikuchi

De halvfjerds' første Kvorum
Da Paul W. Buys familie i West Bountiful, Utah, for næsten 20 år siden fik lejlighed til at støtte en japansk missionær, betød det betydelige ofre; men de ofre forekom ubetydelige, da de den 1. oktober 1977 løftede deres hænder for at støtte denne missionær som medlem af De halvfjerds' første Kvorum.

Ældste Yoshihiko Kikuchi er den første indfødte japaner, der er opretholdt som generalautoritet; hans kollega, ældste Adney Y. Komatsu, er fra Hawaii, født dér af japanske forældre. Den 36-årige ældste Kikuchi hører til de yngste generalautoriteter. Ældste George P. Lee er 34; ældste Gene R. Cook er også 36.

Ældste Kikuchi er født i Horoizumi, Hokkaido, Japan. Hans far blev dræbt i anden verdenskrig, og hans mor opdrog alene familiens 4 børn. Som 14-årig gik ældste Kikuchi på aftenskole og stod op klokken 4,00 for at lave *tofu* (bønnegrød), der er en hovedbestanddel af den japanske næring. Han blev syg af overanstrengelse og var på rekreation i sin onkels hjem i Muroan, da to missionærer ringede på. En måned senere blev han døbt og traf næsten samtidig Toshiko Koshiya, som havde sluttet sig til kirken efter 2 års studium. „Så snart jeg så hende, følte jeg, at hun ville blive min kone,” siger han. Søster Kikuchi siger leende, at sådan følte hun slet ikke, men at hun tværtimod sendte ham et „kære John”-brev, da han var på mission.

De blev gift i løbet af 2 uger efter hans hjemkomst og har nu 3 døtre og en søn. Søster Kikuchi er lektieleder i Tokyos 3. ward; ældste Kikuchi har været stavspræsident. Begge udviser den form for hengivenhed, der har fået de japanske hellige til at samle 124% af deres andel i udgifter-

ne til tempelbyggeriet i de sidste halvandet år.

Den første antydning af den store forandring, der skulle ske i deres tilværelse, var en opringning fra ældste Komatsu, der sagde, at præsident Kimballs personlige sekretær 3 gange forgæves havde prøvet at komme i forbindelse med ældste Kikuchi. Da ældste Kikuchi så ringede op, sagde præsident Kimball ganske enkelt: „Kan du komme til generalkonferencen? Jeg vil gerne tale med dig.”

Det startede en række hektiske forberedelser — pas skulle fornys og visa skaffes i en fart, men en national helligdag og en weekend kom i vejen; forretninger skulle afsluttes; søndagens wardskonference, møder med missionærer aflyses, og stavsaffærer ordnes; trafikpropper på vej til lufthavnen — plus mistede forbindelser. For første gang i sit liv kom ældste Kikuchi for sent til et fly. De kom til Salt Lake City og følte sig ganske forfærdelig tilpas, idet de tænkte: „Vi er de første, der nogen sinde er kommet for sent til et møde med Det øverste Præsidentskab.”

Præsident Kimballs venlige spørgsmål den næste dag om deres arbejde, børnene, staven og flyveturen mindskede ikke deres nervøsitet. „Og da han så sagde: 'Bror og søster Kikuchi, Herren ønsker, at bror Kikuchi skal være generalautoritet,' brød tårerne frem og kunne næsten ikke standses.”

Blandt alle tankerne om, hvad der mon skulle ske efter den første telefonringning, har svaret på spørgsmålet om denne mulighed være et: „Nej,” siger ældste Kikuchi ganske enkelt, „Aldrig. Nej, aldrig.” De traf de andre medlemmer af Det øverste Præsidentskab, endnu med følelsen af, at det hele var en drøm.

Han fortalte om noget vigtigt i sit vidnesbyrd. „Da jeg var missionær

for 18 år siden, kom ældste Hinckley, som da var supervisor for det asiatiske område, til et møde. Derefter holdt vi et vidnesbyrdmøde. Det var altsammen på engelsk, idet jeg var den eneste japanske missionær, og jeg forstod ikke et ord af, hvad der blev sagt, selv ikke, da ældste Hinckley bad mig bære mit vidnesbyrd. Min kammerat måtte forklare situationen.

Så rejste jeg mig og bar mit vidnesbyrd på japansk. I løbet af få sekunder talte jeg engelsk. Jeg vidste ikke, hvad jeg sagde. Jeg husker kun den følelse, jeg søgte at kommunikere. Bagefter talte ældste Hinckley. Jeg kunne ikke forstå ham, men han gav mig en velsignelse — at hvis jeg var ydmyg nok og holdt mig nær til Herren, ville mit navn blive kendt i den del af Herrens vingård for det gode, til opbygning af riget. Min kammerat nedskrev for mig så meget, han kunne, og det har været en særlig velsignelse for mig, en særlig velsignelse *over* mig.”

Han har et brændende vidnesbyrd om præsident Kimball og fortalte, at han havde været sammen med ham under et besøg i Japan, hvor profeten stille havde taget en sammenklappelig metalstol og ladet stavspræsidenten sidde i en polstret stol. „Så ydmyg, så kærlig,” siger ældste Kikuchi. „Jeg følte, at jeg vidste, hvad disciplene må have følt, da Jesus vaskede deres fødder. Jeg forstod, at det var den måde, vi skulle lede kirken i Japan — ved vores eksempel. Og så meget, der skete senere. Da jeg blev indsat som stavspræsident, fik jeg en konvolut — det var ikke kirkens brevpapir men der var bare trykt SWK i hjørnet. Profeten skrev: 'Jeg har lige hørt, at De er blevet kaldet til stavspræsident. Hvorfor lod De mig det ikke vide?'

Og da min svoger var syg sendte jeg hans navn til templet. Nogle få dage

senere kom endnu et brev med SWK. Profeten skrev: 'Tempelpræsidenten fortalte mig netop i går, at Deres svoger er meget syg. Det er jeg meget ked af. Jeg beder for ham.' Tænk på det. Den venlighed, han giver os, så ubetydelige og små. Min kone og jeg kunne ikke standse vore tårer. I

forstår sikkert, at præsident Kimball virkelig er noget særligt for os."

Et „Kære John-brev er en anmodning om fritagelse for afgivne troskabsløfter, som en pige kan sende til sin ven, der er på mission. O.a.

„Helliget vorde dit navn“. Howard W. Hunter	79
Tjenesteydelser betaler sig. A. Theodore Tuttle	82
Unge Piger — sande vogtersker. David B. Haight	85
Gileads balsam. Boyd K. Packer	90
Far — din rolle, dit ansvar. L. Tom Perry	95
Tryghed i kraft af evangeliets lov. William R. Bradford	99
Brev til en hjemvendt missionær. Charles A. Didier	102
Tre dig at deles om. Hugh W. Pinnock	105
De gav ikke op. F. Enzo Busche	106
Hvorfor mig, Herre? Yoshihiko Kikuchi	108
Helt i top. Marvin J. Ashton	109
Jesus Kristus. Spencer W. Kimball	113
Velfærdstjenester: Evangeliet i Funktion. Spencer W. Kimball	116
Biskoppernes rolle i velfærdstjenesten. Marion G. Romney	122
En åbenbaring om fasteloven. Victor L. Brown	126
Præstedømmekvorummernes ansvar for velfærdstjenesten.	
Gordon B. Hinckley	130
En far's pligt til at sørge for sin families velfærd. H. Burke Petersen	134
Hun rækker hånden ud til den fattige. Barbara B. Smith	137
Sidste dages samaritanere. N. Eldon Tanner	140
Kirkelige nyheder. Hugh W. Pinnock	144

Anderson
1876